RICHARD BACHMAN

FUGARUL

orion

...100 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Femeia privea termometrul, mijind ochii în lumina albă ce pătrundea prin fereastră. Dincolo de geam, sub burniță, celelalte blocuri din Co-op City se înălțau precum foișoarele cenușii ale unui penitenciar. Mai jos, lenjerie zdrențuită flutura pe frînghiile de rufe. Șobolani și pisici vagaboande cercetau gunoaiele.

Se uită către soțul ei. Stătea la masă, privind inexpresiv Liv-Veul. Făcea asta de cîteva săptămîni. Nu era obiceiul lui. Îl detestase dintotdeauna. Bineînțeles, fiecare apartament Dezvoltat avea unul — conform legii — însă continua să fie legal să-l poți opri. Legii Uzufructului Coercitiv din 2021 îi lipsiseră șase voturi pentru a obține majoritatea de două treimi necesară. De obicei nu se uitau niciodată la Lib-Ve. Însă după îmbolnăvirea lui Cathy, bărbatul urmărise emisiunile cu premii mari. Asta o făcea să simtă o frică nesănătoasă.

Dincolo de exclamațiile obligatorii ale prezentatorului care citea ultimul buletin de știri, plînsetele răgușite de gripă ale fetiței continuau.

— Cît e ? întrebă Richards.

— Nu-i foarte rău.

— Lasă frecțiile.

— Patruzeci.

El trînti ambii pumni pe masă. O farfurie din plastic sări în aer și căzu, zdrăngănind.

— O s-aducem un doctor. Nu te mai consuma atît. Uite... Femeia începuse să bolborosească disperată pentru

a-i atrage atenția ; se întoarse iarăși spre Lib-Ve. Știrile se terminaseră, și începuse unul din jocuri. Nu era unul din cele tari, doar unul ieftin, de peste zi numit *Roata banilor*. Acceptau numai bolnavi cronici de inimă, ficat sau plămîni, cîteodată aducînd și un invalid pentru amuzament. Fiecare minut în care concurentul rezista la roată (vorbind permanent cu prezentatorul), îi aducea 10 dolari. Din două în două minute, prezentatorul punea o Întrebare Suplimentară din domeniul ales de concurent (cel de acum, un tip cu suflu sistolic din Hackensack, era pasionat de istoria Americii), la care putea cîștiga cincizeci de dolari. Dacă concurentul, amețit, gîfîind, cu inima bubuindu-i în piept, nu era atent, cincizeci de dolari se scădeau din cîștig și roata era accelerată.

— O să ne descurcăm, Ben. Zău. O să vezi. Eu... o să...

— Ce-o să faci ? O privi direct : Trotuarul ? Gata, Sheila. Trebuie s-o vadă un doctor adevărat. S-a terminat cu moașele cu mîini murdare și duhnind a whisky. Numai aparatură modernă. O s-am eu grijă.

Traversă camera, ochii fixîndu-se hipnotizați asupra Lib-Veului montat în peretele jupuit de deasupra chiuvetei. Își luă jacheta ieftină de blugi din cuier, și o îmbrăcă cu gesturi repezite.

— Nu ! Nu, n-o să... te las. N-o să te...

— De ce nu ? În cel mai rău caz poți căpăta cîțiva dolari ca văduvă cu copil. Într-un fel sau altul o s-o poți îngriji.

Ea nu fusese niciodată o femeie cu adevărat frumoasă și, în anii de cînd soțul ei nu mai lucrase, devenise sfrijită, dar în clipa aceea păru frumoasă... cu aer de stăpînă.

— N-o să-i iau. Mai bine mă dau pe doi dolari patronului cînd vine pe aici. Să iau recompense după bărbatul meu ?

Richards se întoarse către ea, posac și încruntat, deținînd ceva care îl făcea aparte, un ceva invizibil. Era un dinozaur în această epocă. Nu unul mare, totuși un anacronism, un stingher. Poate un pericol. Norii mari se condensează în jurul particulelor mici. Arătă spre dormitor.

— Ce-ai zice s-o vezi în groapa comună a săracilor? Ți-ar place?

Îi lăsă doar argumentul tristeții neajutorate. Chipul femeii se încreți, și începu să plîngă.

— Ben, exact asta vor ei, oameni ca noi, ca tine...

— Poate că n-o să mă'ia, spuse el deschizînd ușa. Poate că n-am ce caută ei.

— Dacă te duci, o să te-omoare. Și eu o să fiu aici și-o să văd. Vrei să văd cum te-omoară, cu ea în camera cealaltă? Lacrimile o făceau incoerentă.

— Vreau să trăiască. Încercă să închidă ușa, dar femeia o blocă cu trupul.

— Atunci, sărută-mă înainte de-a pleca.

O sărută. În josul coridorului, doamna Jenner deschise ușa și se uită afară. Mirosul de carne și varză, ademenitor, înebunitor, pluti spre ei. Doamna Jenner se descurca bine — dădea o mînă de ajutor la distribuitorul local de droguri și avea un ochi aproape incredibil pentru purtătorii de cartele false.

— O să iei banii? întrebă Richards. N-o să faci vreo prostie?

— O să-i iau, șopti ea. Știi doar.

O îmbrățișă stîngaci, apoi se răsuci rapid, fără grație, și dispăru pe scară abruptă, slab luminată.

Femeia rămase în prag, zguduită de suspine tăcute, pînă auzi ușa trîntindu-se cu cinci etaje mai jos, și atunci își ridică șorțul la ochi. Continuă să țină în mînă termometrul cu care luase temperatura fetiței.

Doamna Jenner se apropie neauzită și-o trase de șorț.

— Scumpo, îi șopti, îți pot face rost de niște penicilină cînd capeți banii... ieftină pentru tine... bună...

— Cară-te! îi zbieră.

Femeia tresări, buza superioară ridicîndu-i-se instinctiv și dezgolind cioturile înegrite ale dinților.

— Volam să te ajut, murmură și se grăbi înapoi în odaia ei.

Abia atenuate de pastilemnul subțire, gemetele lui Cathy continuau. Lib-Veul doamnei Jenner răcni și hohoti. Concurentul de la *Moara banilor* tocmai ratase o între-

bare Suplimentară și simultan avusese un atac de inimă. Era evacuat pe o targă, în vreme ce spectatorii aplaudau.

Cu buza de sus ridicîndu-se și coborînd monoton, doamna Jenner scrise numele Sheilei Richards în carnețelul ei.

— Vedem noi, mormăi ea. Vedem noi, doamnă Cu-nasu-pe-sus.

Închise nervoasă carnețelul și se așeză mai bine pentru a privi următorul joc.

.. 099 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...:

Cînd Richards ajunse în stradă, burnița se transformase în ploaie. Pe celălalt trotuar, termometrul uriaș de la Pipe pentru Lume și Halucinogene-Glume arăta unsprezece grade. *(Temperatura Potrivită S-Aprinzi Înc-o Pipă — Sus Pînă-n al Nouă-lea Cer !)* Asta însemna că în apartamentul lor erau probabil cincisprezece grade. Și Cathy avea gripă.

Un șobolan tropăi leneș peste asfaltul crăpat și jupuit al străzii. Peste drum, scheletul ruginit al unui bătrîn Humber 2013 stătea direct pe osii. Fusese complet vandalizat, îi furaseră pînă și rulmenții de la roți și suporții motorului, dar polițiștii nu-l ridicaseră. Oricum, polițiștii se aventurau rareori în sudul Canalului. Co-Op City era o vizuină construită printre parcaje, magazine părăsite, Centre Urbane și terenuri de joacă asfaltate. Aici legea o făceau bandele motorizate, și toate știrile alea despre activa Poliție de Cartier din South City nu erau decît o grămadă de rahat. Străzile erau spectrale, tăcute. Dacă ieșeai undeva, luai pneumobuzul, sau purtai la tine un spray cu gaze.

Mergea repede, fără să privească în jur, fără să gîndească. Aerul era sulfuros. Patru motociclete urlară pe lîngă el și cineva azvîrli cu o bucată de pavaj. Richards se feri cu ușurință. Două pneumobuze îl depășiră, zguduindu-l cu aerul evacuat, însă nu le făcu semn să oprească. Ajutorul săptămînal de șomaj de douăzeci de dolari (bani vechi) fusese cheltuit. Nu mai avea bani de bilet. Bănui că bandele îi adulmecaseră sărăcia. Nu-l atacaseră.

Blocuri, Dezvoltări, garduri din sîrmă, parcaje pustii cu excepția mașinilor abandonate și vandalizate, obscenități mîzgălite cu cretă pe trotuare, care se topeau acum sub ploaie. Ferestre sparte, șobolani, pungi ude cu gunoi revărsate în rigole și pe caldarîm. Inscripții cu litere strîmbe pe ziduri cenușii, măcinate de timp : GAGICO NU LĂSA SOARELE SĂ TE VADĂ. ȘI-ĂI DE-ACASĂ PIPEAZĂ. PE MAICĂ-TA O MĂNÎNCĂ UNDEVA. BELEȘTE-O. TOMMY-I ȚAPĂN. HITLER A FOST BABAN. MARY. SID. RADEȚI-I PE JIDANI. Vechi lămpi G.A. cu sodiu puse în anii '70, sparte. Aici nimeni n-avea să le înlocuiască ; tehnicii lucrau numai pe Neo-Dolari Creditabili. Tehnicii stau în centru, păpușel. În centru e ca lumea. Totul era tăcut cu excepția vîjîiturilor de la pneumo și ecourile pașilor lui Richards. Cîmpul ăsta de luptă învie numai noaptea. Ziua este o liniște pustie și sură ce nu conține nici o mișcare, doar pisici, șobolani și viermi albi și grași scormonind prin gunoaie. Nici un miros decît duhoarea putrezirii acestui brav an 2025. Cablurile Lib-Ve sînt îngropate la o adîncime sigură și nimeni, sau poate vreun idiot, sau un revoluționar, n-ar vrea să le distrugă. Lib-Ve este substanța viselor, pîinea vieții. Scagul e doișpe dolari vechi punga, Frisco Push ajunge la douăzeci priza, dar Lib-Ve te va droga pe degeaba. Ceva mai departe, de cealaltă parte a Canalului, mașina de vise funcționează douăzeci și patru de ore pe zi... dar merge pe neo-dolari, pe care-i au doar salariații. În sudul Canalului, în Co-Op City trăiesc patru milioane de oameni, aproape toți fără slujbă.

Richards merse cinci kilometri și ocazionalele magazine de băuturi și țigări, la început protejate cu grilaje, deveniseră mai numeroase. Apoi Casele EXY (! ! *24 de Perversiuni — Le Puteți Număra : 24 ! !*), Amaneturile, Prăvăliile de Sînge. Șmecheri pe motoare la fiecare colț, rigolele îngropate sub mormane de mucuri. Barosanii cu Tipe Fumează Pipe.

Acum putea zări zgîrie-norii înălțîndu-se, imaculați și uriași. Cel mai înalt era Clădirea Jocurilor Rețelei, cu o sută de etaje, ultimele cincizeci dispărute în nori și smog. Își fixă ochii asupra lui și străbătu încă doi kilometri.

Apăruseră cinematografele de lux, şi magazinele de pipe fără grilaje (dar Porcii-de-Pază stăteau afară, cu bastoane electrice atîrnate de centurile Sam Browne). Cîte un poliţist municipal la fiecare corner. Parcul cu Fîntîni al Poporului : 75 de cenţi intrarea. Mame bine îmbrăcate supraveghindu-şi copiii care se hîrjoneau pe astroturful dinapoia gardurilor din lanţuri. Cîte un poliţist de fiecare parte a porţii. Imaginea micuţă, patetică a fîntînii.

Traversă Canalul.

Cu cît se apropia de Clădirea Jocurilor, aceasta creştea tot mai mult, tot mai neverosimilă cu rîndurile ei impersonale de ferestre, cu ornamentele din piatră lustruită. Poliţiştii privindu-l atenţi, gata să-l alunge sau să-l aresteze dacă încerca să comită vreo infracţiune. Aici, în centru, un bărbat cu pantaloni gri, mototoliţi, tuns ieftin şi cu ochii afundaţi în cap putea avea un singur scop. Scopul acela erau Jocurile.

Testele de calificare începeau la amiază, şi cînd Ben Richards păşi în urma ultimului din coadă, se găsea aproape în umbra Clădirii Jocurilor. Însă clădirea se afla la doi kilometri depărtare, după încă nouă cvartale. În faţă coada se întindea precum un şarpe nesfîrşit. În curînd alţi se aşezară înapoia lui. Poliţia îi privea, cu mîinile fie pe paturile armelor, fie pe bastoanele electrice. Zîmbeau, zîmbete disprețuitoare, anonime.

— Ăla nu ţi se pare cretin, Frank ? Mie-aşa mi se pare.

— Gagiu-ăla de-acolo m-a-ntrebat dacă nu-i v'o toaletă p-aici.

Ce-o fi-n capu' lui ?

— Ai dracu n-au...

— Ar omorî-o şi pe mă-sa pentr-un...

— Pute de parcă nu s-a spălat de...

— Emisiunile-astea cu ciudaţi sînt cele mai...

Cu capetele aplecate înaintea ploii, se foiau de pe un picior pe celălalt, şi după un timp coada începu să avanseze.

...098 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Era trecut de ora patru cînd Ben Richards ajunse la recepție și fu trimis la Biroul 9 (Q — R). Femeia care stătea înapoia claviaturii părea obosită și indiferentă. Îl privi fără să-l vadă.

— Numele și prenumele ?

— Richards Benjamin Stuart.

Degetele ei alergară pe taste. *Clic-clic-clic,* făcu mașina.

— Vîrsta, înălțimea, greutatea.

— Douăzeci și opt, unu optzeci și opt, optzeci și trei.

Clic-clic-clic.

— Coeficientul de inteligență testat Wechsler, dacă-l cunoașteți și vîrsta testării.

— O sută douăzeci și șase. La paisprezece ani.

Clic-clic-clic.

Holul uriaș era o criptă de sunete reverberate și suprapuse. Întrebări și răspunsuri. Oameni conduși afară, plîngînd. Oameni azvîrliți afară. Voci răgușite, protestînd. Un țipăt sau două. Întrebări. Mereu întrebări.

— Ultima școală ?

— Meserii Manuale.

— Absolvită ?

— Nu.

— Cîți ani ați urmat-o și la ce vîrstă ați abandonat-o ?

— Doi ani. La șaisprezece ani.

— Motivele abandonului ?

— M-am însurat.

Clic-clic-clic.

— Numele și vîrsta soției, dacă există.

— Sheila Catherina Richards, douăzeci și șase.

— Numele și vîrstele copiilor, dacă există.

— Catherine Sarah Richards, optsprezece luni.

Clic-clic-clic.

— Ultima întrebare, domnule. Nu vă chinuiți să mințiți ; vă descoperă la examenul medical și vă elimină atunci. Ați utilizat vreodată heroină sau halucinogenul amfetamină-sintetică denumit San Francisco Push ?

— Nu.

Clic.

O cartelă din plastic țîșni afară și femeia i-o întinse.

— Nu pierde asta, tipule. Dacă o pierzi, trebuie să o iei de la capăt, săptămîna viitoare.

Îl privea acum, văzîndu-i chipul, ochii încruntați, trupul înalt și costeliv. Nu arăta rău. Cel puțin nu era prost. Răspunsese prompt.

Brusc îi luă înapoi cartela și-i perforă colțul din dreapta sus.

— Pentru ce-a fost asta ?

— Nu contează. Cineva o să-ți zică mai tîrziu. Poate.

Arătă peste umărul lui, către un coridor lung ce ducea la niște lifturi. Zeci de oameni care terminaseră la alte birouri erau opriți, își arătau cartelele și treceau mai departe. Pe cînd Richards privea, un Push drogoman, tremurînd și cu fața suptă, fu oprit de un polițist și trimis spre ușă. Individul începu să plîngă. Dar ieși.

— E-o lume dură, tipule, rosti femeia dinapoia claviaturii. Dă-i drumul.

Richards îi dădu drumul. În spatele lui, reîncepuse deja litania.

...097 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

La capătul coridoruhui o palmă grea, bătătorită îl pocni pe umăr.

— Cartela, amice.

Richards o arătă. Polițistul se relaxă, chipul lui de asiatic trădînd dezamăgirea.

— Îți place să-i trimiți înapoi, așa-i ? întrebă Richards. Ai și tu o răspundere, nu ?

— Vrei s-ajungi în periferii, vierme ?

Richards trecu pe lîngă el, și polițistul nu făcu nici o mișcare.

Se opri la jumătatea drumului spre lifturi și privi înapoi.

— Polițistule !

Asiaticul îl privi feroce.

— Ai familie ? S-ar putea să fii tu săptămîna viitoare.

— Mișcă ! răcni polițistul.

Zîmbind, Richards porni mai departe.

La ascensoare erau vreo douăzeci de candidați. Richards își arătă cartela unuia din polițiști și acesta îl scrută atent.

— Ești un dur, băiete ?

— Destul de dur, spuse Richards și surîse.

Polițistul îi restitui cartela.

— Lăs' c-o să te-nmoaie acuși. Cît de șmecher poți fi cu niște găuri în cap, băiețel ?

— Șmecher ca tine fără pistol și cu pantalonii-n vine, răspunse Richards continuînd să . zîmbească. Vrei să-ncerci ?

Pentru o clipă crezu că polițistul avea să sară la el.

— O să te-aranjeze ei, rosti în cele din urmă. O să mergi în genunchi mai-nainte...

Se întoarse după aceea către următorii, cerîndu-le cartelele.

Bărbatul din fața lui Richards se răsuci spre el. Avea o față nervoasă, nefericită, și păr cîrlionțat.

— Auzi, io zic că n-ar treb'i să-i șucărești. Se vorbesc între ei.

— Chiar așa ? îl privi înțelegător Richards.

Bărbatul se întoarse.

Brusc ușile liftului se deschiseră. Lîngă panoul cu butoane stătea un polițist negru cu un pîntece uriaș. Un altul era pe un scăunel, citind o revistă Pervert tri-D, într-o cușcă de sticlă incasabilă de mărimea unei cabine telefonice în partea din spatele liftului. Între genunchi ținea o pușcă cu țeava retezată. Cartușele erau înșiruite la îndemînă.

— Avansați pînă-n capăt ! strigă polițistul cel gras cu o importanță plictisită. Avansați pînă-n capăt ! Avansați pînă-n capăt !

Se înghesuiră într-atît de mult încît era imposibil să inspiri adînc. Trupuri posace îl striveau pe Richards din toate părțile. Urcară la etajul doi. Ușile se deschiseră. Richards, care era cu un cap mai înalt decît toți din lift,

zări o sală de aşteptare imensă, cu multe scaune, dominată de un Lib-Ve uriaş. Într-un colţ era un automat de ţigări.

— Afară! Afară! Arătaţi cartela de identitate-n stînga!

Ieşiră, ridicînd cartelele spre obiectivul impersonal al unei camere de luat vederi. Trei poliţişti stăteau în apropierea camerei. Din cine ştie ce motiv, o sonerie se declanşă la prezentarea unor cartele, şi posesorii lor fură scoşi din rînd şi îndepărtaţi.

Richards îşi arătă cartela şi i se făcu semn să treacă. Merse la automatul de ţigări, luă un pachet de Blams şi se aşeză cît mai departe posibil de Lib-Ve. Aprinse o ţigară şi suflă fumul, tuşind. Nu mai fumase de aproape şase luni.

...096 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Aproape imediat chemară litera A la examenul medical, şi vreo douăzeci de bărbaţi de sculară şi ieşiră printr-o uşă dinapoia Lib-Veului. Pe o inscripţie mare, deasupra uşii, scria PE AICI. Dedesubt, o săgeată indica uşa. Numărul mare de analfabeţi în rîndul candidaţilor la Jocuri era bine cunoscut.

Cam la fiecare sfert de oră era chemată o altă literă. Ben Richards se aşezase în jurul orei cinci, şi de aceea aprecie că nu avea să fie chemat înainte de nouă fără un sfert. Îi părea rău că nu-şi adusese o carte, dar bănuia că era probabil mai bine aşa. De obicei cărţile erau privite cu suspiciune, şi mai ales cînd se aflau în mîinile cuiva din sudul Canalului. Revistele Pervert erau mai sigure.

Urmări ştirile de la şase fără mare interes (luptele din Ecuador se înteţiseră, noi răscoale canibale izbucniseră în India, Tigrii din Detroit îi bătuseră pe Panterele din Harding cu 6—2 în jocul de după-amiază), şi cînd primul din jocurile pe bani grei ale serii începu la şase şi jumătate, merse la fereastră şi privi afară. Acum cînd se hotărîse, Jocurile îl plictiseau din nou. Totuşi majoritatea celorlalţi priveau *Pistoale şi parale* cu o fascinaţie oribilă. Săptămîna următoare puteau fi ei acolo.

Afară, lumina zilei sîngera încet spre amurg. Turnurile aeriene țișneau cu viteză uriașă prin inelele energetice de deasupra ferestrei, farurile lor puternice sfredelind văzduhul cenușiu. Pe trotuarele de dedesubt, mulțimi de bărbați și femei (majoritatea, bineînțeles, tehnicieni sau funcționari ai Rețelei) își începeau hoinăreala de seară în căutarea distracțiilor. Pe colțul de vis-a-vis un Proxenet Autorizat își făcea reclamă. Un bărbat cu cîte o păpușă brunetă de fiecare braț trecu pe lîngă el ; cei trei rîdeau bine dispuși.

Richards încercă brusc un val îngrozitor de dor pentru Sheila și Cathy ; ar fi vrut să le sune. Era convins că nu avea voie. Desigur putea abandona oricînd ; cîțiva o făcuseră deja. Traversaseră sala, rînjind straniu în gol și ieșiră pe ușa cu inscripția SPRE STRADĂ. Înapoi în apartament, cu fetița lui arzînd de febră în cealaltă odaie ? Nu. Nu putea. Nu putea.

Mai rămase o vreme înaintea geamului, apoi se întoarse la locul lui și se așeză. Începea noul joc, *Sapă-ți mormîntul*.

Individul de lîngă Richards își flexa nervos brațul.

— E adevărat că la vizita medicală renunță la o treime ?

— Nu știu, răspunse Richards.

— Iisuse, exclamă bărbatul, am bronșită. Poate *Roata banilor*...

Richards nu știa ce să spună. Respirația individului semăna cu zgomotul produs de un camion îndepărtat încercînd să urce o pantă abruptă.

— Am familie, șopti disperat individul.

Richards fixă Lib-Veul prefăcîndu-se interesat.

Individul rămase tăcut mult timp. Cînd programul se schimbă, la șapte și jumătate, Richards îl auzi întrebîndu-și celălalt vecin despre vizita medicală.

Acum afară era întuneric deplin. Richards se întrebă dacă mai ploua. Părea o seară foarte lungă.

...095 și numărătoarea înversă CONTINUĂ...

Cînd litera R trecu prin ușa de sub săgeata roșie, abia trecuse de nouă și jumătate. Mare parte din agitația inițială se stinsese, și bărbații fie urmăreau Lib-Veul cu sufletul la gură, fără spaima de la început, fie moțăiau. Individul cu răsuflarea zgomotoasă avea un nume care începea cu L și firesc chemat cu mai mult de o oră în urmă. Richards se întrebă într-o doară dacă îl respinseseră.

Sala în care intră era lungă și îmbrăcată în faianță, luminată cu tuburi fluorescente. Semăna cu o linie de montaj, cu doctori plictisiți dispuși la diferite posturi.

Ar veni vreunul din voi să-mi consulte fetița ? se gîndi cu amărăciune Richards.

Candidații își arătară cartelele în fața altei camere de vederi, încastrate în perete, și fură trimiși lîngă un șir de cuiere. Un doctor cu halat alb și lung se apropie de ei, cu un blocnotes sub braț.

— Dezbrăcarea, rosti el. Vă puneți hainele în cuier. Rețineți numărul cuierului unde v-ați pus hainele și comunicați-l sanitarului din capăt. Nu vă faceți griji în legătură cu eventualele valori. Aici nimeni nu are nevoie de ele.

Valori. Asta a fost tare, își spuse Richards descheindu-și cămașa. Avea un portofel gol, cu cîteva poze ale Sheilei și Cathy, o chitanță pentru un flec pe care-l schimbase la cizmarul local, cu șase luni în urmă, un portcheI cu o singură cheie, cea de la ușă, o șosetă de copil despre care nu mai știa cum ajunsese acolo, și pachetul de Blams luat din automat.

Purta chiloți zdrențuiți deoarece Sheila era încăpățînată și nu-l lăsa să umble fără ei, însă mulți dintre bărbați nu aveau nimic sub pantaloni. În curînd toți erau goi și anonimi, penisurile atîrnîndu-le între picioare precum niște măciuci de care uitaseră. Fiecare își ținea cartela în mînă. Unii se foiau de pe un picior pe celălalt de parcă podeaua ar fi fost rece, deși nu era. Prin aer plutea un iz slab, impersonal de spirt.

— Rămîneți în șir, îi instrui doctorul cu blocnotes. Întotdeauna arătați mai întîi cartela. Respectați ordinele.

Șirul înaintă. Richards văzu că fiecare medic era dublat de un polițist. Lăsă ochii în jos și aștepta pasiv.

— Cartela.

Își arătă cartela. Primul doctor îi notă numărul, apoi zise :

— Deschide gura.

Richards o deschise. I se apăsă pe limbă.

Următorul doctor îi examină pupilele cu o luminiță strălucitoare, apoi i se uită în urechi.

Următorul îi puse discul rece al unui stetoscop pe piept.

— Tușește.

Tuși. Undeva în fața lui, cineva era respins. Avea nevoie de bani, nu-i puteau face așa ceva, avea să-i dea în judecată.

Doctorul deplasă stetoscopul.

— Tușește.

Richard tuși. Doctorul îl întoarse și-i lipi stetoscopul de spate.

— Inspiră adînc și nu expira.

Stetoscopul se mișcă.

— Expiră.

Richards expiră.

— Treci mai departe.

Tensiunea i-o luă un doctor care rînjea într-una și avea un petic peste un ochi. Un control rapid îi făcu un medic care avea pe chelie niștre pistrui mari, maro, asemănători petelor făcute de bolile de ficat. Medicul strecură o palmă rece între scrot și coapsă.

— Tușește.

Richards tuși.

— Treci mai departe.

I se luă temperatura. I se ceru să scuipe într-un borcan. Ajunsese acum la jumătate. La jumătatea sălii. Doi sau trei bărbați terminaseră deja, și un sanitar cu chip puhav și dinți de iepure le aducea hainele în coșulețe de sîrmă. Vreo șase concurenți fuseseră respinși.

— Apleacă-te și desfă fesele.

Richards se aplecă și desfăcu. Un deget în plastic îi invadă canalul rectal, exploră, se retrase.

— Treci mai departe.

Intră într-o cabină cu perdele pe trei laturi, aidoma vechilor cabine de vot — la cabinele de vot se renunțase cu ani în urmă datorită alegerilor prin calculator — și urină într-un recipient albastru. Doctorul luă recipientul și-l așeză într-un rastel metalic.

La următorul examen îl aștepta o tablă pentru ochi.

—Citește, rosti doctorul.

— E...A, L...D, M, F...S, P, M, Z...K, L, A, C, D...U, S, G, A...

— Ajunge. Treci mai departe.

Intră în altă pseudo-cabină de vot și-și puse niște căști pe urechi. I se spuse să apese butonul alb cînd auzea ceva și butonul roșu cînd nu mai auzea. Sunetul era foarte ascuțit și slab — ca un fluier pentru cîini reglat la limita percepției omenești, Richards apăsă pe butoane pînă i se spuse să se oprească.

Fu cîntărit. I se examinară tălpile. Se opri înaintea unui fluoroscop și îmbrăcă un șorț de plumb. Un doctor, mestecînd gumă și fredonînd ceva lipsit de melodie, îi făcu cîteva fotografii și-i notă numărul cartelei.

Richards intrase într-un grup de vreo treizeci. La capătul sălii ajunseseră doisprezece. Unii erau îmbrăcați și așteptau liftul. Alți vreo doisprezece fuseseră eliminați în timpul examinărilor. Unul dintre ei încercase să-l atace pe doctorul care-l respinsese și fusese doborît de un polițist cu bastonul la sarcină maximă. Individul căzuse ca trăsnit.

Richards se așeză la o masă joasă și fu întrebat dacă avusese vreo cincizeci de boli. Cele mai multe erau de natură respiratorie. Medicul ciuli urechile cînd auzi că exista un caz de viroză în familie.

— Nevasta ?

— Nu. Fiica mea.

— Vîrsta ?

— Un an și jumătate.

— Ai fost imunizat ? Nu-ncerca să minți ! strigă brusc doctorul, de parcă Richards încercase deja să mintă. O să-ți verificăm fișa.

— Imunizat, iulie 2023. Re-imunizat, septembrie 2023. În clinica de cartier.

— Treci mai departe.

Richards simţi impulsul de-a se întinde peste masă şi frînge gîtul viermelui. Trecu mai departe.

— La ultimul examen, o doctoriţă severă cu părul tuns scurt şi un Juisator Electric într-o ureche îl întrebă dacă era homosexual.

— Nu.

— Aţi fost vreodată arestat pentru acte criminale ?

— Nu.

— Aveţi vreo fobie acută ? Prin asta înţeleg...

— Nu.

— Mai bine aţi asculta definiţia, rosti ea cu o superioritate îngăduitoare. Înţeleg...

— Dacă am vreo teamă iraţională şi necontrolabilă, precum acrofobia sau claustrofobia. N-am.

Buzele femeii se subţiară, şi pentru o secundă păru gata să replice.

— Consumaţi sau aţi consumat halucinogene sau droguri ?

— Nu.

— Aveţi rude care au fost arestate pentru acuzaţia de crime împotriva guvernului, sau Reţelei ?

— Nu.

— Semnaţi declaraţia aceasta şi acceptul Comisiei Jocurilor, domnule... ăăă... Richards.

Îşi mîzgăli semnătura.

— Arătaţi-i infirmierului cartela şi spuneţi-i numărul...

O lăsă în mijlocul frazei şi făcu semn cu degetul mare spre sanitarul cu dinţi de iepure :

— Numărul douăzeci şi şase, ronţăilă.

Sanitarul îi aduse hainele. Richards se îmbrăcă încet şi se apropie de lift. Îşi simţea anusul fierbinte şi neplăcut, violat, puţin unsuros de la lubrifiantul folosit de doctor.

Cînd se adunară toţi, uşa liftului se deschise. De data aceasta, cabina din sticlă incasabilă era goală. Poliţistul era un tip uscăţiv cu un chist mare lîngă nas.

— Avansați pînă-n capăt, intonă el. Vă rog, avansați pînă-n capăt.

Cînd ușile începură să se închidă, Richards putu zări pe cei cu S intrînd prin celălalt capăt al sălii. Doctorul cu bloc-notes se apropia de ei. Apoi ușile se lipiră.

Urcară pînă la etajul trei, și ușa se deschise într-un dormitor uriaș, semiiluminat. Rînduri-rînduri de paturi înguste, metalice, păreau că se întind pînă la infinit.

Doi polițiști începură să-i verifice și să le distribuie paturile. Richards îl căpătă pe cel cu numărul 940. Avea o pătură maron și o pernă plată. Richards se întinse, după ce se descălță. Picioarele îi atîrnau peste margine ; n-avea ce face.

Încrucișă mîinile sub ceafă și privi tavanul.

...094 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În dimineața următoare, la ora șase îi trezi o sonerie puternică. Pentru o clipă fu zăpăcit, dezorientat, întrebîndu-se dacă Sheila cumpărase un ceas deșteptător. Apoi își aminti și se ridică.

Fură conduși în grupuri de cîte cincizeci într-un spălător de dimensiuni industriale, unde își prezentară cartelele unei camere de luat vederi păzită de un polițist. Richards intră într-o nișă cu faianță albastră ce conținea o oglindă, o chiuvetă, un duș și un closet. Pe polița de deasupra chiuvetei se găseau mai multe periuțe de dinți învelite în plastic, o mașină electrică de bărbierit, un săpun și un tub cu pastă de dinți pe jumătate consumat. Într-un colț al oglinzii, un abțibild anunța : RESPECTAȚI ACESTE BUNURI. Dedesubtul lui cineva mîzgălise : MĂ RESPECT NUMA PĂ MINE !

Richards făcu duș, se șterse cu primul prosop din teancul de pe rezervorul closetului, se bărbieri și se spălă pe dinți.

De acolo trecură într-o sală de mese unde prezentară din nou cartelele. Richards luă o tavă și o împinse de-a lungul tejghelei din inox. Căpătă o cutie cu fulgi de ovăz, o farfurie cu cartofi prăjiți unsuroși, o bucată de omletă,

o felie de pîine prăjită rece și tare, un sfert de litru de lapte, o ceașcă de cafea cu aspect noroios, un pliculeț de zahăr, un pliculeț cu sare și o bucățică de margarină pe un pătrățel de hîrtie.

Mîncă pe nerăsuflate ; toți făceau la fel. Pentru Richards era prima mîncare adevărată, după Dumnezeu mai știa cîte pizze unsuroase și tablete guvernamentale. Totuși era ciudat de fadă, de parcă un bucătar-vampir îi supsese tot gustul, lăsînd numai substanțele nutritive.

Ce mîncau *ei* acum ? Tablete din alge. Lapte-surogat pentru fetiță. Îl cuprinse brusc disperarea. Cristoase, cînd aveau să apară și banii ? Azi ? Mîine ? Săptămîna viitoare ?

Sau poate că nu era decît un truc, o Fata Morgana scînteietoare. Poate că nu exista nici măcar curcubeul, ca să nu mai vorbim de potirul din aur de la capătul lui.

Rămase privindu-și farfuria goală pînă se auzi soneria de ora șapte, și fură dirijați spre lifturi.

...093 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

La etajul patru, grupul de cincizeci de persoane ale lui Richards intră într-o cameră mare, lipsită de mobilier, pe pereții căreia se vedeau fante precum cele de la cutiile de scrisori. Își prezentară din nou cartelele și ușile liftului fîșîiră înapoia lor.

Un bărbat slab și chel, cu emblema Jocurilor (un profil uman suprapus pe o torță) pe halat, pătrunse în încăpere.

— Vă rog, dezbrăcați-vă și scoateți din haine obiectele de valoare, rosti el. Apoi aruncați hainele într-o fantă de incinerare. Veți căpăta salopetele Jocurilor. Zîmbi mărinimos : Puteți păstra salopeta, indiferent de hotărîrea dumneavoastră referitoare la Jocuri.

Se auziră cîteva comentarii, dar toți se supuseră.

— Grăbiți-vă, vă rog, vorbi slăbănogul. Bătu de două ori din palme, precum un învățător de la cursul primar anunțînd sfîrșitul recreației. Mai avem multe de făcut.

— Și tu ești concurent ? întrebă Richards.

Bărbatul îl privi derutat. Cineva din spate pufni.

— Las-o moartă, făcu Richards şi-şi scoase pantalonii.

Îşi opri valorile lui lipsite de valoare şi azvîrli cămaşa, pantalonii şi chiloţii într-una din fante. De undeva de jos se văzu o străfulgerare scurtă, lacomă, de flacără.

Uşa din capătul opus se deschise (exista *întotdeauna* o uşă în capătul opus ; erau ca nişte şoareci într-un uriaş labirint vertical : un labirint american, reflectă Richards), şi cîţiva oameni împinseră cărucioare largi pe rotile, etichetate SCURT, MEDIU, LUNG şi EXTRA-LUNG. Richards alese o E-L, aşteptîndu-se să-i fie largă, dar îi venea destul de bine. Materialul era moale, lunecos, aproape ca mătasea, însă mai rezistent. În faţă aveau un singur fermoar de plastic. Toate erau bleumarin şi pe buzunarul drept de la piept aveau brodată emblema Jocurilor. Cînd se îmbrăcară toţi, Ben Richards simţi că-şi pierduse identitatea.

— Pe aici, vă rog, spuse slăbănogul, şi-i conduse în altă sală de aşteptare. Inevitabilul Lib-Ve răcnea şi hohotea. Veţi fi chemaţi în grupuri de cîte zece.

Uşa dinapoia Lib-Veului avea deasupra obişnuita inscripţie PE AICI, cu săgeata deasupra.

Se aşezară. După un timp, Richards se sculă, se apropie de fereastră şi privi afară. Se aflau mai sus, dar tot ploua. Străzile erau ude, negre şi lunecoase. Se întrebă ce făcea Sheila.

...092 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Intră pe uşă, cu grupul, la zece şi un sfert. Merseră în şir. Prezentară cartelele. Înăuntru se aflau zece cabine cu cîte trei pereţi, însă mai solide. Pereţii erau antifonaţi. Plafonierele mascate dădeau o lumină plăcută. Din difuzoare mascate se revărsa Muzak. Pe podea era o carpetă din pluş ; tălpile lui Richards se simţiră surprinse de absenţa betonului.

Slăbănogul îi spusese ceva.

— Cum ? clipi Richards.

— Cabina 6, rosti dojenitor slăbănogul.

— Aha.

Merse la Cabina 6. Înăuntru se afla o masă, și un ceas mare, pe peretele dinapoia ei, la nivelul ochilor. Pe masă, un creion G-A/IBM și un teanc de foi albe.

Lîngă toate acestea stătea o superbă preoteasă a epocii calculatoarelor, o blondă înaltă, sculpturală, purtînd un șort irizat extrem de scurt, perfect mulat pe ridicătura în formă de V a pubisului. Sfîrcurile rujate împungeau obraznice printr-o bluză din plasă de mătase.

— Ia loc, te rog, îi spuse. Sînt Rinda Ward, și te voi testa. Întinse mîna.

Surprins, Richards i-o scuturâ.

— Benjamin Richards.

— Îți pot spune Ben ? Surîsul era seducător, dar impersonal. Simțea exact doza de dorință pe care trebuia s-o simtă pentru această femeie frumoasă, cu trupul ei bine hrănit și expus. Îl înfuria. Se întrebă dacă așa promovase, arătîndu-și corpul amărîților în drum spre mașina de tocat.

— Sigur că da, încuviință el. Mișto țîțe.

— Mulțumesc, îi răspunse blonda imperturbabilă.

Se așeză, privind în sus ; femeia se uita în jos ceea ce conferea un caracter și mai stînjenitor situației.

— Testul de azi va fi pentru facultățile tale mintale, așa cum vizita medicală de ieri a fost pentru trup. Va dura destul de mult, așa încît vei prînzi abia pe la ora trei — presupunînd că treci testul. Zîmbetul îi apărea și-i dispărea.

Prima parte este verbală. Din momentul în care îți dau broșura cu testul, ai la dispoziție o oră. În acest interval poți pune întrebări, iar eu îți pot răspunde la unele. Nu voi răspunde însă la întrebări din test. Ai înțeles ?

— Da.

Îi întinse broșura. Pe copertă era desenată o palmă roșie, mare. Dedesubtul ei scria cu litere mari și roșii :

STOP!

Iar mai jos : *Nu deschideți broșura pînă n-ați fost instruit.*

— Tare, făcu Richards.

— Pardon ? Sprîncenele perfecte se înălțară o fracțiune.

— Nimic.

— Cînd vei deschide broșura, vei găsi o foaie pentru răspunsuri, începu ea să recite. Te rog, notează apăsat. Dacă dorești să schimbi un răspuns, te rog să-l ștergi complet. Dacă nu știi un răspuns, *nu* încerca să ghicești. Ai înțeles ?

— Da.

— Atunci, deschide te rog la pagina unu și începe. Cînd o să spun stop, te rog să lași jos creionul. Poți începe.

Richards nu începu. Îi privea trupul, încet, cu obrăznicie.

După cîteva secunde, ea roși.

— Ora ta a început deja, Ben. Ar fi mai bine...

— De ce, întrebă el, cred toți că, atunci cînd au de-a face cu cineva din sudul Canalului, acesta e un debil mintal obsedat sexual ?

Acum fata era complet roșie.

— Eu... eu n-am...

— Nu, tu n-ai. Zîmbi și luă creionul : Dumnezeule, sînteți fraieri.

Se aplecă deasupra testului în timp ce ea continua să se străduiască să găsească un răspuns, sau măcar un motiv pentru atacul lui ; probabil că într-adevăr nu pricepuse.

Primul capitol cerea ca în locul cuvîntului lipsă să scrie litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Cu o... nu se face primăvară.

a. idee

b. bere

c. floare

d. crimă

e. nimic din cele de mai sus.

Completă rapid foaia, rareori oprindu-se să se gîndească sau să reconsidere un răspuns. După completarea cuvintelor lipsă, urmă un capitol de vocabular, apoi unul de antonime. Cînd termină, mai rămaseră încă cincisprezece minute din ora acordată. Fata îl anunță să-și păs-

treze foaia — legal, nu i-o putea înmîna decît după scurgerea timpului — așa că Richards se lăsă pe spate și fără nici un cuvînt, îi studie corpul aproape dezbrăcat. Tăcerea deveni apăsătoare, încărcată. Își dădea seama că blonda dorea să fi avut o haină, și asta îl mulțumea.

Cînd ora luă sfîrșit, îi dădu altă broșură. Pe prima pagină era desenul unui carburator. Dedesubt :

1. Acest obiect face parte din

a. o mașină de tuns gazon

b. un Lib-Ve

c. un balansoar electric

d. un automobil

e. nimic din cele de mai sus.

Al treilea test era de matematică. Nu era chiar așa priceput la numere și începu să transpire ușor cînd văzu că îl presa timpul. În cele din urmă fu o cursă disperată. Nu mai avu vreme să răspundă la ultima întrebare. Rinda Ward zîmbi puțin prea larg cînd îi luă broșura și foaia.

— Cam încet la ăsta, Ben.

— Încet, da' sigur, îi răspunse și surîse și el. Se aplecă înainte și-i dădu o palmă ușoară peste fund : Du-te și spală-te, fetiță. Ai scăpat.

Ea roși furioasă.

— Te-aș putea descalifica.

— Rahat. Te-ar da afară, atîta tot.

— Ieși ! Ai terminat ! Zbiera, aproape să izbucnească în plîns.

Richards simți ceva aproape de compătimire și o înfrînă.

— Îți doresc o seară frumoasă, îi spuse. Du-te și mănîncă o cină de șase feluri cu indiferent-cine-te-culci-săptămîna-asta, și gîndește-te la puștoaica mea care moare de gripă într-un căcăcios de apartament Dezvoltare.

Ieși, lăsînd-o albă la față.

Din grupul lui de zece mai rămăseseră șase, și trecură în următoarea încăpere. Era unu și jumătate.

...091 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Doctorul așezat de cealaltă parte a mesei din cabină purta ochelari cu lentile mici și groase. Afișa un zîmbet răutăcios, încîntat, ce-l amintea lui Richards de un imbecil pe care-l cunoscuse cînd era puști. Băiatului îi plăcea să se ascundă sub grădenele tribunei și să se masturbeze privind sub fustele fetelor. Richards începu să surîdă.

— Ceva plăcut? întrebă doctorul, ridicînd primul carton cu desene din pete de cerneală. Zîmbetul răutăcios se lăți puțin.

— Da. Îmi amintiți de cineva cunoscut.

— Da? Cine?

— Nu contează.

— Bine. Ce vezi aici?

Richards privi. Un manșon pentru tensiune îi fusese fixat pe brațul drept. Pe cap avea lipiți cu pastă mai mulți electrozi, iar firele de la aceștia și de la braț erau cuplate la consola de lîngă medic. Pe displayul calculatorului ondulau curbe.

— Două negrese. Sărutîndu-se.

Ridică altul.

— Asta.

— O mașină sport. Pare un Jaguar.

— Îți plac automobilele cu benzină?

Richards înălță din umeri.

— Am avut o colecție de mașini cînd eram puști.

Doctorul notă ceva și ridică alt carton.

— O femeie bolnavă. Stă întinsă pe o parte. Umbrele de pe fața ei seamănă cu zăbrelele de la închisoare.

— Și asta, ultima?

Richards izbucni în rîs.

— Seamănă c-un rahat.

Și-l închipui pe doctor, îmbrăcat în halatul alb, pitindu-se sub grădene, uitîndu-se sub fustele fetelor și luînd-o la mînă, și începu să rîdă din nou. Doctorul stătea și zîmbea cu zîmbetul lui răutăcios, făcînd fantezia mai reală, și astfel mai amuzantă. În cele din urmă, hohotele se reduseră la cîteva pufnituri. Richards sughiță o dată și rămase liniștit.

— Nu cred că te-ai obosi să-mi spui...

— Nu, zise Richards, nu m-aș obosi.

— Atunci să trecem mai departe. Asociații de cuvinte.

Nu se deranjă să-i mai explice. Richards bănui că veștile circulau. Asta era bine ; cîștiga timp.

— Gata ?

— Da.

Medicul scoase un cronometru dintr-un buzunar interior, își luă pixul și privi lista din fața lui.

— Doctor.

— Negru, răspunse Richards.

— Penis.

— Sulă.

— Roșu.

— Negru.

— Argintiu.

— Pumnal.

— Pușcă.

— Moarte.

— Cîștig.

— Bani.

— Sex.

— Test.

— Lovit.

— K.O.

Lista continuă ; schimbară peste cincizeci de cuvinte înainte ca doctorul să oprească cronometrul și să lase pixul din mînă.

— Bun, spuse el. Încrucișă degetele și-l privi cu seriozitate pe Richards : O ultimă întrebare, Ben. N-o să spun că pot să-mi dau seama dacă mă minți, dar mașinăria de care ești legat va da niște indicii foarte clare. Te-ai decis cumva să concurezi pentru calificarea în Jocuri din motive de autodistrugere ?

— Nu.

— Care este motivul tău ?

— Fetița mea e bolnavă. Îi trebuie un doctor. Medicamente. Îngrijire într-un spital.

Pixul scîrțîi.

— Altceva ?

Richards era gata să spună nu (nu era treaba lor), apoi se decise să zică totul. Poate pentru că doctorul semăna cu puștiul acela cretin din copilăria lui. Poate doar pentru că trebuia s-o zică odată, s-o facă să capete formă concretă, așa cum se întîmplă cînd un bărbat se străduiește să traducă reacții emoționale ne-formate în cuvinte vorbite.

— N-am mai muncit de mult. Vreau să muncesc iarăși, chiar dacă o să fiu fraierul într-un joc falsificat. Vreau să muncesc și să-mi întrețin familia. Am mîndria mea. Tu ai mîndrie, doctore ?

— Dispare înainte de cădere, răspunse doctorul. Dacă nu mai ai nimic de adăugat, domnule Richards... Se sculă. Gestul lui și revenirea la numele de familie sugerau că întrevederea luase sfîrșit, indiferent dacă Richards avea sau nu ceva de adăugat.

— Nu.

— Ușa e pe hol în dreapta. Baftă.

— Sigur că da, aprobă Richards.

...090 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Grupul care intrase era acum redus la patru persoane. Noua sală de așteptare era mult mai mică și întregul lot fusese redus aproximativ cu același procentaj de 60%. Ultimele litere, Y și Z, intrară pe la patru și jumătate. La patru, un sanitar adusese niște sandvișuri lipsite de gust. Richards luă două și mestecă, ascultîndu-l pe un individ, Rettenmund, care-i distra cu o serie aparent inepuizabilă de istorii porcoase.

Cînd se adunară toți, fură invitați într-un lift și urcați la etajul cinci. Aici exista un salon mare, un spălător comun și inevitabilul dormitor cu rîndurile de paturi metalice. Li se spuse că masa avea să fie servită la ora șapte.

Richards stătu întins cîteva minute, după aceea se ridică și se apropie de polițistul care păzea ușa prin care intraseră.

— Există vreun telefon pe-aici, amice ?

Nu credea că avea să li se permită să telefoneze, dar polițistul arătă cu degetul mare spre coridor.

Richards întredeschise ușa și privi. Bineînțeles, exista. Cu fise.

Îl privi din nou pe polițist.

— Auzi, dacă-mi împrumuți cincizeci de cenți pentru telefon, o să...

— Frige-o, gagiule.

Richards își păstră calmul.

— Vreau s-o sun pe nevastă-mea. Puștoaica noastră e bolnavă. Pentru Dumnezeu, pune-te-n locul meu.

Polițistul rîse : un sunet scurt, sec și urît.

— Toți sînteți la fel. Fiecare zi, altă poveste. De Crăciun și de Paște în tri-D.

— Nenorocitule, șuieră Richards, și ceva din ochii și din umerii lui îl făcu pe polițist să-și ferească privirea. Tu nu ești însurat ? N-ai fost niciodată sărac și-a trebuit să te împrumuți, chiar dacă simțeai că mănînci rahat ?

Brusc polițistul își băgă mîna în buzunarul uniformei și scoase un pumn de monezi din plastic. Azvîrli două fise lui Richards, băgă restul în buzunar, și-l prinse pe bărbat la piepții salopetei.

— Dacă mai trimiți pe cineva aici, pentru că Charlie Grady are suflet bun, o să-ți fac creierii piftie, vierme.

— Mulțumesc, făcu Richards imperturbabil. Pentru împrumut.

Charlie Grady hohoti și-i dădu drumul. Richards ieși în hol, ridică receptorul și puse fisele în fantă. Zăngăniră și pentru o clipă nu se întîmplă nimic — *oh, Iisuse, totul degeaba* — dar apoi se auzi tonul. Bătu atent numărul de la telefonul de la etajul cinci, sperînd că n-avea să răspundă blestemata de Jenner. Ar fi fost în stare să-i răspundă „greșeală", cînd îi recunoștea glasul, și ar fi pierdut banii.

Sună de șase ori, după care o voce necunoscută spuse :

— Alo ?

— Vreau să vorbesc cu Sheila Richards de la 5 C.

— Cred c-a ieșit, spuse vocea. Deveni insinuantă : E pe stradă, știi. Au un copil bolnav. Bărbatul n-are slujbă.

— Vă rog să-i ciocăniți la ușă, rosti cu glas înăbușit.

— Rămîi la aparat.

Se auzi un zgomot cînd persoana de la celălalt capăt lăsă receptorul să atirne pe lîngă perete. În depărtare, slab, ca prin vis, auzi vocea necunoscută strigînd :

— Telefonu' ! La telefon, doa'na Richards !

Peste o jumătate de minut, necunoscutul reveni :

— Nu-i aici. Îl aud pe copil țipînd, da' ea nu-i aici. Cum ți-am zis, îi fug ochii cînd se poate. Chicoti.

Richards își dori să se poată teleporta prin linia telefonică, să iasă prin celălalt capăt al firului, ca un geniu rău dintr-o sticlă neagră, și să strîngă de gît necunoscutul pînă cînd ochii aveau să-i sară din cap și să se rostogolească pe duşumea.

— Vă rog să-i transmiteți un mesaj, spuse el. Scrieți pe perete dacă n-aveți unde.

— N-am creion. Am închis. Pa.

— Stai ! răcni Richards, cu panică în glas.

— În... stai așa. Morocănoasă, vocea adăugă : Uite-o că vine pe scări.

Richards se rezemă, scăldat în transpirație, de zid. Peste o clipă, glasul Sheilei răsună, întrebător, precaut, puțin speriat :

— Alo ?

— Sheila. Închise ochii, lăsînd zidul să-l sprijine.

— Ben, Ben, tu ești ? Ce faci ?

— Eu sînt. Sînt bine. Cathy ? Ce...

— La fel. Febra nu-i foarte mare, dar respiră *greu*, Ben. Cred că are apă la plămîni. Dacă are pneumonie ?

— O să fie bine. O să fie bine.

— Nu-mi... Se opri, o pauză lungă. Nu-mi place s-o las singură, dar a trebuit. Ben, am făcut două afaceri de dimineață. Iartă-mă ! Dar i-am cumpărat niște medicamente de la farmacie. Medicamente bune. Vocea ei căpătase o incantație fanatică, religioasă.

— Alea-s porcării, spuse el. Ascultă : Gata, Sheila. Te rog. Cred c-am reușit. Zău. Nu mai pot renunța la prea mulți tipi pentru că au prea multe emisiuni. Trebuie să existe suficientă carne de tun. Și cred că dau și avansuri. Doamna Upshaw...

— Arăta groaznic în doliu, interveni sec Sheila.

— Lasă asta. Stai cu Cathy, Sheila. Gata cu afacerile.

— Bine. N-o să mai ies.

El însă nu-i crezu glasul. *Ce faci cu degetul ăla, Sheila?*

— Te iubesc, Ben.

— Și eu te...

— Au trecut trei minute, interveni operatoarea. Dacă doriți să continuați, vă rog să introduceți o fisă nouă sau trei vechi.

— Stai puțin! răcni Richards. Nu opri, nenorocito! Nu...

Tonul prelung al unei legături întrerupte.

Azvîrli receptorul. Zbură cît îi permise cablul argintiu, apoi se opri zvîcnind, lovi zidul și începu să penduleze încet înainte și înapoi, precum un șarpe ciudat care a mișcat o dată și apoi a murit.

Cineva trebuie să plătească, își spuse Richards, mergînd ca prin vis. Cineva *trebuie*.

...089 și numărătoarea inversă CONTINÚA...

Pînă a doua zi la ora zece au rămas la etajul cinci, și Richards era aproape scos din minți de furie, griji și frustare, cînd un individ tînăr, și cu un ușor aspect de homosexual, într-o salopetă Jocuri strînsă pe corp, i-a invitat să intre în lift. Erau cam trei sute cu toții : peste șaizeci dintre ei fuseseră îndepărtați, tăcut și cu blîndețe, în decursul nopții. Unul din aceștia fusese pustiul cu interminabilele povești porno.

În grupuri de cîte cincizeci, au fost introduși într-un amfiteatru mic, la etajul șase. Sala era foarte luxoasă, tapisată în pluș roșu. În brațele din lemn adevărat ale fiecărui fotoliu erau încastrate scrumiere, și Richards scoase pachetul mototolit de Blams. Scuturâ scrumul pe podea.

În fața fotoliilor exista o estradă mică, iar în centrul ei un pupitru. Pe acesta se găsea o cană cu apă.

La zece și un sfert, tipul cu aspect de homosexual sui pe estradă și spuse :

— Doresc să vi-l prezint pe domnul Arthur M. Burns, Director Adjunct al Jocurilor.

— Ur-r-ra, mormăi scîrbit cineva dinapoia lui Richards.

Un bărbat masiv, cu o chelie înconjurată de păr sur, trecu la pupitru, înclinîndu-şi capul de parcă mulţimea unor aplauze pe care doar el le putea auzi. Apoi le zîmbi, un zîmbet larg, scînteietor, care păru să-l transforme într-un Cupidon gras şi bătrîn, în costum la două rînduri.

— Felicitări, rosti el. Aţi reuşit.

Urmă un gigantic suspin colectiv, urmat de cîteva rîsete şi bătăi pe spate. Se aprinseră şi mai multe ţigări.

— Ur-r-ra, repetă glasul scîrbit.

— Imediat fiecare dintre voi va primi numele emisiunii la care a fost admis şi numărul camerei de la etajul şapte unde trebuie să se prezinte. Acolo, producătorul emisiunii respective vă va explica în detaliu ce trebuie să faceţi. Dar înainte de asta, doresc să vă spun că vă consider un grup de oameni curajoşi, cu resurse, care refuză să trăiască din mila publică atunci cînd au la dispoziţie posibilitatea de-a se afirma ca adevăraţi bărbaţi, şi ca o părere strict personală, ca adevăraţi eroi ai timpurilor noastre.

— Rahat, remarcă glasul cel plictisit.

— În plus, vorbind în numele întregii Reţele, vă urez noroc, şi Domnul să fie cu voi. Arthur M. Burns chicoti porcin şi-şi frecă palmele. Bun, ştiu că sînteţi nerăbdători să aflaţi unde aţi fost admişi aşa încît n-o să vă mai plictisesc cu pălăvrăgelile mele.

Se deschise o uşă laterală şi în amfiteatru pătrunseră doisprezece curieri ai Jocurilor, în tunici roşii. Începură să strige numele celor din sală. Înmînau plicuri albe, şi în curînd acestea acoperiră podeaua precum nişte confetii. Dreptunghiurile din plastic cu numele emisiunilor erau citite, arătate noilor cunoştinţe. Se auzeau suspine înfundate, urale, ţipete. De pe podium Arthur M. Burns îi prezida, surîzînd binevoitor.

— Nenorocirea aia de *Se poate şi mai fierbinte*, Iisuse urăsc căldura...

— ...emisiunea e de umplutură, vine exact după animate, ce naiba...

— ...*Roata banilor*, mamă, nu știam că-s cu inima-n...

— Speram s-o obțin, da'nu credeam...

— Hei, Jake, tu-ai văzut vreodată asta, *Înoată cu crocodilii*? Credeam...

— ...nici nu m-așteptam...

— Nu cred că poți...

— Fir-ar ai dracu'...

— Asta, *Unde-i pușca*...

— Benjamin Richards! Ben Richards?

— Aici!

I se înmînă un plic alb, simplu și-l desfăcu. Degetele îi tremurau ușor și abia din a treia încercare izbuti să scoată dreptunghiul de plastic dinăuntru. Se încruntă la el, neînțelegînd. Nu era scrisă nici o emisiune. Doar două cuvinte: LIFTUL ȘASE.

Strecură dreptunghiul în buzunarul de la piept, alături de cartelă și părăsi amfiteatrul. Primele cinci lifturi din capătul coridorului erau aglomerate, transportînd la etajul șapte pe concurenții săptămînii viitoare. Lîngă ușile închise ale liftului șase se aflau alți patru bărbați, și Richards îl recunoscu pe cel cu vocea scîrbită.

— Ce-i asta? întrebă Richards. Ne dau afară?

Individul cu glas plictisit avea vreo douăzeci și cinci de ani, și era destul de arătos. Unul din brațe îi era atrofiat, probabil de pe urma poliomelitei, care bîntuise puternic în 2005. În special în Co-Op avusese un succes deosebit.

— N-avem bafta asta, rîse el sec. Cred că noi căpătăm potul cel mare. Ăla în care nu se mulțumesc să te bage în spital c-un infarct, sau făr-un ochi, sau un braț. Ăla unde te omoară. În direct, amice.

Li se alătură un al șaselea, un puști drăguț care clipea des și cumva surprins.

— Salut, fraiere, rosti cel cu vocea scîrbită.

La ora unsprezece, după ce toți ceilalți fuseseră transportați, ușile liftului șase se deschiseră. În cabina din sticlă se afla iarăși un polițist.

— Vezi? făcu bărbatul cu braț atrofiat. Sîntem personaje periculoase. Inamici publici. O să ne radă. Se

strîmbă, făcînd o față de gangster, și se prefăcu că trage cu un pistol mitralieră în sticla incasabilă. Polițistul dinăuntru îl privi inexpresiv.

...088 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Camera de așteptare de la etajul opt era foarte mică, foarte intimă, foarte capitonată. Richards o avea pe toată la dispoziție.

La etajul opt, trei dintre ei fuseseră preluați de trei polițiști și dispăruseră pe un coridor cu mochetă groasă. Richards, individul cu glas plictisit, și puștiul care clipea des fuseseră aduși aici.

O secretară care-i reamintea vag lui Richards de una din vechile sex-vedete ale te-veului (Liz Kelly ? Grace Taylor ?), la care se uita cînd era puști, le zîmbi cînd intrară. Stătea la un birou într-o nișă, înconjurată de atîtea ghivece, încît părea o vizuină din Ecuador.

— Domnul Iansky ? surîse ea orbitor. Vreți să intrați, vă rog ?

Puștiul intră în sanctuarul interior. Richards și celălalt bărbat, pe care-l chema Jimmy Laughlin, flecăriră fără tragere de inimă. Laughin locuia la numai trei cvartale de Richards, pe Dock Street. Pînă anul trecut avusese șumătate de normă ca muncitor necalificat la General Atomics, și fusese concediat deoarece participase la o grevă de protest împotriva ecranelor antiradiații defecte.

— Eh, oricum, trăiesc. După cum zic viermii ăia, asta-i tot ce contează. Bineînțeles, sînt *steril. Asta* nu mai contează. E unul din micile riscuri atunci cînd alergi după colosala sumă de șapte neodolari pe zi.

După concediere, din cauza brațului atrofiat îi fusese și mai greu să găsească slujbă. Cu doi ani în urmă, nevastă-sa făcuse o astmă urîtă și acum era imobilizată la pat.

— În cele din urmă m-am hotărît să trag lozul cel mare, rînji el amar. Poate c-o s-am bafta s-arunc cîteva scîrbe pe geam pînă mă înhață băieții lui Mc Cone.

— Chiar crezi că e...

— *Fugarul?* Fac pariu p-orice. Mai dă și mie o țigară.

Richards îi întinse pachetul.

Ușa se deschise și puștiul care clipea des ieși la brațul unei păpuși frumoase. Trecînd pe lîngă ei, puștiul le zîmbi scurt, nervos.

— Domnul Laughlin? Vreți să intrați, vă rog?

Așa încît Richards rămase singur, exceptînd-o pe secretara care dispăruse iarăși în vizuina ei.

Se sculă și se apropie de automatul de țigări din colț. Probabil că Laughlin avea dreptate, se gîndi. Automatul avea și Pipe. Într-adevăr intraseră în elită. Luă un pachet de Blams, se așeză și aprinse una.

După vreo douăzeci de minute, Laughlin ieși la brațul unei blonde platinate.

— O prietenă din copilărie, rosti el arătînd-o. Blonda zîmbi îndatoritoare. Laughlin părea chinuit. Cel puțin, nenorociții vorbesc pe față, îi spusese lui Richards. La revedere.

Ieși. Secretara scoase capul din vizuină.

— Domnul Richards? Vreți să intrați, vă rog?

Intră.

...087 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Camera în care intrase era îndeajuns de mare să joci în ea mortbal. Era dominată de o fereastră uriașă, pe tot peretele, cu vedere spre vest, spre clădirile clasei mijlocii, depozitele docului și rezervoarele de țiței, și către Lacul Harding. Atît cerul cît și apa erau de un gri-perlat; continua să plouă. Hăt departe un petrolier imens se deplasa dinspre dreapta.

Bărbatul din spatele biroului erau de înălțime potrivită, și foarte negru. Ba chiar, atît de negru încît, pentru o clipă, Richards avu senzația de irealitate. Părea desprins dintr-un bal mascat.

— Domnule Richards. Se sculă și întinse mîna. Cînd Richards nu-i dădu mîna, nu păru stînjenit. Și-o retrase și se așeză.

Lîngă birou se afla un scaun. Richards se aşeză şi-şi stinse ţigara într-o scrumieră cu emblema Jocurilor.

— Domnule Richards, numele meu este Dan Killian. Probabil că de acum ai ghicit de ce ai fost adus aici. Atît dosarele noastre cît şi testele dumitale arată că eşti inteligent.

Richards încrucişă degetele şi aşteptă.

— Ai fost desemnat drept concurent în *Fugarul*, domnule Richards. Este emisiunea noastră cea mai importantă; aduce recompensele cele mai mari — şi pericolele — pentru cei implicaţi. Aici, pe birou, am acceptul dumitale final, care trebuie semnat. Sînt perfect convins că-l vei semna, însă mai întîi aş dori să-ţi spun de ce ai fost ales, şi să înţelegi limpede în ce vei intra.

Richards nu spuse nimic.

Killian aşează un dosar pe birou. Richards îşi zări numele tipărit pe copertă.

— Benjamin Stuart Richards. Douăzeci şi opt de ani, născut la 8 august 1997, în oraşul Harding. Din septembrie 2011 pînă în decembrie 2013 a urmat Şcoala Municipală de Meserii Manuale. Eliminat de două ori pentru nerespectarea autorităţii. Mi se pare că ai lovit cu piciorul un instructor cînd era întors cu spatele?

— Mai exact i-am dat un şut în cur.

— Cum spui dumneata, domnule Richards, încuviinţă Killian.

La şaisprezece ani te-ai însurat cu Sheila Richards, născută Gordon. Contract de stil vechi, pe toată durata vieţii. Rebel tot timpul, nu? Nici o afiliere la vreun sindicat datorită refuzului de a semna Angajamentul de Credinţă al Sindicatului şi paragrafele privind controlul salariului. Mi se pare că te-ai referit la Guvernatorul Zonal Johnsbury numindu-l „o jigodie care nu ştie decît să latre".

— Da.

— Slujbele dumitale au fost diverse şi ai fost concediat de... ia să vedem... şase ori pentru nesubordonare, insulte la adresa superiorilor şi critici abuzive la adresa autorităţilor.

Richards ridică din umeri.

— Pe scurt, ești privit ca anarhic și antisocial. Ești un răzvrătit care a fost destul de inteligent ca să evite închisoarea și necazurile serioase cu autoritățile, și n-ai nici un viciu. Psihologul care te-a examinat a raportat că în testul Rorschach ai văzut lesbiene, excremente și un vehicul cu benzină poluantă. A raportat de asemenea un grad ridicat, inexplicabil, de ilaritate...

— Îmi amintea de un puști pe care l-am cunoscut. Îi plăcea să se ascundă sub gradenele stadionului și s-o ia la frecat. Mă refer la puști. Nu știu ce-i place doctorului vostru.

— Am înțeles. Killian zîmbi scurt, dinții albi sclipind în fața neagră, și reveni la dosar. Ai manifestat reacții rasiale interzise prin Legea Rasială din 2004. În decursul testului de asociații de cuvinte, ai avut unele răspunsuri cam... dure.

— Am fost ales să fac o treabă dură.

— Să fii sigur. Totuși, noi — și aici vorbesc nu numai în numele Jocurilor ; ci într-un sens rațional — sîntem îngrijorați de aceste răspunsuri.

— Vă e frică să nu v-arunce cineva-n aer într-o noapte ? rînji Richards.

Killian își umezi gînditor degetul mare și dădu pagina.

— Din fericire — pentru noi — ai un copil, domnule Richards. O fetiță de optsprezece luni, Catherine. A fost o greșeală ? Surîse rece.

— Premeditată, zise fără ranchiună Richards. Pe atunci lucram la G—A. Nu știu cum, o parte a spermei mi-a supraviețuit. Poate a fost o glumă a Domnului. Cu lumea asta care este, cîteodată mă gîndesc că n-am fost în toate mințile.

— Oricum, ești aici, continuă Killian cu surîsul său înghețat. Iar marțea viitoare vei apare în *Fugarul*. Ai văzut emisiunea ?

— Da.

— Atunci știi că reprezintă atracția numărul unu a Lib-Veului. Oferă posibilitatea participării spectatorilor, atît direct cît și indirect. Eu sînt producătorul.

— Ce frumos, făcu Richards.

— Emisiunea este una din căile absolut sigure ale Reţelei de-a scăpa de posibili zurbagii, aşa cum eşti dumneata, domnule Richards. Rulează de şase ani. Pînă acum, nu s-a înregistrat nici un supravieţuitor. Ca să fiu şocant de cinstit, nu ne aşteptăm nici pe viitor.

— Înseamnă că trişaţi, rosti seo Richards.

Killian păru mai degrabă amuzat.

— Nici gînd. Uiţi că eşti un anacronism, domnule Richards. Lumea n-o să discute în baruri şi hoteluri, sau întorcîndu-se de la cozi petrecute în frig, despre cum să-ţi ţină pumnii. Dumnezeule! Nici vorbă. Toţi vor să te vadă distrus, şi vor încerca să ne ajute dacă pot. Cu cît mai sîngeros, cu atît mai bine. Şi apoi mai este confruntarea cu Mc Cone. Evan Mc Cone şi Vînătorii.

— Parc-ar fi un grup de neo.

— Mc Cone nu pierde niciodată.

Richards pufni.

— Marţi seară vei apărea direct. Emisiunile următoare vor fi montaje de casete, filme şi, cînd e posibil, tri-transmisiuni în direct. Se ştie că am mai întrerupt programul atunci cînd un concurent mai dotat este pe punctul de-a-şi atinge...Waterloo-ul personal, să zicem.

Regulile sînt extrem de simple. Tu — sau familia ta, în cazul decesului — cîştigi o sută de neodolari pentru fiecare oră petrecută în libertate. Te creditäm cu patru mii opt sute de dolari, apreciind că-i vei putea păcăli pe Vînători timp de patruzeci şi opt de ore. Bineînţeles, banii sînt rambursabili în cazul cînd nu reziști patruzeci şi opt de ore. Şi se acordă un avans de douăsprezece ore. Dacă rezişti treizeci de zile, cîştigi Marele Premiu. Un miliard de neodolari.

Richards lăsă capul pe spate şi hohoti.

— Exact aşa gîndesc şi eu, zîmbi Killian. Ai întrebări?

— Una singură, spuse Richards aplecîndu-se înainte. Amuzamentul îi dispăruse complet de pe chip. Ţie cum ţi-ar place să fii acolo, urmărit?

Killian începu să rîdă. Se ţinea de burtă şi rîsul se rostogolea sonor în odaie.

— Oh... domnule Richards... s-s-scuză-mă..., şi continuă cu rîsetul.

În cele din urmă, tamponîndu-şi ochii cu o batistă mare, albă, păru că se stăpînise.

— Ştii, nu numai că ai simţul umorului, domnule Richards. Ai... eu... Izbucni din nou în rîs: Te rog să mă scuzi. M-am amuzat copios.

— Văd.

— Alte întrebări?

— Nu.

— Perfect. Înainte de emisiune va avea loc şedinţa de lucru. Dacă mai apar şi alte întrebări în mintea dumitale extraordinară, te rog să le păstrezi pînă atunci. Killian apăsă un buton.

— Scuteşte-mă de tîrfe, rosti Richards. Sînt însurat.

— Eşti sigur? înălţă din sprîncene Killian. Fidelitatea e admirabilă, domnule Richards, dar de vineri pînă marţi este mult. Şi considerînd faptul că s-ar putea să nu-ţi mai vezi soţia...

— Sînt însurat.

— Perfect. Făcu un semn fetei din uşă şi aceasta dispăru.

Putem face ceva pentru dumneata, domnule Richards? Ai un apartament la etajul nouă şi, în limite rezonabile, poţi comanda orice doreşti.

— O sticlă de bourbon. Şi un telefon să pot vorbi cu ne...

— Ah, nu, îmi pare rău, domnule Richards. Bourbonul se poate. Dar în clipa cînd ai semnat acceptul..., i-l împinse împreună cu un stilou, ...eşti complet izolat pînă marţi. Te răzgîndeşti în privinţa fetei?

— Nu, răspunse Richards şi semnă pe linia punctată. Aş dori însă două sticle.

— Bineînţeles. Killian se sculă şi-i întinse din nou mîna.

Richards îl ignoră din nou, şi ieşi.

Killian privi după el cu ochi inexpresivi. Nu mai zîmbea.

...086 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Secretara apăru brusc din vizuină, atunci cînd Richards trecu pe lîngă ea, și-i întinse un plic. Pe exterior scria :

„Domnule Richards,

Bănuiesc că unul dintre lucrurile pe care nu le vei menționa în decursul întrevederii noastre va fi faptul că ai o mare nevoie de bani, chiar acum. Este corect ?

În ciuda unor zvonuri, Administrația Jocurilor NU oferă avansuri. Nu trebuie să te consideri un concurent înconjurat de glorie. Nu ești un star Lib-Ve, ci doar un angajat temporar care este plătit foarte bine pentru o slujbă periculoasă.

Cu toate acestea, Administrația Jocurilor nu-mi poate interzice să-ți acord un împrumut personal. În plic vei găsi zece la sută din primul salariu — dar nu în neodolari, trebuie să-ți atrag atenția, ci în Cecuri-Jocuri, transformabile în dolari. Dacă, așa cum bănuiesc, vei trimite cecurile soției tale, ea va constata că au un avantaj față de neodolari ; un doctor bun le va accepta ca fiind legale, pe cînd un escroc nu.

Al dumitale
Dan Killian"

Richards desfăcu plicul și scoase un carnețel gros cu emblema Jocurilor pe copertă. Înăuntru se aflau patruzeci și opt de cecuri cu valoare de zece neodolari fiecare. Simți cum îl copleșește un val absurd de recunoștință pentru Killian. Era sigur că acesta avea să-i scadă suma din primul salariu, și în plus, patru sute optzeci era un preț al naibii de ieftin pentru asigurarea emisiunii, pentru fericirea clientului, și proftul lui Killian.

— 'Mă-tii, șuieră el.

Secretara se aplecă îndatoritoare.

— Ați spus ceva, domnule Richards ?

— Nu. Pe unde-ajung la lift ?

...085 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Apartamentul era somptuos.

Covoarele în care te afundai pînă la gleznă acopereau complet podelele celor trei camere : salon, dormitor și baie. Lib-Veul era închis ; domnea o binecuvîntată liniște. În glastre erau flori, iar pe peretele de lîngă ușă, un buton discret anunța SERVICII. Aveau să-l servească foarte rapid, își spuse Richards. Dincolo de ușa apartamentului se găseau doi polițiști.

Apăsă butonul și ușa se deschise.

— Da, domnule Richards, spuse un polițist. Richards își închipui că putea vedea cît de acru îi era *domnul* acela în gură. Bourbonul comandat va fi...

— Nu-i asta. Îi arătă polițistului carnetul de cecuri : Vreau să-l trimit cuiva.

— Scrieți numele și adresa, domnule Richards, și mă ocup personal.

Richards căută chitanța cizmarului și scrise pe dosul ei numele și adresa Sheilei. Întinse polițistului chitanța și carnetul. Acesta era pe punctul de-a ieși cînd Richards își aminti ceva.

— Hei ! Stai așa !

Polițistul se întoarse și Richards îi luă carnetul. Îl deschise la primul cec și rupse o zecime din el de-a lungul liniei perforate. Valoare echivalentă : Un neodolar.

— Îl știi pe-un polițist Charlie Grady ?

— Charlie ? Îl privi prudent : Da, îl știu. E la etajul cinci.

— Dă-i asta, îi întinse cecul. Spune-i că cincizeci de cenți e dodînda. Încă ceva : vreau chitanțe de la nevastă-mea și de la Grady.

Dezgustul se citi limpede pe chipul polițistului.

— Nu prea ai încredere-n oameni.

— Ba cum să nu, rînji Richards. Chiar voi m-ați învățat asta.

La sud de Canal m-ați învățat toate astea.

— O să fie nemaipomenit, zise polițistul, să-i văd cum te caută.

O să stau lipit de Lib-Veu c-o bere-n fiecare mînă.

— Mai bine, adu chitanțele, îi încrise ușa Richards.

Bourbonul sosi după douăzeci de minute, și Richards îi spuse curierului să-i aducă două romane mai groase.

— Romane ?

— Cărți. Nu știi ? Citit... Cuvinte... Tipar... Mimă gestul de-a răsfoi o carte.

— Da, domnule, încuviință nesigur curierul. Și de mîncare ?

Isuse, rahatul se îngroșa. Se îneca în el. Brusc își imagină un desen animat : Un tip cade într-o latrină și se înecă în rahat roz, mirosind a Chanel nr. 5. Poanta : Gustul e tot de rahat.

— Cotlet. Mazăre. Cartofi piure. Dumnezeule, ce mînca Sheila acum ?

O tabletă de proteină și un erzaț ? Lapte. Plăcintă cu mere și frișcă. Ai reținut ?

— Da, domnule. Vreți și...

— Nu, îl opri Richards brusc tulburat. Nu. Ieși.

N-avea nici un chef. Absolut nici unul.

...084 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Zîmbi doar pe jumătate, Richards se gîndi că, în privința romanelor, curierul Jocurilor îl interpretase de-a dreptul literal : Le alesese probabil cu centimetrul în mînă. De la trei centimetri în sus e foarte bun. Îi adusese trei cărți de care Richards nu auzise niciodată : două vechituri de succes intitulate *Dumnezeu e englez* și *Nu ca un străin*, și un volum uriaș scris cu trei ani în urmă, *Plăcerea muncii*. Richards îl răsfoi pe acesta mai întîi și strîmbă din nas. Un băiat sărac avansează în General Atomics. De la necalificat la compartimentul Desfacere. Urmează seralul (cu ce ? se întrebă Richards, cu bani cîștigați la Monopol ?). La o orgie de cvartal se îndrăgostește de o fată minunată (se părea că sifilisul nu-i mîncase încă nasul). Reușind rezultate uimitoare la testele de aptitudini, promovează tehnic stagiar. Urmează un contract de căsătorie pe trei ani, și...

Azvîrli cartea cît colo. *Dumnezeu e englez* era puțin mai bună. Își turnă un burbon cu gheață și se apucă să citească.

Cînd i se ciocăni discret la ușă, citise trei sute de pagini, și era destul de matolit. Una din sticle era goală. Se duse la ușă, ținînd-o pe cealaltă în mînă. Era polițistul.

— Chitanțele, domnule Richards, îi spune și închise ușa.

Sheila nu scrisese nimic, dar trimisese o poză de-a lui Cathy. O privi și simți cum îl năpădiră lacrimile atît de ușoare ale beției. O strecură în buzunar și se uită la cealaltă chitanță. Charlie Grady îi scrisese pe dosul unui bilet de pneumobuz.

„Mersi, vierme. S-ai bafta porcului.

Charlie Grady"

Richards pufni și aruncă biletul pe jos.

— Mersi, Charlie, spuse el. Aveam nevoie de-așa ceva.

Privi din nou fotografia lui Cathy ; avea patru zile pe atunci, un prunc micuț, roșu la față, zbierînd din răsputeri, într-un leagăn pe care Sheila îl capitonase în alb. Lacrimile îl încercară iarăși și se străduí să se gîndească la nota de mulțumire a lui Charlie. Se întrebă dacă putea rade și a doua sticlă înainte ca băutura să-l răpună, și hotărî să afle.

Aproape reuși.

...083 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards își petrecu sîmbăta, supraviețuind unei mahmureli teribile. Pînă seara își revenise aproape complet, și comandă încă două sticle de borbon la cină. Le bău pe amîndouă și se trezi în lumina palidă a zorilor de duminică văzînd omizi uriașe, cu ochi răi și plați, tîrîndu-se încet pe pereții dormitorului. Se decise că ar fi fost împotriva interesului său să-și distrugă complet reflexele pînă marți, și abandonă băutura.

Acum mahmureala se destrăma mai lent. Vomită mult, și cînd nu mai avu ce vomita, avu spasme stomacale. Se liniști abia pe la șase seara, și ceru supă la cină. Nici un fel de băutură. Mai ceru vreo duzină de discuri neo-rock prin sistemul audio al apartamentului, dar se plictisi repede de ele.

Se culcă devreme. Și dormi prost.

Cea mai mare parte a zilei de luni și-o petrecu pe balconașul închis cu sticlă al dormitorului. Acum se găsea foarte sus deasupra docurilor, și ziua alterna destul de plăcut între soare și umbră. Citi două romane, se culcă tot devreme, și dormi ceva mai bine. Avu un vis neplăcut : Sheila murise, și el era la înmormîntare. Cineva o așezase în capul oaselor în coșciug și-i vîrîse în gură un sul grotesc de neodolari . Încercă să înlăture obscenitatea aceea ; niște mîini îl apucară din spate. Era ținut de vreo zece polițiști. Unul dintre ei era Charlie Grandy. Rînjea și repeta într-una : „Așa se-ntîmplă cu-ăia care pierd, vierme". Îi lipeau de cap pistoalele, cînd se trezi.

— Marți, rosti cu glas tare, și se dădu jos din pat. Ceasul mural G-A, ultimul tip, arăta șapte și nouă minute. Peste mai puțin de unsprezece ore, tri-transmisia în direct a *Fugarului* avea să fie recepționată în toată America de Nord. Simți un nod fierbinte de frică în stomac. Peste douăzeci și trei de ore începea urmărirea.

Făcu un duș fierbinte și lung, se îmbrăcă în salopetă și comandă șuncă și ouă. De asemenea un cartuș de Blams.

Petrecu restul dimineții și amiezii, citind. La ora două fix, se auzi o singură ciocănitură în ușă. Intrară trei polițiști și Arthur M. Burns, arătînd burtos și mai mult decît ridicol într-o uniformă a Docurilor. Toți polițiștii aveau bastoane electrice.

— Ultima ședință de instruire, domnule Richards, spuse Burns. Ești amabil...

— Bineînțeles, încuviință Richards. Însemnă pagina la care rămăsese și așeză cartea pe măsuța pentru cafea. Brusc era înspăimîntat, aproape panicat, și se bucură că nu-i tremurau mîinile.

...082 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Al zecelea etaj al Clădirii Jocurilor era extrem de diferit de cele de dedesubt, și Richards înțelesese că nu avea să mai urce. Ficțiunea acelei ascensiuni care începuse în recepția sobră a parterului se termina aici, la etajul zece. Aici se aflau studiourile de emisie.

Coridoarele erau lungi, albe și strălucitoare. Mașinuțe galben strălucitoare, cu acumulatori solari G-A, se întrevedeau ici și colo, transportînd tehnicieni Lib-Ve spre studiouri și cabine de control.

Cînd liftul se opri, îi aștepta o mașinuță, și toți cinci Richards, Burns și polițiștii — urcară. Mai mulți întoarseră capetele după ei, și cîțiva arătară spre Richards. O femeie în ținută de Jocuri, tricou și șort galbene, îi făcu cu ochiul și-i trimise o sărutare din vîrful palmei. Richards îi făcu semnul cu degetul.

Avu impresia că străbătură cîțiva kilometri, prin zeci de ramificații de coridoare. Întrezări imagini din cel puțin zece studiouri, unul dintre ele conținînd roata de tortură văzută în *Roata banilor*. Un grup de vizitatori din cartierul rezidențial o încercau, chicotind.

Se opriră în cele din urmă în fața unei uși pe care scria : *FUGARUL : INTRAREA ABSOLUT INTERZISĂ*. Burns flutură din mînă spre paznicul din cabina de sticlă incasabilă de lîngă ușă, apoi îl privi pe Richards.

— Pune-ți cartela în fanta dintre cabină și ușă, îi spuse.

Richards îl ascultă. Cartela dispăru, și în cabină se aprinse o luminiță. Paznicul apăsă un buton și ușa glisă, deschizîndu-se. Richards urcă înapoi în mașinuță și trecură mai departe.

— Unde mi-e cartela ? întrebă el.

— Nu mai ai nevoie de ea.

Se aflau într-o cabină de control. Secțiunea consolelor era pustie, cu excepția unui tehnician chel, așezat înaintea unui monitor stins, și care rostea numere într-un microfon.

În-stînga, Dan Killian și doi bărbați pe care Richards nu-i mai întîlnise stăteau la o masă cu pahare aburite,

Unul dintre ei era vag familiar, prea frumuşel ca să fie tehnician.

— Salut, domnule Richards. Salut, Arthur. Vrei ceva de băut, domnule Richards ?

Richards constată că era însetat ; destul de cald, în ciuda multelor aparate de condiţionare pe care le văzuse.

— Un Rooty-Toot, zise el.

Killian se ridică, se apropie de un frigider şi scoase o sticlă din plastic. Richards o luă, încuviinţînd, şi se aşeză.

— Domnule Richards, domnul din dreapta mea este Fred Victor, regizorul *Fugarului*. Dînsul, după, cum sînt sigur că ştii, este Bobby Thompson.

Thompson, exact. Prezentatorul şi comentatorul *Fugarului*. Purta o tunică strîmtă, verde uşor, irizată, şi avea o coamă de păr cu o culoare argintie destul de atrăgătoare ca să fie suspectă.

— Ţi-l vopseşti ? întrebă Richards.

Sprîncenele impecabile ale lui Thompson se înălţară.

— Pardon ?

— Nu contează.

— Va trebui să te adaptezi domnului Richards, zîmbi Killian. Pare atins de o fază extremă a grosolăniei.

— E de înţeles, încuviinţă Thompson şi-şi aprinse o ţigară.

Richards se simţi cuprins de un val de irealitate. În aceste circumstanţe, adăugă Thompson.

— Te rog, domnule Richards, apropie-te, interveni Victor. Îl conduse pe Richards la peretele de ecrane din cealaltă parte a încăperii. Tehnicianul terminase proba de microfon şi plecase.

Victor apăsă două butoane şi apărură imagini stînga — dreapta ale studioului.

Aici nu facem repetiţiţi, spuse el. Considerăm că afectează spontaneitatea. Bobby conduce emisiunea, şi se descurcă foarte bine. Începem la ora şase, timpul local din Harding. Bobby stă în centru pe podiumul albastru. El face deschiderea, prezentîndu-te. Monitorul va arăta cîteva stop-cadre. Tu vei fi în culise, în partea dreaptă, flancat de doi paznici. Ei te vor însoţi, înarmaţi. Bastoa-

nele ar fi mai practice dacă ai avea de gînd să ne faci necazuri, însă armele sînt mai mult impresionante.

— Sigur, aprobă Richards.

— Vor fi mai multe huiduieli pre-înregistrate pe bandă. Facem așa pentru că-i de efect. Ca la meciurile de mortbal.

— O să mă împuște cu gloanțe oarbe? întrebă Richards. Mă puteți garnisi cu niște pungulițe de sînge, care să se spargă la comandă. Și astea ar fi de efect.

— Te rog să fii atent. Apari împreună cu paznicii, cînd vei fi chemat. Bobby te va, intervieva. Ești liber să te exprimi cît dorești mai colorat. E de efect. Apoi, pe la șase și zece, înaintea primului sport publicitar al Rețelei, ți se va da primul salariu, și vei ieși — *sans* paznici — prin stînga. Ai înțeles?

— Da. Ce-i cu Laughlin?

Victor se încruntă și aprinse o țigară.

— Ei vin după tine, la șase și un sfert. Avem doi concurenți simultan deoarece adesea unul dintre ei este, m-m-mm, incapabil să păstreze avansul față de Vînători.

— Și puștiul e rezerva?

— Domnul Jansky? Însă aceasta nu este problema dumitale, domnule Richards. Cînd ieși prin stînga, vei primi un recorder cam de mărimea unei cutii de floricele. Cîntărește trei kilograme. Are și șaizeci de casete, lungi cam de zece centimetri. Echipamentul intră în buzunarul unei haine. Este un triumf al tehnologiei moderne.

— Bun.

Victor strînse din buze.

— După cum ți-a spus deja Dan, ești un concurent numai pentru spectatori. De fapt, ești un salariat și trebuie să înțelegi rolul care-l ai în această lumină. Casetele pot fi puse în orice cutie poștală și ne vor fi livrate expres ca să le putem monta și transmite pe post. În cazul în care nu se livrează două casete zilnic, se va sista plata legală a salariatului.

— Însă nu și urmărirea mea.

— Exact. Deci, expediază casetele. Nu-ți vom trăda localizarea; Vînătorii acționează independent de studio.

Richards avea unele îndoieli în această privință, dar tăcu.

— După ce capeți echipamentul, vei fi condus la liftul de stradă. Aceasta are accese direct la Rampert Street. De acolo, ești pe cont propriu. Făcu o pauză. Ai întrebări ?

— Nu.

— Atunci domnul Killian mai are de lămurit cu dumneata un ultim detaliu financiar.

Reveniră la masa unde Dan Killian discuta cu Arthur M. Burns. Richards ceru încă un Rooty-Toot și-l căpătă.

— Domnule Richards, începu Killian arătîndu-și dantura scînteietoare. După cîte știi, părăsești studioul neînarmat. Asta nu înseamnă însă că nu te poți înarma, prin mijloace mai mult sau mai puțin cinstite. Doamne ferește ! Dumneata — sau contul dumitale — primești cîte o sută de dolari suplimentari pentru fiecare Vînător sau reprezentant al legii pe care, întîmplător îl omori...

— Știu, nu-i nevoie să-mi spui, îl întrerupste Richards. E de efect.

— Cîtă perspicacitate, zîmbi încîntat Killian. Da totuși, încearcă să nu lichidezi spectatori inocenți. Nu-i „cușer"

Richards nu spuse nimic.

— Celălalt aspect al emisiunii...

— Informatorii și cameramanii independenți. Știu.

— Nu sînt informatori ; sînt buni cetățeni ai Americii de Nord. Era greu de spus dacă tonul jignit al lui Killian era real, sau ironic. Oricum, oricine te zărește ne poate anunța la telefon. O reperare confirmată se plătește cu o sută de neodolari. O reperare soldată cu morți se plătește cu o mie. Cameramanii independenți capătă treizeci de dolari pentru metrul de peliculă, și în plus...

— Pensia în exotica Jamaica pe bani însîngerați, strigă Richards desfăcînd larg brațele. Fotogafia într-o sută de tri-D săptămînale. Idolul a milioane de oameni. Holografiați pentru amănunte.

— Ajunge, rosti încet Killian. Bobby Thompson își lustruia unghiile ; Victor plecase și putea fi auzit în depărtare, strigînd la cineva despre unghiul unei camere.

Killian apăsă un buton.

— Domnișoar Jones ? Gata, scumpo. Se sculă și întinse din nou mîna... Acum, machiajul, domnule Richards. După aceea probele de lumini. Vei fi cantonat pe-aici, pe undeva, și nu ne vom mai întîlni pînă în ultima clipă. Așa că...

— E a-ntîia, zise Richards. Îi evită mîna.

Domnișoara Jones îl conduse afară din cabină. Era 2 : 30.

...081 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards stătea în culise, flancat de doi polițiști, ascultîndu-i pe spectatorii din studio care aplaudau frenetic pe Bobby Thompson. Era nervos. Se înjura în gînd pentru asta, totuși nervozitatea exista. Înjurăturile n-aveau s-o alunge. Era 6 : 01.

— Primul concurent din această seară este un bărbat viclean și descurcăreț, din sudul Canalului, din propriul nostru oraș, spunea Thompson.

Monitorul arătă o imagine integrală a lui Richards în cămașa sa gri, largă, obținută cu cîteva zile în urmă de un aparat de mascat. Fundalul părea a fi camera de așteptare de la etajul cinci. Fusese retușată, se gîndi Richards, adîncindu-i orbitele, îngustîndu-i fruntea și scofîlcindu-i pometii obrajilor. Pensula unui tehnician dăduse gurii o expresie batjocuritoare. În ansamblu, Richards de pe ecran era înfricoșător — îngerul morții urbane, brutal, nu prea inteligent, dar deținînd o anumită șiretenie animalică. Sperietoarea rezidenților apartamentelor din centru.

— Bărbatul acesta este Benjamin Richards, în vîrstă de douăzeci și opt de ani. Rețineți-i chipul ! Peste o jumătate de oră, acest individ va fi în libertate. O reperare confirmată va aduce o sută de neodolari ! O reperare con-

firmată vă aduce o sută de neodolari! O repérare soldată cu morți vi se plătește cu o mie de neodolari!

Gîndurile lui Richards rătăceau aiurea, reveniră asupra scenei cu un șoc.

— ...și *aceasta* este femeia care va căpăta banii lui Benjamin Richards, dacă și cînd va fi prins!

Imaginea se dizolvă într-un stop cadru al Sheilei... dar pensula retușorului acționase din nou, mîntuită de această dată cu mai multă energie. Rezultatul era brutal. Chipul plăcut, nu foarte frumos, fusese transformat în cel al unei femei șlampăte. Buzele late, răsfrînte, ochi ce păreau că lucesc de lăcomie, insinuarea unei guși coborînd spre ceea ce trebuiau să fie sînii dezveliți.

— *Ticălosule!* răcni Richards. Se repezi înainte, dar fu reținut de brațe puternice.

— Potolește-te, amice. Nu-i decît o poză.

Peste o clipă, jumătate condus, jumătate tîrît apăru pe scenă.

Reacția spectatorilor fu imediată. Studioul se umplu de zbierete isterice: „Huo! Vagabondule!", „Cară-te bestie!", „La moarte!" „Omorîți-l"!, „Rade-ți-l!, „Afară afară!"

Bobby Thompson ridică brațele și ceru liniște.

— Să auzim ce are de spus.

Publicul se potoli, deși fără tragere de inimă.

Richards rămase încordat sub lumina fierbinte a reflectoarelor, cu capul aplecat în piept. Știa că degaja exact impresia de ură și sfidare pe care o doreau, dar nu se putea stăpîni.

Îl privi pe Thompson cu ochi răi, injectați.

— Cineva o să plătească pentru fotografia aia, rosti el.

— Spuneți, spuneți, domnule Richards strigă Thompson cu cea mai potrivită nuanță de dispreț. Nimeni nu vă va face nici un rău... cel puțin, nu deocamdată.

Alte zbierete și înjurături dinspre spectatori.

Richards se răsuci, și amuțiră parcă loviți. Femeile priveau cu expresii înspăimîntate, pe jumătate excitate. Bărbații rînjeau cu ochi arzînd de ură.

— Nenorociților! răcni el. „Dacă vreți așa de mult să vedeți pe cineva murind, de ce nu vă omoriți între voi?

Ultimele cuvinte fură înecate în zbierete. Unii dintre spectatori (poate special plătiți) încercau să se urce pe scenă. Poliția îi reținea cu greutate. Richards continua să-i fixeze, deși știa cum arăta.

— Vă mulțumim, domnule Richards, pentru cuvintele acestea pline de înțelepciune. Disprețul era limpede acum, și publicul, aproape amuțit, îl sevura. Doriți să spuneți tuturor celor care vă urmăresc în această clipă cît credeți că puteți rezista?

— Vreau să spun tuturor celor care mă urmăresc în această clipă că aceea nu era soția mea! Era un fals grosolan...

Vacarmul îl acoperi. Urletele de furie atinseseră tonalități demente. Thompson așteptă aproape un minut pînă se potoliră, apoi repetă:

— Cît vă așteptați să rezistați, *domnule* Richards?

— Cred că voi putea rezista o lună de zile, rosti cu răceală bărbatul. Nu cred că aveți pe cineva care mă poate prinde.

Alte zbierete. Pumni scuturați. Cineva azvîrli o roșie.

Bobby Thomson se întoarse către public și strigă:

— Cu aceste ultime jalnice cuvinte de bravură, domnul Richards va părăsi scena. Mîine la amiază, vînătoarea începe. *Nu-i uitați chipul!* Poate fi alături de dumneavoastră într-un pneumobuz... într-un avion... la raftul de tri-D... în stadionul de mortbal. În seara aceasta este în Harding. Mîine în New York? Boise? Albuquerque? Columbus? Dînd tîrcoale locuinței *dumneavoastră? Ne veți anunța?*

— DA-A-A-AA! răcniră toți.

Brusc, Richards le făcu semnul cu ambele degete mijlocii. De data aceasta, ieșirea precipitată de pe scenă nu a fost de loc simulată. Richards fu tîrît pe ieșirea din stînga, înainte de-a fi linșat în fața camerelor de luat vederi, lipsind astfel Rețeaua de un senzațional spectacol.

...080 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În culise, Killian hohotea încîntat.

— Splendid jucat, domnule Richards. Splendid ? Dumnezeule, păcat că nu-ți pot oferi o primă. Chestia aceea cu degetele... superbă !

— Scopul nostru e satisfacerea publicului, rosti Richards. Monitoarele trecuseră pe reclame. Dă-mi recorderul ăla și du-te-n mă-ta !

— Fiziologic este imposibil, replică Killian continuînd să zîmbească, dar iată aparatul. Îl luă de la un tehnician. E încărcat și gata de lucru. Și aici sînt casetele. Îi întinse un pachețel dreptunghiular surprinzător de greu, învelit în plastic.

Richards puse fiecare pachet într-un buzunar.

— Bun. Unde-i liftul ?

— Încetișor, îl opri Killian. Mai poți sta un minut... de fapt, douăsprezece minute. Oficial avansul de douăsprezece ore începe la șase și jumătate.

Zbierete de furie reîncepură. Privind ecranele, Richards îl văzu pe Laughlin. Era alături de el din toată inima.

— Îmi placi, Richards, continuă Killian, și cred că te vei descurca bine. Ai un anume stil grosolan pe care-l apreciez în mod deosebit. Știi, sînt colecționar. M-am specializat în artă rupestră și obiecte egiptene. Tu ești mai asemănător artei rupestre decît urnelor mele egiptene, dar asta nu contează. Îmi pare rău că nu poți fi păstrat — colecționat, dacă vrei — așa cum sînt păstrate, și colecționate, picturile mele din peșterile Asiei.

— Ia o copie după undele mele cerebrale, ticălosule. Mi le-au înregistrat.

— Așa încît aș dori să-ți ofer un sfat, urmă Killian ignorîndu-l. De fapt, n-ai nici o șansă ; n-o poate avea nimeni, cu întreaga națiune alertată și cu echipamentul extrem de sofisticat și antrenamentul Vînătorilor. Dar dacă te ascunzi, vei rezista mai mult. Bizuie-te mai mult pe propiile tale picioare decît pe armele de care vei face rost. Și stai în preajma celor din clasa ta. Întinse degetul către bărbat, subliniindu-și parcă spusele : Nu tipii ăștia din clasa de mijloc de aici ; ei te urăsc. Pentru ei

simbolizezi toate temerile legate de vremurile astea întunecate și nesigure. Să știi că nu era numai regie și bandă pre-înregistrată acolo, Richards.

Ei îți urăsc curajul. Ai putut simți ?

— Da, încuviință Richards. L-am simțit. Și eu îi urăsc.

Killian surîse.

— De asta vor să te ucidă. Îl apucă de braț ; avea degetele surprinzător de puternice. Pe aici.

Înapoia lor, Laughlin era aținat de Bobby Thompson spre satisfacția publicului.

Un coridor alb, pașii lor răsunînd spart — singuri. Absolut singuri. Un lift la capăt.

— Aici ne despărțim, rosti Killian. Expres pînă în stradă. Nouă secunde.

Întinse mîna pentru a patra oară, și Richards îl refuză din nou. Totuși mai întîrzie un moment.

— Și dacă aș putea merge sus ? întrebă el, arătînd spre plafon și cele nouăzeci de etaje de acolo. Pe cine-aș putea ucide ? Pe cine aș putea ucide dacă aș merge direct la vîrf ?

Killian rîse încetișor și apăsă butonul de lîngă ascensor ; ușile se deschiseră.

— Asta îmi place la tine, Richards. Nu te încurci cu jumătăți de măsură.

Richards păși în cabină. Ușile începură să se închidă.

— Ascunde-te, repetă Killian, apoi Richards rămase singur.

Ascensorul se prăbuși către stradă.

...079 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Ușile liftului se deschiseră direct în stradă. Un polițist stătea chiar acolo, în fața lui Nixon Memorial Park, dar nu se uită spre Richards cînd ieși din ascensor ; își lovi gînditor palma cu bastonul și privi în burnița fină care acoperea totul.

Din cauza ploii, înserarea coborîse mai devreme asupra orașului. Luminile străluceau straniu prin beznă, iar în umbra Clădirii Jocurilor, trecătorii de pe Ramport Street erau doar siluete lipsite de substanță, așa cum Richards

știa că este și el. Inspiră adînc aerul umed, cu iz de sulf. Era minunat, în ciuda gustului. I se părea că de-abia fusese eliberat din închisoare, și nu că trecuse dintr-o celulă în alta. Era bine. Era minunat.

Stai în preajma celor din clasa ta, spuse Killian. Avea dreptate, bineînțeles. Lui Richards nu trebuia să i se spună asta. Sau că pericolul cel mai mare avea să fie în Co-Op City, cînd armistițiul urma să înceteze, la amiaza zilei următoare. Dar pînă atunci avea să fie hăt departe.

Merse pe jos trei cvartale, apoi opri un taxi. Spera că Lib-Veul din cabină era stricat — cele mai multe așa erau — însă acesta funcționa perfect, și tocmai afișa ultimele nume ale celor care contribuiseră la realizarea *Fugarului*.

— Unde mergem ?

— Robard Street. Adresa era la cinci cvartale de locuința lui Molie ; după ce cobora, avea să se întoarcă pe jos.

Taxiul acceleră, motorul vechi cu benzină oferind un concert de pistoane. Richards se lăsă pe spate în pernele de vinilin, sperînd să rămînă cît mai umbrit.

— Hei, exclamă șoferul, te-am văzut la Lib-Veu ! Iești tipu'ăla, Pritchard !

— Pritchard. Așa-i, făcu resemnat Richards. Clădirea Jocurilor se micșora înapoia lor. În mintea lui, o umbră psihologică părea că se micșorează proporțional, în ciuda ghinionului cu taximetristul.

— Isuse, ai coaie, nenică. Să mor io. Zău c-ai. Păi, o să te halească. 'Ți dai seama ? O să te facă bucățele. Zău c-ai coaie.

— Așa-i. Am două. Ca și tine.

— Do'ă ! repetă șoferul. Era în extaz. Isuse, ie tare. Ie tare dă tot ! Să vezi cîn-o să-i zic lui nevastă-mea că te-am avut client. Ie moartă după Jocuri. Treb'e să te raportez, da' fir-ar a dracu' n-o să iau nici o para. Taximetriștii treb'e să mai aib-un martor. Și cît sînt io dă băftos, nu te-a văzut nimeni suind la mine.

— Așa-i, spuse Richards. Îmi pare rău că nu-l poți ajuta să mă omoare. Să-ți las un bilet în care să scriu c-am fost aici ?

— Isuse, se poate ? Ar fi...

Tocmai traversaseră Canalul.

— Lasă-mă aici, zise brusc Richards. Scoase un neodolar din plicul primit de la Thompson, şi-l puse pe scaunul de lîngă şofer.

— Nu-i nevoie. Pentru tine ie pă gratis.

— Nu, spuse Richards.

— Dacă mi-ai lăsa biletu-ăla...

— Hai sictir, vierme.

Ţîşni afară şi porni spre Drummond Street. Înaintea lui, Co-Op City se înălţa scheletic în amurg. Răcnetul taximetristului pluti după el :

— *De te-ar prinde cît mai repede, 'tu-ţi morţii mă-tii !*

...078 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Printr-o curte, printr-o gaură neregulată într-un gard ce separa două deşerturi de asfalt sterp ; printr-un fantomatic şantier abandonat ; oprindu-se în umbrele dese, la trecerea unei bande de motociclete, urlînd, cu farurile strălucind în beznă precum ochii demenţi ai unor vîrcolaci. Apoi peste un ultim gard (tăindu-se la o mînă), şi ciocănea la uşa din spate a lui Molie Gernigan — de fapt, la intrarea principală.

Molie avea o prăvălie de amanet pe Dock Street, unde un tip cu destui bani de aruncat putea cumpăra un baston electric de poliţie, revolvere, pistoale-mitralieră, heroină, Push, cocaină, truse de deghizare, o pseudofemeie din stiroflex, o tîrfă adevărată dacă erai prea strîmtorat să-ţi permiţi stiroflexul, adresa unui local de barbut, adresa unui club Pervert, sau o sută de alte lucruri ilegale. Dacă Molie n-avea ceea ce doreai, ţi le putea comanda.

Inclusiv acte false.

Cînd deschise ferestruica din uşă şi văzu cine ciocănise, zîmbi larg şi rosti :

— De ce n-o ştergi, amice ? N-ai trecut pe-aici.

— Neodolari, spuse Richards ca pentru sine. Urmă o pauză. Richards îşi inspecta manşeta cămăşii de parcă o vedea pentru prima dată.

Apoi zăvoarele și broaștele se deschiseră, rapid, ca și cum Molie se temea ca Richards să nu se răzgîndească. Bărbatul intră. Se aflau în locuința lui Molie, în spatele prăvăliei, care era o magazie de ziare vechi, instrumente muzicale furate, camere video furate, și cutii cu produse de băcănie de la bursa neagră. Prin necesitate, Molie era un fel de Robin Hood ; la sud de Canal, un cămătar nu rezista mult dacă era prea lacom. Molie îi taxa cît putea de mult pe viermii bogați din centru și vindea aici aproape la prețul oficial — uneori chiar sub preț, dacă vre-un tip era la ananghie. În felul acesta reputația lui în Co-Op City era excelentă, iar protecția perfectă. Dacă un polițist întreba vreo limbă din South City (și erau cu sutele) despre Molie Jernigan, informatorul afirma că Molie era un bătrînel senil care făcea cîte un ciubuc și mai vindea la bursa neagră. Mai mulți mahări din centru, cu tendințe sexuale nefirești, ar fi putut spune poliției altceva, însă nu mai existau brigăzi de moravuri. Toți știau că, în general, viciile măcinau orice climat revoluționar. Faptul că Molie întreținea și un comerț relativ profitabil cu acte false, exclusiv pentru cei din cartier, nu se cunoștea în centru. Totuși, Richards își dădea seama, falsificarea de acte pentru cineva atît de căutat cum era el putea fi extrem de periculoasă.

— Ce acte ? întrebă Molie, suspinînd și aprinzînd o antică veioză cu suport flexibil, care îi inundă masa de lucru cu o lumină albă, strălucitoare. Se apropia de șaptezeci și cinci de ani, și sub razele atît de apropiate, părul lui părea din fire de argint.

— Permis de conducere. Livret militar. Legitimație stradală. Carte de credit. Talon de pensie.

— Ușor. Șaișcinci de margoți, da nu pentru tine, Bennie.

— Le faci ?

— Pentru nevastă-ta. Pentru tine, nu. Nu-mi bag capu-n laț pentru orice cretin ca Bennie Richards.

— Cît durează, Molie ?

Bătrînul rînji sardonic.

— Pentru că-ți cunosc situația, o să mă grăbesc. O oră fiecare.

— Cristoase, cinci ore... am timp să-mi văd...

— Nu, nu se poate. Eşti imbecil, Bernie ? Săptămîna trecută te-a vizitat un poliţist. Avea un plic pentru nevastă-ta. A venit c-o limuzină neagră şi vreo şase ca el. L-a văzut Donnigan Clăpăugul. El stătea la colţ şi făcea o cişcă cu Gerry Hanrahan. Clăpăugul îmi zice totul. Ştii că-i slab de minte.

— Ştiu, făcu nerăbdător Richards. I-am trimis nişte bani. Ea cum...

— Cine-o ştie ? Cine-o vede ? Molie înalţă din umeri şi-şi dădu ochii peste cap, apoi aşeză tocuri şi formulare albe în mijlocul cercului de lumină făcut de veioză. Sînt puşi pe patru rînduri în jurul blocului, Bennie. Oricine ar veni să transmită condoleanţe ar ajunge într-o celulă, de verbă cu nişte bulane de cauciuc. Nici prietenii cei mai buni n-au nevoie de-aşa ceva, n-o lasă nici pe nevastă-ta afară. Vrei un nume special pe astea ?

— Nu contează atît timp cît e anglo. Dumnezeule, Molie, da' trebuie să cumpere de mîncare. Şi doctorul...

— L-a trimis pe puştiul lui Budgie O'Sanchez. Cum îl cheamă ?

— Walt.

— Aşa. Nu-i mai ţin minte pe toţi portoricanii şi ţidanii ăştia. Mă sclerozez, Bennie. M-am ramolit. Îl privi brusc pe Richards : Ţin minte cînd Mick Jagger era un nume barosan. Tu nici nu ştii cine a fost, este ?

— Ştiu cine a fost, răspunse neatent Richards. Se întoarse tulburat spre fereastra aflată la nivelul demisolului. Era mai rău decît crezuse. Sheila şi Cathy erau şi ele în cuşcă. Cel puţin, pînă...

— N-au păţit nimic, Bennie, vorbi încetişor Molie. Dar, ţin-te departe. Acum eşti otravă pentru ele. Pricepi ?

— Da, încuviinţă el. Se simţi deodată copleşit de o disperare neagră şi orîbilă. *Mi-e dor de casă*, se gîndi, uimit, însă nu era doar atît, era mai rău. Totul părea ireal, defazat. Însăşi ţesătura existenţei pîrîia pe la cusături. Chipuri, amestecîndu-se : Laughlin, Burns, Jansky, Killian, Molie, Cathy, Sheila...

Privi afară în beznă, tremurînd. Molie se apucase de treabă, fredonînd un cîntec vechi din trecutul lui pustiit,

ceva despre o fată cu ochii ca Bette Davis, cine dracu mai fusese și *aia* ?

— A fost toboșar, rosti pe neașteptate Richards. Cu formația aia englezească, Bitels. Mick Mc Cartney.

Atîta știți voi, puștii.

— Voi, puștii, comentă Molie, aplecat peste masă.

...077 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Plecă de la Molie la zece minute după miezul nopții, ușurat de o mie două sute de neodolari. Cămătarul îi mai vînduse și cîteva articole pentru deghizat : o perucă sură, ochelari, tampoane bucale și proteză dentară din plastic care-i transforma în mod subtil forma gurii.

— Încearcă să șchiopătezi puțin, îl sfătuise Molie. Nu într-atît încît să atragi atenția. Puțin. Nu uita, oricine are puterea de a încețoșa mințile oamenilor, dar n-o folosește. Nu știai chestia asta, este ?

Richards n-o știa.

Conform noilor acte, era John Griffen Springer, comerciant de benzi din Harding. Avea patruzeci și trei de ani, și era văduv. Nu avea statut de tehnician, dar asta era chiar mai bine. Tehnicienii aveau jargoanele lor.

Reveni pe Robard Street la 12 : 30, o oră potrivită pentru a fi bătut, jefuit sau ucis, însă o oră complet nepotrivită pentru a scăpa neobservat. Totuși, locuise toată viața în sudul Canalului.

Merse cam trei kilometri către vest, apoi traversă Canalul, aproape pe malul lacului. Întîlni cîțiva drojdieri vagabonzi chefuind în jurul unui foc, mai mulți șobolani, dar nici un polițist. La 1 : 15 noaptea, traversa latura îndepărtată a țării-nimănui, formată din depozite, bodegi ieftine și birouri navale din nordul Canalului. La 1 : 30 era înconjurat de îndeajuns de mulți rezidenți ai centrului, alergînd spre următoarea distracție de moment, pentru a opri fără frică un taxi.

De data aceasta, șoferul nici nu-l privi.

— La aeroport, mormăi Richards.

— Gata, șefu !

Pornîră. La 1 : 50 erau la aeroport. Richards şchiopătă pe lîngă cîţiva poliţişti şi paznici care-l ignorară. Cumpără un bilet pînă la New York, deoarece îi venise de la început în minte. Legitimarea se făcu în grabă şi superficial. Luă naveta de 2 : 20. Înăuntru erau numai vreo patruzeci de pasageri, majoritatea oameni de afaceri sforăind şi studenţi. Poliţistul din cabina de sticlă incasabilă moţăi întregul drum. După un timp, Richards aţipi şi el.

Aterizară la 3 : 06, şi Richards coborî şi părăsi aeroportul fără nici un incident.

La 3 : 15, taxiul cobora pe Lindsay Overway. Traversară Central Park în diagonală, şi la 3 : 20, Ben Richards dispăru în cel mai mare oraş de pe faţa Pămîntului.

...076 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trase la hotelul Brant, o clădire modestă în East Side. Cartierul acela intra treptat într-un nou ciclu al bunăstării. Totuşi, hotelul se afla la numai un kilometru de centrul părăginit al Manhattanului — de asemenea cel mai mare din lume. Trecîndu-se în registru, se gîndi din nou la cuvintele lui Dan Killian la despărţire : *Stai în preajma celor din clasa ta.*

După ce coborîse din taxi, mersese pînă la Times Square, nedorind să ceară cameră la un hotel în primele ore ale dimineţii. Petrecu cinci ore şi jumătate, de la 3 : 30 la 9 : 00, într-un cinematograf Perverto non-stop. Încercase cu disperare să doarmă, însă în cele două rînduri cînd moţăise, se trezise brusc, simţind atingerea pe unor degete interiorul coapselor.

— Cît doriţi să rămîneţi, domnule ? îl întrebă recepţionerul, privind la înscrierea completată de Richards sub numele John G. Springer.

— Nu ştiu, îi răspunse, încercînd o amabilitate blîndă. Depinde de clienţi.

Plăti şaizeci de neodolari, reţinînd camera pentru două zile, şi urcă cu liftul la etajul douăzeci şi trei. Pe fereastră putea zări imaginea sumbră a sărăciei din East River. Şi în New York ploua.

Odaia era curată, dar sărăcăcioasă; avea cameră de baie, iar apa de la closet uruia într-una, chiar după ce Richards îi repară plutitorul din bazin.

Ordonă micul dejun : ou fiert cu pîine prăjită, suc de portocale și cafea. Chelnerului care aduse tava îi dădu un bacșiș ușor de uitat.

După ce mîncă, scoase recorderul și-l privi. Sub obiectiv exista o plăcuță metalică, cu inscripția INSTRUCȚIUNI. Citi :

1. Introduceți caseta în fanta A
2. Reglați obiectivul cu ajutorul reticulului.
3. Pentru înregistrarea sunetului, apăsați butonul B.
4. La terminarea casetei, aceasta este ejectată automat.

Durata de înregistrare : 10 minute.

Bun, își spuse Richards. Mă pot privi cum dorm.

Pusese aparatul lîngă Biblia de pe masă și reglă obiectivul asupra așternutului. Peretele dinapoia patului era gol ; nu credea că cineva îl putea descoperi după detalii ale patului sau odăii. De la înălțimea aceea, sunetele străzii erau neglijabile, totuși avea să lase dușul să curgă.

Fu gata să apese pe buton și să treacă înaintea obiectivului fără să se demachieze. Proteza și ochelarii îi putea scoate, nu însă și peruca. Își trase fața de pernă peste cap. După aceea apăsă butonul, merse la pat și se așeză.

— Bau-u, făcu el înspre uriașul public ce avea să vizioneze caseta în decursul serii, cu interes și spaimă. Voi nu vedeți, da-mi rîd de voi, labagiilor.

Se întinse pe spate, închise ochii și încercă să nu se gîndească la absolut nimic. Cînd caseta sări afară, după zece minute, adormise.

...075 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cînd se trezi, era trecut de patru după-amiaza — deci, vînătoarea începuse. De trei ore, dacă ținea seama și de fusul orar. Gîndul îl înfioră.

Puse altă casetă în recorder, luă Biblia, și citi cele Zece Porunci într-una, timp de zece minute, cu fața de pernă peste cap.

În sertarul mesei existau plicuri, dar purtau antetul hotelului. Ezită, dar își dădu seama că nu conta. Era nevoit să-l creadă pe cuvînt pe Killian, care afirmase că Amdinistrația Jocurilor n-avea să facă cunoscut lui Mc Cone locul de unde fusese expediată caseta. Era nevoit să utilizeze poșta. Nu-i dăduseră și porumbei mesageri.

Lîngă lift exista o cutie poștală și Richards strecură casetele înăuntru, bîntuit de presimțiri dintre cele mai neplăcute. Deși autoritățile poștale nu aveau voie să încaseze recompense pentru raportarea localizării concurenților, totuși i se părea o acțiune teribilă de riscantă. Alterhativa, însă, ar fi fost descalificarea, și nu și-o putea permite.

Reveni în cameră, opri dușul (baia era plină de aburi), și se întinse pe pat, gîndindu-se.

Cum să fugă ? Care era cea mai bună cale ?

Încercă să intre în pielea unui concurent obișnuit. Bineînțeles, primul impuls era un instinct pur animalic : Ascunde-te. Sapă-ți o vizuină și ghemuiește-te acolo.

Așa făcuse și el. Hotelul Brant.

Vînătorii se așteptau la așa ceva ? Da. Nici n-aveau să caute un fugar. Ei aveau să caute un ins care se ascundea.

Îl puteau găsi în vizuina lui ?

Ar fi dorit din tot sufletul să răspundă nu, însă nu putea. Deghizările lui nu erau rele, dar le făcuse în grabă. Nu mulți oameni au spirit de observație, totuși există cîțiva întotdeauna. Poate că fusese deja remarcat. Recepționerul. Chelnerul care-i adusese micul dejun. Poate chiar unul dintre necunoscuții din cinematograful Perverto de pe Forty-second Street.

Puțin probabil, dar posibil.

Iar în privința adevăratei sale protecții — actele false de la Molie ? Pentru cîtă vreme erau bune ? Șoferul de taxi care-l luase din Clădirea Jocurilor avea să anunțe că-l dusese în South City. Iar Vînătorii erau teribil, îngrozitor de buni. Urmau să tragă tare pe toate cunoștințele lui, de la Jack Crager la cățeaua ia de Eileen Jenner. Aveau să-i sperie, nu glumă. Și cît să dureze pînă cînd cuiva, poate unuia mai slab de minte, ca Donnigan Clăpăugul, să-i

scape că Molie se mai ocupa și cu falsificări de acte? Și dacă-l găseau pe Molie, el era terminat. Cămătarul avea să reziste doar până încasa cîteva; era îndeajuns de șiret să dorească cîteva cicatrici vizibile, pe care să le afișeze prin cartier. Asta pentru ca prăvălia lui să nu ardă în mod inexplicabil peste noapte. Iar apoi? O simplă verificare a celor trei aeroporturi din Harding urma să descopere saltul nocturn al lui John G. Springer în Orașul Nebun.

Dacă-l găseau pe Molie...

Presupune că-l vor găsi. Trebuie să presupui asta.

Atunci trebuia să fugă. Unde?

Nu știa. Petrecuse toată viața în Harding. În Vestul Mijlociu. Nu cunoștea Coasta de Est; aici nu exista nici un loc unde se putea simți ca la el acasă. Atunci unde? Unde?

Mintea lui hărțuită și nefericită începu să plutească într-o morbidă visare cu ochii deschiși. Îl găsiseră pe Molie fără prea mari bătăi de cap. Scoseseră de la el numele lui Springer în numai cinci minute, după ce-i smulseseră două unghii și-i turnaseră gaz de brichetă în ombilic, amenințînd să-i dea foc. Aflaseră numărul zborului lui Richards printr-un simplu telefon (bărbați bine făcuți, fără semne particulare, în haine identice din gabardină), și sosiseră în New York la ora două după-amiaza. Oamenii lor de aici obținuseră deja adresa lui Brant, verificînd înregistrările hotelurilor din oraș, care erau zilnic centralizate pe calculator. Erau acum afară, înconjurînd clădirea. Liftierii, recepționerii, hamalii și chelnerii fuseseră înlocuiți de Vînători. Șase urcau pe scara de incendiu. Alți cinzeci ticsiseră toate trei lifturile. Alții soseau într-una cu perne de aer. Acum erau pe coridor, iar peste o clipă ușa avea să zboare în lături, și ei să năvălească înăuntru, un video bîzîind entuziast pe un tripod mobil deasupra umerilor voinici, înregistrînd totul pentru posteritate în vreme ce ei îl transformau în șvaițer.

Richards tresări, asudat. N-avea nici măcar o armă, nu încă.

Fugi. Iute.

Boston era perfect, pentru început.

...074 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Părăsi camera la cinci după-amiaza și coborî la recepție.

Recepționerul îi zîmbi larg, probabil așteptîndu-și dintr-o clipă în alta schimbul de noapte.

— Bună ziua, domnule... ăă-aă-ă...

— Springer, surîse Richards. Se pare că am dat lovitura, amice. Trei clienți care par... receptivi. O să mai rămîn în hotel alte două zile. Se poate plăti anticipat?

— Bineînțeles, domnule.

Achită nota și, continuînd să zîmbească, reveni în cameră. Coridorul era pustiu. Agăță de clanța ușii plăcuța cu NU DERANJAȚI, și se îndreptă grăbit spre scara de incendiu.

Avu noroc și nu se întîlni cu nimeni. Coborî la parter și se strecură neobservat afară, pe ușa de serviciu.

Ploaia se oprise, dar norii continuau să atîrne, jos, deasupra Manhattanului. Văzduhul mirosea a acid de baterie. Richards renunță la șchiopătat și porni către autogara Authority Electric Bus. Pe autobuzele interstatale Greyhound se puteau cumpăra bilete fără verificarea identității.

— Boston, îi spuse casierului bărbos.

— Două'ș'trei de neo. Autobuzul trage fix la șase și cinșpe.

Îi întinse banii; mai avea ceva mai puțin de trei mii de neodolari. Mai era o oră pînă la plecare, și autogara era ticsită de călători, cei mai mulți din Armata Voluntară, cu beretele lor albastre și chipurile inexpresive, băiețoase, brutale. Cumpără o revistă Pervert, se așeză și și-o propti în față. În următoarea oră o privi, întorcînd la răstimpuri cîte o pagină pentru a nu atrage atenția prin nemișcare.

Cînd autobuzul trase la peron, se îndreptă spre ușile deschise, laolaltă cu ceilalți pasageri.

— Hei! Tu!

Richards privi peste umăr; un polițist alerga spre autobuz. Îngheță, și nu izbuti să fugă. O părțicică îndepărtată a creierului său răcnea, spunîndu-i că avea să

fie ucis chiar acolo, chiar acolo în autogara mizerabilă, cu pavajul acoperit cu bucăți de gumă de mestecat, și cu pornografii mizgălite pe zidurile murdare; avea să fie trofeul vreunui cretin de tablagiu.

— Opriți-l! Puneți mîna pe el!

Polițistul schimbă direcția. Richards își dădu seama că nu era cîtuși de puțin vorba despre el. Era un puști murdar care alerga spre scări, cu geanta unei femei într-o mînă, și doborîndu-i ca pe niște popice pe cei care nu se fereau.

Atît el cît și polițistul dispărură din vedere, urcînd scările în salturi de cîte trei trepte. Mulțimea celor care plecau, veneau sau așteptau îi priviră cu interes cîteva clipe, apoi reveniră la îndeletnicirile anterioare de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Richards se așeză la rînd, tremurînd, zgîlțîint de frisoane.

Se prăbuși pe unul din locurile din spate, și după alte cîteva minute, autobuzul zumzăi ușor în susul rampei, se opri, și se alătură traficului. Polițistul și urmăritul se pierduseră printre călători.

Dac-aș fi avut o armă, îl curățam pe loc, se gîndi Richards. Dumnezeule. Oh. Dumnezeule.

Și imediat după aceea: *Data viitoare nu va fi un hoț. Vei fi tu.*

Oricum, în Boston trebuia să facă rost de o armă. Cumva.

Și-l aminti pe Laughlin spunînd că avea să-i arunce pe cît va fi de curînd înainte de-a fi înhățat.

Autobuzul gonea spre nord, în amurg.

...073 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Asociația Tinerilor Creștini se afla pe Huntington Avenue. Era o clădire paralelipipedică uriașă, de stil vechi, cu zidurile înnegrite de vreme. Se înălța în mijlocul unuia dintre cartierele de vază ale Bostonului în urmă cu trei sferturi de veac. Stătea acolo ca un memento vinovat al altor timpuri, neoanele antice clipind spre cartierul plin

de păcate al sălilor de distracții. Semăna cu scheletul unei idei ucise.

Cînd Richards intră în holul de la intrare, recepționistul discuta cu un puști negru, micuț și murdar, într-un pulover mortbal atît de mare încît îi ajungea pînă la genunchi. Obiectul disputei părea să fie un automat pentru gumă de mestecat, aflat în hol.

— Mi-a ușchit fisa, neică. Mi-a julit-o !

— Puștiule, dacă n-o întîrzi de aici, îl chem pe paznicul nostru. Gata ! Am terminat discuția.

— Da', futu-i mașina mă-sii, mi-a ușchit fisa !

— Termină cu înjurăturile, derbedeule !

Recepționerul, un tip sever de vreo treizeci de ani, îl prinse de pulover și-l scutură. Puloverul era mult prea mare ca să-l poată zgîlțîi și pe băiatul dinăuntru.

— Acum, șterge-o. Nu mai am ce discuta.

Văzînd că vorbea serios, masca aproape comică de ură și sfidare de sub întunecata coafură afro a puștiului se preschimbă într-un rînjet de durere și neîncredere.

— Neică, da' iera singura mea fisă. Mașin-aia dă gume mi-a ușchit-o !

— Îl chem chiar acum pe paznic. Recepționerul se întoarse către consola centralei telefonice, Sacoul lui, pescuit de la solduri, fîlfîi obosit în jurul fundului slăbănog.

Puștiul lovi cu piciorul masca din plastoțel a automatului, apoi o rupse la goană.

— Gura mă-tii d-alb !

Recepționerul privi după el, fără să apese pe butonul paznicului, adevărat sau imaginar. Zîmbi către Richards, dezvăluindu-și dantura galbenă, cu cîțiva dinți lipsă.

— Nu mai poți discuta cu ei. Dacă aș fi șeful Rețelei, i-aș ține pe toți în cușcă.

— Chiar i-a înghițit fisa ? întrebă Richards, semnînd în registru drept John Deegan din Michigan.

— Oricum o furase. Ah, bănuiesc că i-a înghițit-o. Însă dacă i-aș da o fisă, pînă diseară m-aș trezi cu două sute de golani, pretinzînd același lucru. Unde învață să vorbească așa ? Asta aș dori să știu. Părinții lor nu se ocupă deloc de ei ? Cît rămîneți, domnule Deegan ?

— Nu știu. Am venit pentru niște afaceri. Încercă un surîs unsuros, și cînd îl simți bun, îl lărgi. Recepționerul îl recunoscu instantaneu (poate din propria imagine, reflectîndu-se din adîncimile tejghelei de imitație de marmură, lustruită de un milion de coate) și-i răspunse la fel.

— Face 15,50 dolari, domnule Deegan. Îi împinse o cheie, legată de o limbă din lemn uzată. Camera 512.

— Mulțumesc.

Îi plăti. Din nou, nici o legitimare. Slavă Domnului pentru Tinerii Creștini.

Se îndreptă către lifturi și privi în lungul coridorului, spre Biblioteca Religioasă din stînga. Era slab luminată, cu globuri galbene pătate de muște ; un bătrîn cu trenci și galoși răsfoia un tom, întorcînd paginile încet și metodic, cu un deget umezit, tremurător. Din locul unde se afla, Richards îi putea auzi respirația șuierată, înecată, și încercă un amestec de milă și dezgust.

Liftul zăngăni oprindu-se, și ușile se deschiseră, fîșîind șovăielnic. Cînd intră, îl auzi pe recepționer repetînd :

— O abominație și o rușine. I-aș pune pe toți în cușcă.

Ridică ochii, gîndindu-se că i se adresase lui, însă recepționerul nu-l privea.

Holul era pustiu și tăcut.

...072 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Etajul cinci duhnea a urină.

Coridorul era destul de îngust pentru ca Richards să înceapă să se simtă claustrofob, iar mocheta, care ar fi putut să fie roșie. se uzase pe mijloc pînă la urzeală. Ușile erau toate vopsite într-un gri industrial, iar pe cîteva se zăreau urmele unor lovituri recente de picior, sau răngi. La fiecare douăzeci de pași, tăblițe anunțau că ÎN ACEASTĂ CLĂDIRE FUMATUL ESTE INTERZIS PRIN DISPOZIȚIA ȘEFULUI POMPIERILOR. În mijloc exista o baie comună, și mirosul de urină deveni brusc mai pătrunzător. Era un miros pe care Richards îl aso-

cia automat disperării. Oamenii se agitau permanent înapoia ușilor cenușii, aidoma animalelor în cuști — animale prea groaznice, prea înspăimîntătoare pentru a fi văzute. Cineva intona un fel de Ave Maria, iarăși și iarăși, cu o voce în care se simțea băutura. Dinapoia altei uși se auzeau zgomote ciudate, plescăite. Un refren country-western înapoia alteia („Sînt sigur și n-am / nici măcar un ban / de telefon...". Tîrșiit de picioare. Scîrțîitul solitar de arcuri de pat ce putea însemna un bărbat ajuns la propria mînă. Plînsete. Rîsete. Mormăielile isterice ale unui conflict între bețivi. Iar înapoia acestora, tăcere. Și tăcere. Și tăcere. Un bărbat cu pieptul hidos de scofîlcit trecu pe lîngă Richards fără să-l privească, cu un săpun și un prosop, purtînd pantalon gri de pijama legați cu sfoară. În picioare avea papuci din carton.

Richards descuie ușa camerei sale și intră. De partea cealaltă a ușii exista o bară de siguranță, și-o folosi. Un pat cu cearșafuri aproape albe și o pătură din surplusurile cazone. O masă la care lipsea al doilea sertar. Pe un perete un tablou cu Iisus. Un cuier din oțel cu două umerașe într-un colț. Fereastra neagră. Era 10 : 15.

Își puse haina în cuier, își scoase pantofii, și se întinse pe pat. Își dădea seama cît de mizerabil, și neștiut, și vulnerabil era el în lume. Universul părea că se strînge și zăngăne și vuiește în jurul lui, precum o rablă imensă și indiferentă gonind în josul unei pante și spre marginea unui hău fără fund. Buzele începură să-i tremure, apoi plînse puțin.

Nu dădu drumul recorderului. Rămase privind tavanul care se crăpase într-un milion de fisuri neregulate, precum smalțul unui vas ars prea mult. Îl urmăreau de opt ore. Cîștigase pînă acum opt sute de dolari din salariul primit. Dumnezeule, nu-și cîștigase nici măcar avansul.

Și scăpase propria lui apariție pe Lib-Ve. Exact, așa era. Spectacolul cu gluga pe cap.

Unde erau Vînătorii ? Încă în Harding ? New York ? Sau în drum spre Boston ? Nu, așa ceva nu se putea ! Autobuzul nu avusese nici un control pe autostradă. Părăsise pe furiș cel mai mare oraș din lume, și se afla aici sub un nume fals. Nu-i putuseră da de urmă. Sub nici o formă.

Aici putea rămîne în siguranță cel mult două zile. După aceea, avea de ales : spre nord, spre New Hampshire și Vermont, sau spre sud, cu destinația Hartford sau Philadelphia, sau chiar Atlanta. Mai la est se găsea oceanul, iar dincolo de el Anglia și Europa. Era o idee interesantă, dar probabil imposibil de realizat. Traversarea cu avionul necesita acte de identitate, de cînd Franța era sub incidența legii marțiale, și dacă ar fi fost posibil să se strecoare ca pasager clandestin, descoperirea ar fi însemnat sfîrșitul rapid și definitiv al întregii afaceri. Iar vestul era în afară de orice discuție. În vest te frigeau imediat.

Cine nu vrea să se frigă, să nu bage mîna-n foc. Cine spusese asta ? Molie ar fi știut. Smiorcăi puțin și se simți mai bine.

Auzi de undeva sunetul unui aparat de radio.

Ar fi fost bine să facă rost de armă acum, în seara asta, dar era prea obosit. Călătoria îl obosise. Condiția de fugar îl obosise. Și știa, într-un mod instinctiv mai profund decît rațiunea, că foarte curînd putea dormi într-o rigolă rece ca un octombrie, sau într-un șanț nepădit de buruieni.

Mîine seară, arma.

Stinse lumina și se culcă.

...071 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Era din nou ora spectacolului.

Richards stătea cu spatele spre recorder, fredonînd tema muzicală din *Fugarul*. Purta pe cap o față de pernă întoarsă pe dos, astfel încît să nu se vadă monograma Tinerilor Creștini.

Recorderul îi inspira un umor creativ despre care n-ar fi crezut niciodată că îl are. Se considera mai degrabă dur, aproape complet lipsit de umor. Posibilitatea unei morți apropiate îi descoperise un filon comic aparte.

Cînd caseta sări afară, decise s-o lase pe a doua pentru după-amiază. Odaia pustie îl plictisea, și poate că aveau să-i vină și alte idei:

Se îmbrăcă încet, apoi se apropie de geam și privi afară.

Traficul de joi dimineața aglomera Huntington Avenue. Ambele trotuare erau ticsite de pietoni care se deplasau încet. Unii dintre ei examinau Faxurile Servicii galben strălucitoare. Cei mai mulți mergeau pur și simplu. Se părea că la fiecare colț exista un polițist. Richards îi putea auzi în minte : *Mișcă ! N-ai unde să te duci ? Nu staționa, vierme.*

Așa încît avansai pînă la colțul următor, care era identic cu cel dinainte, și erai îndemnat mai departe. Puteai încerca să te înfurii, dar de cele mai multe ori te dureau prea tare picioarele.

Richards cîntări riscul de-a ieși pe coridor și merge la duș. În cele din urmă, hotărî că n-avea să se întîmple nimic. Ieși cu un prosop pe umăr, nu se întîlni cu nimeni, și intră în baie.

Izurile de urină, fecale, vomă și dezinfectant se amestecau. Bineînțeles, toate ușile toaletelor fuseseră smulse. Pe un perete cineva mîzgălise cu litere mari de o jumătate de metru MUE LA REȚEA. Părea că fusese mînios cînd o făcuse. Într-un pisoar era o grămăjoară de fecale. Cineva trebuie să fi fost beat mort, se gîndi Richards. Cîteva muște leneșe se tîrau peste ele. Nu-l scîrbea ; spectacolul era obișnuit ; totuși se felicita că-și luase pantofii.

La duș era pustiu. Podeaua era din gresie crăpată, pereții acoperiți cu faianță, brăzdată jos cu dîre groase de murdărie. Deschise la maxim robinetul fierbinte al dușului ruginit, și așteptă cu răbdare cinci minute pînă apa se limpezi, apoi se spălă rapid. Folosi o coajă de săpun găsită pe jos ; Tinerii Creștini fie neglijaseră să lase săpun în camere, fie femeia de serviciu îl luase pe al lui.

Pe drumul spre cameră, un bărbat cu buză-de-iepure îi dădu un pliant.

Richards își puse cămașa, se așeză pe pat și aprinse o țigară. Îi era foame, însă avea să aștepte seara ca să iasă din clădire.

Plictiseala îl aduse înapoi la fereastră. Numără diferite tipuri de automobile — Forduri, Chevroleturi, Winturi, Volkswagenuri, Plymouthuri, Studebakeruri, Rom-

bler-Supremes. Primul care ajungea la o sută cîştiga. Un joc imbecil, dar mai bun decît nimic.

În susul lui Huntington Avenue era Universitatea Northeastern, şi exact vis-à-vis de Tinerii Creştini se afla o librărie automată. În vreme ce număra maşinile, Richards îi privea pe studenţi intrînd şi ieşind. Difereau clar de cititorii Faxurilor Servicii ; aveau părul tuns mai scurt, şi toţi păreau că poartă tricouri scoţiene, care era ultima modă în cămine. Treceau prin gloată, şi intrau să-şi cumpere cărţile cu un aer de superioritate stingheritoare, ce-i lăsă un amuzament acru lui Richards. Locurile de-cinci-minute din faţa librăriei se ocupau şi se eliberau de maşini sport, sclipitoare, adesea străine. Cele mai multe aveau pe geamurile din spate abţibildurile universităţilor : Northeastern, M.I.T., Boston, Harvard. Majoritatea cititorilor de faxuri le tratau ca făcînd parte din decor, însă cîţiva le priveau cu o tînjală tîmpă şi disperată.

Un Wint ieşi din locul aflat chiar în faţa uşii, şi în locul lui intră un Ford, oprindu-se la doi centimetri deasupra asfaltului, cînd şoferul, un individ tuns foarte scurt, cu o ţigară lungă de un sfert de metru, o puse în punctul mort. Vehiculul se aplecă puţin cînd pasagerul, un fante într-o jachetă de vînătoare, maro cu alb, coborî şi intră în magazin.

Richards oftă. Numărătoarea maşinilor era un joc cretin. Fordurile îşi conduceau principalul adversar cu 78 la 40. Rezultatul avea să fie tot atît de previzibil cît şi următoarele alegeri.

Cineva ciocăni la uşă şi Richards se încordă ca un arc.

— Frankie ? Ieşti-năuntru, Frankie ?

Richards tăcu. Încremenit de spaimă, făcea pe statuia.

— Te caci pă tine, Frankie. Urmă chicotitul unui rîs de beţiv şi paşii se îndepărtară. Un ciocănit la următoarea uşă : Ieşti-năuntru Frankie ?

Inima lui Richards îşi reluă încet bătăile.

Fordul plecă şi un altul îi luă locul. Numărul 79. La dracu !

Dimineața se prefăcu în amiază, apoi ora unu. Richards știa asta după clopotele unor biserici din depărtare. Ca o ironie, bărbatul care trăia oră după oră, n-avea un ceas.

Acum juca o variantă a jocului cu mașini. Fordurile erau două puncte, Studebakeurile trei, Winturile patru. Cîștiga primul care ajungea la cinci sute.

Cam după cincisprezece minute observă tînărul în jachetă de vînătoare alb cu maro, rezemîndu-se de stîlpul unui felinar de după librărie și citind afișul unui concert. Nu era atenționat să nu staționeze ; de fapt, poliția părea că-l ignoră.

Te sperie și umbrele, vierme. Data viitoare o să-i vezi în colțuri. Numără un Wint cu bara îndoită. Un Ford galben. Un Studebaker vechi cu un cilindru pneumatic defect, șuierînd la fiecare ciclu. Un Volkswagen nu, intra în joc. Alt Wint. Un Studebaker.

Un bărbat fumînd o țigară lungă de un sfert de metru stătea nepăsător în stația de autobuz din colț. Era singurul din stație. Richards urmărise atent mersul autobuzelor, și știa că următorul avea să vină peste vreo patruzeci și cinci de minute.

Simți o răceală cuprinzîndu-i testiculele.

Un bătrîn într-un trenci negru, urat, se rezemă neglijent de clădire.

Doi tipi în tricouri scoțiene coborîră dintr-un taxi, discutînd înflăcărați, și începură să studieze meniul din vitrina restaurantului Stokholm.

Un polițist se apropie de bărbatul din stația de autobuz și vorbi ceva cu el. După aceea se îndepărtă.

Cu o spaimă îndepărtată, amorțită, Richards observă că mulți cititori de Faxuri hoinăreau acum mult mai încet. Hainele și mersul lor păreau ciudat familiare, de parcă mai fuseseră pe acolo de multe ori iar Richards de-abia acum îi remarca — în maniera aceea nesigură, tulburătoare prin care recunoști glasurile morților în vise.

Și polițiștii erau mai mulți.

Mă înconjoară, își spuse. Gîndul îi declanșă o panică neajutorată.

Nu îl corectă mintea lui. *Te-au înconjurat* deja.

...070 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards merse rapid la baie, păstrîndu-și calmul, ignorîndu-și teroarea așa cum cineva aflat pe un acoperiș foarte înalt ignoră înălțimea. Dacă avea să scape, o putea face numai păstrîndu-și cumpătul. Dacă intra în panică, aveau să-l termine rapid.

La duș cineva cînta o melodie la modă, cu un glas spart și monoton. Spălătorul și pisoarele erau pustii.

Ideea îi venise de la sine, pe cînd stătea la fereastră și-i privea, adunîndu-se în felul acela sinistru. Dacă nu i-ar fi venit, se gîndi, ar fi continuat să stea acolo, precum Aladin urmărind fumul lămpii care se transformă într-un djin atotputernic. Folosise trucul pe cînd era puști, ca să fure ziare din subsolurile Dezvoltărilor. Molie le cumpăra cu patru cenți kilogramul.

Cu o mișcare bruscă a încheieturii, rupse din perete un suport metalic pentru periuțe de dinți. Era puțin ruginit, dar asta nu conta. Se îndreptă spre lift, îndreptînd suportul.

Chemă liftul, și după o veșnicie acesta coborî de la opt. Era gol. Slavă Domnului, era gol.

Păși înăuntru, privi rapid către coridor, apoi se răsuci către panoul de comandă. Lîngă butonul pentru subsol exista o fantă de cheie. Administratorul avea o cartelă specială pe care o introducea acolo. O celulă fotoelectrică examina cartela, și apoi se putea apăsa pe buton și coborî la subsol.

Și dacă nu merge?

Lasă asta. Nu te gîndi la asta acum.

Încordîndu-se în anticiparea unui eventual șoc electric, Richards băgă capătul îngust al suportului de periuțe în fantă și, în același timp, apăsă pe butonul de subsol.

Dinăuntrul panoului de control se auzi un zgomot ce semănă cu o scurtă înjurătură electronică. Apoi un șoc slab, înțepător, îi străbătu brațul. Și... atît. După aceea grilajul pliant din alamă se întinse, ușile se închiseră și liftul porni, zgîlțîindu-se nefericit, în jos. Din fanta panoului se răsucea un firicel de fum albastru.

Richards stătea cît mai departe de ușă și privea numerele fuigerînd în descreștere. Cînd se aprinse P, motorul aflat undeva sus de tot scrîșni, și se păru că ascensorul avea să se oprească. Apoi, după un moment (poate după ce aprecie că-l speriase îndeajuns pe Richards), coborî iarăși. Peste douăzeci de secunde ușile se deschiseră și bărbatul ieși în uriașul subsol, slab iluminat. De undeva se auzea apă picurînd, și un șobolan alergînd. Altfel, subsolul era numai al lui. Deocamdată.

...069 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Conducte de încălzire uriașe, ruginite, acoperite cu pînze de păianjeni, se încrucișau alandala pe sub tavan. Cînd boilerul porni brusc, Richards aproape răcni de spaimă. Afluxul de adrenalină în membre și inimă fu dureros, pentru o clipă aproape doborîndu-l.

Văzu că și aici existau ziare. Mii de ziare, așezate în teancuri și legate cu sfoară. Șobolanii își făcuseră cuiburile prin ele. Familii întregi îl priveau cu ochii roșii, suspicioși.

Începu să meargă, îndepărtîndu-se de lift, și se opri cam la jumătatea subsolului. De un stîlp era fixată o cutie mare pentru siguranțe, iar rezemate de aceasta mai multe scule. Richards luă o rangă și merse mai departe peste pardoseala din ciment crăpat, cercetînd-o cu atenție.

Aproape de peretele opus, în stînga lui, găsi scurgerea principală pentru apa de ploaie. Se apropie de ea, privind-o, și întrebîndu-se undeva în adîncul minții dacă Vînătorii știau deja unde se află.

Capacul conductei era din oțel perforat. Avea diametrul de un metru, și într-o parte exista o fantă de deschidere. Richards băgă ranga pe acolo, apoi apăsă cu piciorul pe ea. Își strecură degetele sub marginea capacului și trase. Acesta căzu pe ciment cu un zăngănit ce împrăștie șobolanii.

Dedesubt conducta cobora sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, și Richards aprecie că nu putea fi mai largă de șaptezeci și cinci de centimetri. Era foarte în-

lunecată. Brusc, claustrofobia îl sufocă. Prea îngustă pentru a manevra înăuntru, aproape prea mică pentru a respira. Dar n-avea de ales.

Trase capacul cît mai aproape de conductă, ca să-l poată apuca dinăuntru. Apoi merse la cutia siguranţelor, forţă lacătul cu ranga şi o deschise. Era gata să scoată siguranţele, cînd îi veni altă idee.

Se duse pînă la ziarele care zăceau în mormane, îngălbenite şi prăfuite de-a lungul peretelui estic. După aceea, pescui din buzunar plicul de chibrituri cu care-şi aprinsese ţigările. Mai erau trei beţe. Smulse o foaie de hîrtie şi făcu o torţă ; o vîrî sub braţ şi aprinse un chibrit. Primul se stinse din cauza curentului. Al doilea îi căzu din mîna tremurîndă şi sfîrîi pe betonul umed.

Al treilea rămase aprins. Îl apropie de torţă, şi înflori o flacără galbenă. Un şobolan, simţind probabil ce avea să urmeze, trecu în goană peste piciorul lui şi dispăru în beznă.

Simţea acum un imbold extraordinar de a se grăbi, totuşi aşteptă pînă ce flacăra crescu de un sfert de metru înălţime. Nu mai avea alte chibrituri. Încetişor, o vîrî într-o fisură a peretelui de ziare care îi ajungea la înălţimea pieptului şi aşteptă pînă văzu că focul se întindea.

Uriaşul rezervor de motorină folosită la încălzirea Tinerilor Creştini era construit în peretele alăturat. Putea exploda. Richards credea că avea să explodeze.

O luă la fugă, reveni la cutia cu siguranţe şi începu să le smulgă dinăuntru. Scosese mai mult de jumătate înainte să se stingă luminile din subsol. Pipăind, porni spre conductă, ajutat şi de lumina pîlpîitoare, tot mai puternică, a focului.

Coborî mai întîi picioarele înăuntru, după aceea se strecură şi el. Cînd creştetul îi ajunse sub nivelul pardoselii, se propti cu genunchii în pereţii conductei : şi ridică braţele deasupra capului. Mergea încet. Avea prea puţin spaţiu ca să se mişte. Lumina flăcărilor era strălucitoare acum, iar pîrîiturile acopereau orice alt sunet. Apoi degetele lui bîjbîitoare găsiră marginea conductei şi lunecară mai departe pînă apucară capacul. Îl trase încetişor, sprijinindu-l tot mai mult cu muşchii gîtului.

Cînd aprecie că buza capacului ajunsese pe poziție, smuci puternic.

Capacul căzu cu un *clang*, dîndu-i peste cap încheieturile mîinilor. Richards își relaxă genunchii, și iunecă în jos precum un băiețel pe topogan. Conducta era plină de mîzgă, și alunecă fără probleme vreo patru metri pînă acolo unde conducta devenea orizontală. Tălpile i se opriră în porțiunea orizontală și rămase acolo ca un bețiv rezemat de un stîlp.

Nu putea trece înșă în al doilea segment. Cotul era prea brusc.

Claustrofobia deveni imensă, sufocantă. *Prins*, îi bolborosea mintea. *Prins în capcană, blocat, blocat...*

Un urlet metalic i se adună în gîtlej dar îl înfrînă.

Calmează-te. I-adevărat, e foarte nasol, e îngrozitor, dar trebuie să ne găsim calmul. Mult, mult calm. Pentru că sîntem la capătul conductei și nu putem sui și nici nu putem coborî, și dacă MOTORINA explodează o să fim prăjiți de vii și...

Încetișor începu să se zbată, rotindu-se, pînă ce ajunse cu pieptul rezemat de conductă, în locul spatelui. Mîzga acționa ca un lubrifiant, ajutîndu-l. Acum era lumină în conductă, și din ce în ce mai cald. Capacul perforat proiecta umbre de zăbrele pe chipul lui chinuit.

Proptit în piept și pîntece, cu genunchii îndoiți în direcția corectă, putea luneca mai mult, lăsîndu-și picioarele în conducta orizontală pînă ajunse în genunchi. Tot zadarnic. Fesele se opriseră în cotul ceramic de deasupra traseului orizontal.

Foarte slab, pe fundalul pîrîiturilor focului, i se păru că aude țipete și comenzi, dar s-ar fi putut să fie doar imaginația lui, acum supraexcitată și febrilă.

Începu să-și flexeze mușchii coapselor și pulpelor într-un ritm epuizant, și încetul cu încetul genunchii începură să-i lunece spre înapoi. Ridică brațele deasupra capului, ca să aibă mai mult spațiu, și acum obrazul îi era lipit de mîzga conductei. Era aproape gata să pătrundă. Își arcui spatele cît putea mai mult și începu să

se împingă cu palmele și fruntea, singurele care îl puteau oferi un sprijin.

Cînd începuse să creadă că n-avea loc, și că pur și simplu avea să rămînă acolo, fără să se poată mișca în nici o direcție, fundul și șoldurile îi țîșniră brusc în conducta orizontală, precum un dop de șampanie. Se zgîrie îngrozitor pe spinare cînd genunchii îi lunecară, și cămașa i se ridică pînă la omoplați. Se găsea acum în porțiunea orizontală, cu excepția capului, și a brațelor care erau aproape smulse din umeri. Le coborî, retrăgîndu-se încetișor, apoi se opri, gîfiind, cu fața brăzdată de mîzgă și excremente de șobolani, pielea de pe spate zgîriată și însîngerată.

Conducta se îngusta mai mult ; de fiecare dată cînd inspira, umerii îi atingeau metalul.

Slavă Domnului că-s nemîncat.

Icnind, începu să se retragă în bezna necunoscută a conductei.

...068 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Avansă lent, ca o cîrtiță, cam cincizeci de metri. Apoi rezervorul de motorină din subsolul Tinerilor Creștini explodă cu un bubuit care stîrni atîtea vibrații de rezonanță în pereții conductei, încît aproape îi sparse timpanele ; Zări o lumină albă, de parcă luase foc o încărcătură de fosfor. Lumina trecu treptat în galben, apoi într-o strălucire roșiatecă. După cîteva clipe, un val de aer fierbinte îl izbi în față, obligîndu-l să-și plece capul, strîngînd din ochi.

Recorderul din buzunar se bălăngănea și zăngănea cînd încercă să-și iuțească retragerea. Conducta începuse să se încălzească de la explozia colosală și incendiul de undeva deasupra. Richards nu avea intenția să se coacă acolo precum un cartof.

Transpirația îi curgea pe chip, brăzdînd murdăria neagră cu care se mînjise în conductă, și făcîndu-l să semene, în lumina slabă și pîlpîitoare a focului reflectat, cu

un indian pictat pentru război. Acum pereții erau prea fierbinți ca să poată fi atinși.

Continuă să se retragă, sprijinindu-se numai pe genunchi și coate, lovind din cînd în cînd conducta cu fundul. Gîfîia întrebăiat și scurt, ca un cîine. Aerul era fierbinte, cu gustul unsuros al motorinei, neplăcut de respirat. Începu să-l încerce durerea de cap, vîrîndu-i pumnale înapoia ochilor.

O să mor pîrlit aici. O să mor pîrlit.

Apoi, brusc, picioarele îi spînzurară în gol. Încercă să privească pe sub burtă, să vadă ce era, dar ochii îi erau orbiți de lumina exploziei. Trebuia să riște. Continuă să se retragă, pînă ajunse cu genunchii în dreptul buzei conductei, și atunci își coborî prudent picioarele.

Pantofii îi intrară în apă, rece, parcă de gheață după dogoarea conductei.

Noua conductă cotea la nouăzeci de grade, și era mult mai mare — îndeajuns ca să umble aplecat. Apa murdară și vîscoasă îi ajungea pînă la glezne. Se opri numai pentru o clipă să privească înapoi conducta mai mică, cu cerculeții luminați în capăt de reflexia focului. Faptul că putea zări lumina de la o distanță atît de mare, însemna că fusese cu adevărat o explozie de proporții.

Fără tragere de inimă, Richards se străduí să se convingă că Vînătorii n-aveau să-l considere mort în infernul din subsolul Tinerilor Creștini, dar poate că n-aveau să descopere pe unde scăpase decît abia după stingerea incendiului. I se părea o apreciere corectă. Totuși, corect i se păruse și faptul că nu-i puteau da de urmă în Boston.

Poate că nici nu ți-au dat. De fapt, ce ai văzut?

Nu. Ei fuseseră! O știa. Vînătorii. Degajau pînă și izul răului. Plutise în sus, pînă la camera de la etajul cinci pe invizibili curenți psihici.

Un șobolan înotă pe lîngă el, apropiindu-se o clipă și privindu-l cu ochișori scînteietori.

Richards îl urmă, plescăind, în direcția în care curgea apa.

...067 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Stătea lîngă scară privind în sus, uluit de lumină. Circulaţia nu era prea mare, ceea ce era bine, însă lumina...

Lumina era surprinzătoare deoarece i se păruse că umbla de nu ştiu cîte ore prin canale. În beznă, fără să vadă nimic, şi auzind doar gîlgîitul apei, plescăitul vreunui şobolan, şi vuietele fantomatice din alte conducte (ce se întîmplă dacă trage cineva apa la closet peste capul meu, îşi spuse morbid Richards), simţul timpului îi fusese complet dat peste cap.

Acum, privind la capacul aflat la vreo cinci metri deasupra lui, văzu că afară nu se întunecase încă. Capacul avea mai multe găurele rotunde, şi raze de lumină de grosimea unui creion îi apăsau monezi de soare pe piept şi umeri.

De cînd ajunsese aici nu trecuse nici o pernă de aer; doar ocazional cîte un vehicul greu de sol, şi o bandă de Honde. Acestea din urmă îl făcuseră să creadă, că, mai degrabă din noroc decît datorită vreunui instinct de orientare, izbutise să ajungă în miezul oraşului — la cei asemenea lui.

Cu toate acestea, nu avea curaj să iasă înainte de căderea întunericului. Pentru a-şi trece timpul, luă recorderul, băgă o casetă şi începu să-şi filmeze pieptul. Ştia că banda era „ultra-rapidă", capabilă să se folosească de orice sursă luminoasă, şi nu voia să dezvăluie prea mult din ceea ce-l înconjura. De data aceasta, nu vorbi şi nici nu făcu alte giumbuşlucuri. Era prea obosit.

Cînd caseta se termină, o puse lîngă cealaltă. Ar fi dorit să poată scăpa de bănuiala sîcîitoare — aproape o siguranţă — că înregistrările îl deconspirau. Trebuia să fie o cale prin care să scape de asta. *Trebuia.*

Se aşeză pe cea de-a treia treaptă a scării şi aşteptă înserarea. Era hăituit de aproape treizeci de ore.

...066 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Puștiul negru, de șapte ani, se apropie mai mult de intrarea fundăturii, privind strada.

Pe caldarîm fusese o mișcare bruscă, într-un loc unde nu era nimic. Niște umbre se clintiră, se opriră, se mișcară din nou. Capacul canalului se ridica. Se opri iarăși, și ceva — un ochi ? — sclipi. După aceea, capacul lunecă într-o parte, zăngănind.

Cineva (sau *ceva*, se gîndi băiatul puțin speriat) ieșea de acolo. Poate că era dracul, care ieșea din iad ca să-l înhațe pe Cassie, își spuse el. Mama zicea că avea să ajungă în rai, să fie cu Dicky și ceilalți îngeri. Băiatul credea că era o vrajă. Toți mergeau în iad după ce mureau, și dracul îi împungea în fund cu o furcă. Văzuse o poză a dracului în cărțile ușchite de Bradley din Biblioteca Publică Boston. Raiul era pentru drogații cu Push. Dracul era Omul.

Ar fi putut să fie dracul, se gîndi cînd Richards ieși pe jumătate din canal, și se aplecă pentru o secundă pe asfaltul crăpat și peticit, pentru a-și trage răsuflarea. N-avea coadă sau coarne, nici nu era roșu ca în carte, dar arăta al naibi de rău, și nebun.

Acum împingea capacul într-o parte, și acum... ...acum, Doamne sfinte, alerga spre fundătură.

Puștiul icni, încercă să fugă, și căzu pe jos.

Încercă să se ridice, agățîndu-se cu disperare de ziduri, și dracul îl prinse brusc.

— Nu mă-mpunge ! Răcni, dar nu se auzi decît o șoaptă răgușită. Nu mă-mpunge cu fu'ca, 'tu-i...

— Ș-ș-ș- ! Taci ! Taci ! Dracul îl scutură, făcîndu-i dinții să clănțăne în gură, și băiatul amuți. Dracul privi în jur, înspăimîntat. Expresia de pe chipul lui era aproape amuzantă în groaza ei teribilă. Îi amintea băiatului de unul din tipii aia comici din *Înoată cu crocodilii*. Ar fi izbucnit în rîs, dacă n-ar fi fost și el atît de speriat.

— Nu ești dracu', zice băiatul.

— O să vezi că sînt, dacă țipi.

— N-o să țip, rosti disprețuitor băiatul. Ce, crezi că vreau să mă belești. Ce naiba, nici măcar nu-s mare să variez.

— Știi vreun loc mai retras unde putem merge ?

— Nu m-omorî, nenică. N-am nimica. Ochii puștiului, albi în înserare, se ridicară spre el.

— N-o să te omor.

Ținîndu-l de mînă, băiatul îl conduse din fundătura acoperită cu gunoaie, în alta. La capătul acesteia, înainte de a ajunge între pereții lipsiți de ferestre a două clădiri înalte, intră într-un coteț făcuț din cărămizi și placaje. Era cu puțin mai înalt de un metru, și Richards se lovi la cap înăuntru.

Băiatul trase peste intrare o bucată murdară de țesătură neagră și moșmondi ceva. Peste o clipă, o lumină slabă le dezvălui chipurile ; puștiul legase un beculeț la o veche baterie de automobil.

— Io am șutit-o, vorbi el. Mi-a zis Bradley cum s-o repar. Iel are cărți. Am și-o pungă de fise. Ți-o dau dacă nu m-omori. Să nu m-omori. Bradley ie-n Cuțitari. Dacă m-omori, o să te bată de-o să te caci pă tine și-o să te pună să-l mănînci.

— Nu omor pe nimeni, replică nervos Richards. În nici un caz, băiețași.

— Nu-s băiețaș ! Io-am șutit bateria-asta !

Privirea jignită îl făcu pe Richards să surîdă.

— Bine. Cum te cheamă, puștiule ?

— Nu-s puști. Apoi, morăcănos : Stacey.

— Bun. Stacey. Bun. Sînt urmărit. Mă crezi ?

— Da, iești urmărit. Doar n-ai ieșit din canalul ăla ca să cumperi poze cu femei. Îl examină atent pe Richards. Ești popo ? Ie greu de zis cu-atîta murdărie pe tine.

— Stacey, am... Se opri și-și trecu degetele prin păr. Cînd vorbi din nou, păru că discută de unul singur : Trebuie să mă-ncred în cineva, și apare un puști. Un *puști*. Isuse, n-ai nici măcar șase ani, băiete.

— Fac opt în martie, se enervă băiatul. Sor-mea Cassie, are cancer, adăugă el. Țipă toată ziua. De-asta-mi place aici. Io am șutit bateria. Vrei o priză, șefu ?

— Nu, și nu-ți doresc nici ție. Vrei doi mangoți, Stacey ?

— Păi, cum dracu' ! Neîncrederea îi apăru în ochi : Doar n-ai ieșit din canalul ăla cu doi mangoți. Mănînci căcat.

Richards scoase un neodolar și-l întinse băiatului. Acesta îl privi cu o uimire vecină cu spaima.

— Mai capeți unul dacă-l aduci pe fratele tău, spuse Richards și adăugă iute : O să ți-l dau pe șest, ca să nu-l vadă. Dar să vină singur.

— Nu-ncerca să-l omori pe Bradley, nenică. O să te bată de-o să te caci pă tine...

— Și-o să mă pună să-l mănînc. Știu. Fugi și adu-l. Așteaptă pînă o să fie singur,

— Trei mangoți.

— Nu.

— Nenică, pentru trei mangoți po' să-i iau lui Cassie ceva dă la farmacie. N-o să mai țipe-atîta.

Bărbatul se schimbă la față de parcă fusese izbit de cineva nevăzut.

— Bine. Trei.

— Neodolari, insistă Stacey.

— Da, pentru Dumnezeu, *da*. Adu-l. Și dacă-i aduci pe presari, nu mai capeți nimic.

— Băiatul se opri, pe jumătate ieșit din coșmelia lui.

— Iești tîmpit dacă crezi așa. P-ăștia-i urăsc mai mult ca pe toți. Și decît pe dracu !

Plecă, un pușți de șapte ani cu viața lui Richards în mîinile lui murdare, zgîriate. Bărbatul era prea obosit ca să-i mai fie cu adevărat frică. Stinse becul, se lăsă pe spate și adormi.

...065 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Tocmai începuse să viseze, cînd instinctele lui atît de încercate îl treziră. Zăpăcit, într-un loc scufundat în beznă, începutul unui coșmar îl încercă pentru o clipă și crezu că un uriaș cîine polițist îl vîna, o înspăimîntătoare

armă organică, înaltă de doi metri. Aproape că strigă, înainte ca mormăitul lui Stacey să-l aducă la realitate :

— Dacă mi-a spart becu', îl...

Băiatul fu admonestat cu un sîsîit. Cîrpa de la ușă se mișcă, și Richards aprinse lumina. Îl privea pe Stancey și un alt negru. Noul venit avea în jur de optsprezece ani, era îmbrăcat cu bluzon de motociclist, și-l examina pe Richards cu un amestec de ură și interes.

Un șiș făcu clic și scînteie în mîna lui Bradley.

— Dac-ai arme, dă-le jos.

— N-am.

— Nu cr... Se opri și ochii i se lărgiră. Hei ! Ești tipu' de la LibVe. I-ai ras pe Creștinii de pe Huntington Avenue. Chipul întunecat se despică într-un rînjet în partea lui inferioară : Ziceau c-ai prăjit cinci gabori. Asta înseamnă probabil cin'șpe.

— A ieșit din canal, interveni cu importanță Stacey. Io am știut de la-nceput că nu ie dracu'. Io am știut că-i v'un nasol. Nu-l tai, Bradley ?

— Ia mai taci și lasă bărbații să discute. Bradley intră complet înăuntru, ghemuindu-se, și se așeză vis-a-vis de Richards, pe o ladă de portocale ruptă.

Își privi cuțitul, păru surprins să-l vadă, și-l închise.

— Ești greu de tot, nenică, rosti în cele din urmă.

— Așa-i.

— Unde vrei s-ajungi ?

— Nu știu. Trebuie s-o șterg din Boston.

Bradley tăcu, gîndindu-se.

— Trebuie să vii acasă cu mine și Stacey. Avem de vorbit și n-o putem face-aici. E prea riscant.

— Bine, încuviință obosit Richards. Mi-e indiferent.

— O luăm prin spate. Gaborii patrulează peste tot. Acu știu de ce.

Cînd Bradley ieși, Stacey îl izbi pe Richards în fluierul piciorului. Pentru o clipă, bărbatul îl privi, neînțelegînd, apoi își aminti. Îi strecură trei neodolari și Stacey îi făcu să dispară.

5..064 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Femeia era foarte bătrînă ; Richards se gîndi că nu văzuse niciodată pe cineva atît de bătrîn. Purta un capot din bumbac imprimat, cu o ruptură mare sub braţ ; un sîn obosit şi zbîrcit i se bălăngănea acolo în vreme ce gătea alimentele cumpărate cu neodolarii lui Richards. Degetele îngălbenite de nicotină tăiau rădeau şi curăţau de coajă. Picioarele, lăţite pînă la forma unor barcaze groteşti, erau încălţate în papuci din molton roz. Părul părea încreţit de un fier ţinut cu o mînă tremurătoare ; era tras spre spate, într-un fel de piramidă, de către plasa răsucită care se desfăcuse la ceafă. Faţa ei era o deltă a timpului, nu cafenie sau neagră, ci sură, brăzdată de o infinitate de riduri, zbîrcituri şi piei. Gura lipsită de dinţi manevra cu dibăcie ţigara, suflînd norişori de fum albăstrui ce păreau că atîrnă în faţa şi spatele ei, precum mănunchiuri de bile albastre. Se mişca înainte şi înapoi, desenînd un triunghi între tocător, cratiţă şi masă. Dresurile din bumbac îi erau rulate la genunchi, iar între ele şi tivul fluturînd al capotului, varicele se întindeau ca nişte arcuri.

Apartamentul era bîntuit de stafia verzei de-mult-dispărute.

Într-un dormitor îndepărtat. Cassie, tîpă, plînse, apoi amuţi. Bradley îi explicase lui Richards, cu un fel de ruşine furioasă, că nu trebuia s-o bage în seamă. Avea cancer la ambii plămîni, iar acum îi cuprinsese gîtul şi stomacul. Avea cinci ani.

Stacey plecase afară.

Pe cînd vorbea cu Bradley, mirosul înnebunitor al cărnii puse la fiert laolaltă cu legume şi bulion începu să se împrăştie prin odaie, alungînd varza şi făcîndu-l pe Richards să-şi dea seama cît era de flămînd.

— Te-aş putea turna, nenică. Te-aş putea mierli şi să-ţi fur toate lovelele. Să predau cadavrul. Mai cîştig o mie de mangoţi şi-am lovit-o.

— Nu cred c-ai face-o, spuse Richards. Ştiu că n-ai putea.

— Oricum, de ce te-ai băgat în asta? întrebă nervos Bradley. De ce ești fraierul lor? Ești în gît după parale?

— Pe fetița mea o cheamă Cathy, rosti Richards. E mai mică decît Cassie. Are pneumonie. Și ea plînge tot timpul.

Bradley tăcu.

— S-ar putea însănătoși. Nu-i ca... a voastră. Pneumonia nu-i mai rea decît o răceală. Însă îți trebuie medicamente și un doctor. Astea costă bani. Era singurul fel în care puteam face rost de bani.

Tot ești un fraier, vorbi Bradley cu un ton sec. Juma' din lume îți dă muie în fiecare seară la șase jum'ate. În lumea asta mai bine să te cureți, ca Cassie.

— Nu cred așa ceva.

— Atunci, ești mai tare ca mine, nenică. Mai de mult, l-am băgat pe unu-n spital; cu un buzunar în burtă. Un tip cu lovele. M-au vînat trei zile gaborii. Da' tu ești mai tare ca mine. Luă o țigară și o aprinse: Poate c-o să reziști toată luna. Un miliard de dolari. O să-ți trebuiască să-ți cumperi un tren ca să-i poți duce, ce gura mă-sii!

— Nu mai înjura, lăudat fie Domnul, rosti bătrîna care tăia morcovii.

Bradley n-o băgă în seamă.

— Atunci tu și nevastă-ta și puștoaica o să fiți pe bune. Ai deja două zile.

— Nu, făcu Richards. Jocul e trucat. Ai văzut chestiile alea care i le-am dat lui Stacey să le pună la cutie, cînd a plecat după cumpărături? În fiecare zi trebuie să trimit cîte două pînă la miezul nopții. Îi explică lui Bradley regulile, precum și bănuiala lui că-l urmăriseră în Boston datorită ștampilei poștale.

— Asta se-aranjează ușor.

— Cum?

— Nu contează. Îți zic mai tîrziu. Cum o ștergi din Boston? Ești periculos. I-ai șucărit rău de tot, cînd i-ai mierlit p-ăia la Creștini. O dă diseară la LibVe. Și chestiile-alea filmate cu sacu' pe cap. Mișto! Mamă, se enervă el, cînd e gata mîncarea? Murim dracu' de foame.

— Acușa, răspunse bătrîna. Trînti un capac peste cratița ce bolborosea încetișor și intră în dormitor, la fetiță.

— Nu știu, spuse Richards. Cred c-o să-ncerc să iau o mașină. Am niște acte false, da' n-am curaj să le folosesc! O să fac ceva — să-mi pun niște ochelari de soare — ca s-o frig de aici. Mă gîndeam s-ajung în Vermont și dup-aia să trec în Canada.

Bradley pufni și se ridică să ia farfurii.

— Au blocat deja toate ieșirile din oraș. Un gagiu cu ochelari de soare e și mai suspect. O să te facă pilaf pînă să faci zece kilometri.

— Atunci nu știu. Dacă rămîn aici, o să te bage la complicitate.

Bradley începu să așeze masa.

— Să zicem că facem rost de-o mașină. Tu ai mangoții. Eu am un nume care nu-i dat în urmărire. Pe Milk Street e un țigan care poa' să-mi vîndă un Wint pentru trei sutare. O să-l pun pe-un tovarăș de-al meu să-l șofeze pînă-n Manchester. Acolo o să fie meserie, pentru că ei te știu blocat în Boston. Mănînci mamă ?

— Da, și lăudat fie Domnul. Ieși din dormitor : Sora ta a adormit.

— Bun. Umplu trei farfurii cu tocană, apoi se opri : Unde-i Stacey ?

— Zicea că merge la farmacie, răspunse mama îndesînd mîncarea cu o viteză amețitoare în gura știrbă. Zicea că la medicamente.

— Dacă fură de la cineva, îi rup oasele, făcu Bradley așezîndu-se.

— Nu-i nevoie, interveni Richards. Are bani.

— Să știi că noi nu luăm pomană, față-palidă.

Richards rîse și-și puse sare în mîncare.

— Dacă n-ar fi fost el, probabil că acum eram la morgă. Sînt bani cîștigați cinstit.

Bradley se aplecă înainte, concentrîndu-se asupra farfuriei. Niciunul nu mai vorbi, pînă nu terminară de mîncat. Richards și Bradley, cîte două porții ; bătrîne, trei. Cînd își aprindeau țigările, se auzi o cheie scîrțiind în broască, și toți încremeniră pînă apăru Stacey, cu o privire vinovată, speriată și excitată. Ținea într-o mînă o pungă maro, și-i dădu mamei o sticluță de medicamente.

— Ie medicamente-a-ntîia, spuse el. Moș Curry m-a-ntrebat dă unde-am doi dolari și șapteșcinci de cenți să iau medicamente și i-am zis să mi-o sugă.

— Nu mai vorbi urît, căci Satana te va-mpunge cu furca, se răsti mama. Treci și mănîncă.

Ochii băiatului se lărgiră :

— Mamă, ie carne-acolo !

— Nu ; ne-am căcat noi, făcu Bradley. Puștiul ridică ochii, văzu că fratele său glumea, chicoti, și începu să înfulece.

— Farmacistul n-o să meargă la poliție ? întrebă Richards.

— Curry ? Nu. Știe că mai e de stors de la noi. Știe că Cassie are nevoie.

— Ce spuneai de Manchester ?

— Așa. Păi, Vermont nu-i bun. Nu-s de-ai noștri. Gabori răi de tot. O să-l pun pe vreun tovarăș mai pe felie, ca Rich Goleon, să ducă Wintul în Manchester și să-l lase într-un garaj automat. Eu cu tine venim cu altă mașină. Strivi țigara : În portbagaj. Pe drumurile secundare bagă numa' d-ăia cu termen redus. O luăm pe 495.

— Cam periculos pentru tine, spuse Richards.

— Păi n-o fac degeaba. Cînd o muri Cassie, nu vreau să fie îngropată ca un cîine.

— Lăudat fie Domnul, rosti bătrîna.

— Tot e periculos.

— Dacă v'un gabor mîriie la Bradley, îl bate de se cacă pe el, interveni Stacey, ștergîndu-se la gură. Cînd îl privi pe Bradley, ochii îi scînteiară de admirație.

— Vezi că-ți curg balele pe cămașă, slăbănogule, spuse Bradley. Îi trase o castană în cap : Ai început s-o iei la frecat, slăbănogule ? Nu ești destul de mare, este ?

— Dacă ne prind, o să te mierlească și pe tine, vorbi Richards. Cine-o să aibă grijă de băiat ?

— Se descurcă și singur dacă se-ntîmplă ceva. El și cu mama. Nu ia droguri. Așa-i, Stacey ?

Stacey scutură hotărît din cap.

— Și știe că dacă-i găsesc înțepături în brațe, îl omor în bătaie. Așa-i, Stacey ?

Stacey încuviință.

— Și-n plus, banii nu strică. Sîntem amăriți. Așa că nu mai zice nimic despre-asta. Știu eu mai bine ce am de făcut.

Richards își termină țigara în tăcere, în vreme ce Bradley merse să-i dea medicamentele lui Cassie.

...063 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cînd se trezi era încă beznă, și ceasornicul lui interior îi spuse că era în jur de patru și jumătate. Cassie începuse să țipe, și Bradley se sculase. Toți trei dormeau în dormitorul cel micuț, Stacey și Richards pe jos. Mama dormea cu Cassie.

Printre șuierăturile respirației profunde a lui Stacey, Richards îl auzi pe Bradley ieșind din odaie. Apoi, zăngănitul unei linguri în chiuvetă. Țipetele fetei deveniră gemete izolate care se stinseră treptat. Richards îl putea simți pe Bradley stînd undeva în bucătărie, nemișcat, așteptînd să se potolească. Se întoarse, se așeză, slobozi un vînt, apoi arcurile patului scîrțîiră cînd se întinse.

— Bradley ?

— Ce-i ?

— Stacey zicea c-are numai cinci ani. Așa-i ?

— Da.

— Cum de-are cancer pulmonar la cinci ani ? Nu știam că se poate la vîrsta asta. Leucemie, da. Nu și cancer pulmonar.

Dinspre pat se auzi un chicotit amar.

— Ești din Harding, așa-i ? Care-i indicele poluării în Harding ? Argoul urban îi dispăruse din glas, făcîndu-l să pară ireal.

— Nu știu. Nu-l mai anunță la buletinele meteo. Nu l-au mai anunțat de... nici nu mai știu cînd. De mult.

— În Boston nu-l mai anunță din 2020. Le e frică. N-ai nici un filtru nazal, este ?

— Termină cu prostiile. Costă două sute la solduri. În tot anul trecut n-am avut două sute. Tu ai ?

— Nu, șopti Bradley. Tăcu, apoi continuă : Stacey are unul. Eu l-am făcut. I-am făcut și mamei, lui Rich Goleon și la alți cîțiva.

— Faci mișto de mine ?

— Nu.

Tăcu. Richards era sigur că Bradley cîntărea ceea ce spusese deja față de lucrurile mult mai importante pe care le mai avea de spus. Se întreba cît anume ar fi fost prea mult. Cînd vorbi din nou, o făcu ezitînd :

— Noi am citit mult. Rahaturile de la Lib-Ve sînt pentru proști.

Richards mormăi încuviințînd.

— Gașca, știi... Unii sînt numai cu motoarele, știi ? Nu-i interesează decît să-i caftească pe albi. Totuși unii dintre noi mergem la bibliotecă de pe la doișpe ani.

— În Boston poți intra fără legitimație ?

— Nu. Și nu-ți dă legitimația dacă n-ai în familie pe cineva cu venitul de cinci mii pe an. Punem mîna pe cîte un pușți cu lovele și-i șutim legitimația. Ne ducem cu rîndul. Avem un costum pe care-l îmbrăcăm cînd ne ducem. Făcu o pauză : Dacă rîzi de mine, te tai, nenică.

— Nu rîd.

— La început citeam numai porno. După aceea, cînd s-a îmbolnăvit Cassie, am început cu poluarea. Toate cărțile cu indicii de poluare, și nivelele smogului, și filtrele nazale le țin în secțiunea specială. Ne-am făcut o cheie după un milaj. Știai că în 2012 toți din Tokio erau obligați să poarte filtre nazale ?

— Nu.

— Rich și Dink Moron au construit un analizor de poluare. Dink a copiat desenul dintr-o carte, și l-am făcut din cutii de cafea și chestii demontate de la mașini. E ascuns într-o fundătură. În 1978 aveau o scară a poluării aerului, numerotată de la unu la douăzeci. Pricepi ?

— Da.

— Cînd ajungea la doișpe, uzinele, sau ce dracu producea poluarea, trebuiau să se închidă pînă la schimbarea vremii. A fost lege pînă în 1997, cînd Congresul Revizionist a abrogat-o. Silueta de pe pat se ridica într-un cot : Fac prinsoare că știi pe mulți cu astm, este ?

— Sigur că da. Am avut și eu. Asta-i din aer. Ce naiba, oricine știe să stea în casă cînd e cald și înnorat, și nu bate pic de vînt...

— Inversiune de temperatură, rosti mohorît Bradley.

— ...și mulți fac astm, sigur că da. În august și septembrie aerul e ca siropul de tuse. Da' cancerul pulmonar...

— Ce spui tu nu-i astm. E emfizem

— Emfizem ? Richards răsuci cuvîntul pe toate fețele. Nu-i putea găsi o definiție, deși părea familiar.

— Ți se umflă toate țesuturile din plămîni. Inspiri, și inspiri, dar tot te sufoci. Este că știi mulți din ăștia.

Richards se gîndi. Știa. Știa pe mulți care muriseră așa.

— Despre asta nu se vorbește, continuă Bradley, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Acum, în Boston nivelul de poluare este douăzeci într-o zi bună. Asta echivalează cu fumatul a două pachete de țigări pe zi. Într-o zi nasoală ajunge și la patruzeci și doi. Ai bătrîni mor pe capete. Pe certificatele de deces scrie astm. Da' e din cauza aerului, numai și numai a aerului. Și-l paradesc într-una, furnalele mari merg zi și noapte. Așa vor barosanii.

Filtrele alea nazale de două sute de dolari sînt o porcărie. Două bucăți de material izolant și la mijloc nițică vată mentolată. Atît. Singurele bune sînt alea de la General Atomics. Și pe-alea nu și le pot permite decît barosanii. Nouă ne-au dat Lib-Veul ca să nu mai ieșim în stradă și să mierlim fără necazuri. Cum îți place ? Cel mai ieftin filtru G—A de pe piață e șase mii de neodolari. Ăla care l-am făcut lui Stacey, după carte, a costat zece dolari. Am folosit o fărîmă atomică mai mică de-o gămălie de ac. Am scos-o dintr-o proteză auditivă, pe care-am cumpărat-o cu șapte dolari de la amaneturi.

Richards nu spuse nimic. Era uluit.

— Cînd o să moară Cassie crezi c-o să scrie cancer pe certificatul de deces ? Pe dracu, o să scrie astm. Altfel s-ar putea sperla cineva. Cineva ar putea să-și facă legitimație de cititor, și să afle că din 2015, cancerul pulmonar a crescut cu șapte sute la sută.

— Chiar așa-i ? Sau le inventezi acum ?

— Am citit într-o carte, Nenică, ne omoară. Lib-Veul ne omoară. E ca un scamator care te face să te uiți cum cad fursecuri din decolteul asistentei, în vreme ce el scoate iepuri din pantaloni și-i pune în pălărie. Se opri și apoi adăugă visător : Uneori mă gîndesc c-aș putea da totul în vileag, dac-aș vorbi zece minute la Lib-Ve. Să le spun. Să le arăt. Fiecare individ ar putea deține un filtru, dacă Rețeaua ar dori-o.

— Și eu-i ajut, spuse Richards.

— Asta nu-i vina ta. Ești urmărit.

Chipul lui Killian și al lui Arthur M. Burns se înălțară înaintea lui Richards. Ar fi dorit să-i zdrobească, să-i calce în picioare. Ba și mai bine, să le ia filtrele nazale și să-i arunce în stradă.

— Oamenii-s furioși, rosti Bradley. Vreme de treizeci de-ani, au avut pică pe albi. Le trebuie doar un motiv. Un motiv... un motiv...

Richards alunecă în somn, cu repetiția în urechi.

...062 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards rămase toată ziua înăuntru, în vreme ce Bradley plecă să aranjeze cu mașina și cu cel care avea s-o ducă în Manchester.

Bradley și Stacey apărură pe la șapte, și Bradley porni Lib-Veul.

— Gata, nenică. Plecăm diseară.

— Acum ?

Bradley zîmbi fără voioșie.

— Nu vrei să te vezi ?

Richards descoperi că voia, și cînd apăru genericul *Fugarului*, privea fascinat.

Din mijlocul unui spot strălucitor, într-un ocean de întuneric, Bobby Thompson se uita drept în camera de luat vederi.

— Priviți, rosti el. Acesta este unul dintre lupii ce umblă printre noi.

Pe ecran apăru un prim-plan uriaș al lui Richards. Rămase acolo cîteva clipe, apoi se topi într-o altă imagine, de această dată a falsului John Griffen Springer.

Din nou Thompson, cu o expresie gravă : –

— În seara aceasta, mă adresez în special locuitorilor Bostonului. Ieri după-amiază, cinci polițiști au pierit într-o moarte înfiorătoare, în flăcările din subsolul Asociației Tinerilor Creștini din Boston, uciși de acest criminal care a pus o capcană vicleană, nemiloasă. Cine este el în astă-seară ? *Unde* este el astă-seară ? Priviți-l ! Țineți-l minte !

Thompson dispăru și începu prima din cele două casete filmate de Richard în decursul dimineții. Stacey le expediase de la o cutie poștală de pe Commonwealth Avenue, din partea opusă a orașului. Recorderul fusese ținut de bătrînă, după ce acoperiseră cu cearșafuri ferestrele și toate mobilele din cameră.

— Pentru toți care vă uitați acum, rosti apăsat imaginea lui Richards. Nu tehnicienii, nu tipii din vile — adică nu rahații. Voi, cei care locuiți în Dezvoltări, și-n ghetouri și-n blocurile ieftine. Voi, cei din bandele de motocicliști. Voi, șomerii. Voi, puștii arestați pentru droguri care nu le aveți și crime pe care nu le-ați comis, deoarece Rețeaua vrea să fie sigură că nu vă adunați și nu discutați împreună. Vouă vreau să vă spun despre o hotărîre criminală de-a vă lipsi pînă și de...

Brusc, sunetul deveni un amestec de fluierături, pîrîituri și țiuituri. După încă o clipă, dispăru complet. Buzele lui Richards se mișcau, dar nu se auzea nimic.

— Se pare că s-a pierdut sonorul, interveni calm Bobby Thompson, dar n-avem nevoie să mai ascultăm delirurile anarhiste ale acestui criminal pentru a ne da seama cu cine avem de-a face, nu ?

— *Nu* ! răcni publicul din sală.

— Ce veți face dacă-l vedeți pe stradă ?

— ÎL RAPORTĂM !

— Și ce-o să facem noi, cînd îl vom găsi ?

— ÎL UCIDEȚI !

Richards izbi cu pumnul în brațul șubred al singurului fotoliu din bucătăria-sufragerie.

— Nenorociții dracului !

— Ce credeai, c-o să te lase pe post ? întrebă batjocoritor Bradley. Nu, nenică. Mă și mir c-au lăsat începutul.

— Nu m-am gîndit la asta...

— Îmi dau seama.

Începu a doua casetă. În ea, Richards le ceruse spectatorilor să intre în biblioteci, să solicite permise și să afle adevărul. Citise o listă de cărți referitoare la poluarea apei și aerului pe care i-o dăduse Bradley.

Imaginea lui Richards deschise gura.

— Lua-v-ar dracu pe toți, rosti imaginea. Buzele păreau că articulează alte cuvinte, însă cîți dintre cei două sute de milioane care urmăreau emisiunea aveau să-și dea seama. Lua-i-ar dracu pe toți polițiștii. Lua-o-ar dracu pe Administrația Jocurilor. O să-l ucid pe orice polițist îmi iese-n cale. O să...

Continua în același stil, iar lui Richards îi venea să-și astupe urechile și să fugă din cameră. Nu-și dădea seama dacă vocea îi era imitată de cineva, sau era o sinteză făcută din benzi audio.

Cînd caseta se sfîrși, ecranul se împărți în două : chipul lui Thompson și stop-cadrul lui Richards.

— Iată-l, vorbi Thompson. Bărbatul care va ucide. Bărbatul care va atîța o armată de infractori de-ai lui, ca să terorizeze străzile, să violeze, să incendieze și să distrugă. Bărbatul care va minți, va înșela, va ucide. Toate astea le-a mai făcut.

Benjamin Richards ! Glasul avea tonalitatea poruncitoare, de gheață a Vechiului Testament : Privești ? Dacă da, să știi că ți s-au plătit banii însîngerați. O sută de dolari pentru fiecare oră-acum, cincizeci și patru — de libertate. Și un surplus de cinci sute de dolari. Cîte o sută pentru fiecare din acești cinci bărbați.

Pe ecran începură să apară chipuri de polițiști tineri. Fotografiile fuseseră făcute probabil în decursul unui exercițiu de absolvire al Academiei de Poliție. Păreau adolescenți, plini de viață și speranță, mișcător de vulnerabili. Foarte încet, o trompetă cînta onorul militar.

— Iar acestea..., acum vocea lui Thompson era scăzută și răgușită de emoție, ... acestea erau familiile lor.

Neveste surîzînd, pline de speranțe. Copii făcuți să zîmbească în fața obiectivului. Mulți copii. Înghețat, în-

greţoşat, dezgustat, Richards lăsă capul în jos, apăsîndu-şi dosul palmei peste gură.

Mîna caldă şi puternică a lui Bradley îl atinse pe gît.

— Hei, nu ! Nu, nenică. Asta-i şmecherie. Vrajă ! Probabil c-au fost de fapt nişte duri d-ăia bătrîni...

— Taci, spuse Richards. Taci. Taci. Te rog. Taci.

— Cinci sute de dolari, vorbea Thompson, şi glasul îi era plin de o ură infinită şi dispreţ. Din nou pe ecran, chipul lui Richards, rece, dur, golit de orice sentimente cu excepţia unei expresii de sete de sînge. Cinci poliţişti, cinci neveste, nouăsprezece copii. Înseamnă cam şaptesprezece dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi pentru fiecare mort, văduvă şi orfan. Da, da, lucrezi ieftin, Ben Richards. Iuda a căpătat treizeci de arginţi, dar tu nu ceri nici măcar atît. Undeva, chiar în această clipă, o mamă îi spune băieţaşului ei că tăticul nu va mai veni niciodată acasă, deoarece un om rău şi lacom, cu un pistol...

— Ucigaşul ! O femeie plîngea. Ucigaş nenorocit şi blestemat ! O să te-omoare Dumnezeu !

— Omorîţi-l ! răcnea publicul, iar peste toţi glasul lui Thompson :

— Priviţi-l ! Şi-a căpătat banii însîngeraţi — dar cel care ridică sabia va pieri de sabie. Şi fie ca mîinile tuturor oamenilor să fie ridicate împotriva lui Benjamin Richards !

Ură şi spaimă în toate vocile, transformîndu-se într-un vuiet scandînd : Nu, n-aveau să-l raporteze. Aveau să-l linşeze dacă-l zăreau.

Bradley stinse aparatul şi se întoarse către el.

— Asta te-aşteaptă, nenică. Ce zici ?

— Poate c-o să-i omor, rosti gînditor Richards. Poate că, înainte să mă termine, o să sui la etajul nouăzeci al locului ăla şi-o să-i frig pe viermii care-au făcut toate astea. Poate c-o să am bafta să-i rad pe toţi.

— Termină ! izbucni sălbatic Stacey. Nu mai vorbi de-asta !

În cealaltă încăpere, Cassie îşi dormea somnul ei sedat, de moarte.

...061 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Bradley nu îndrăznise să facă găuri în portbagaj, așa încît Richards se făcuse ghem, cu gura și nasul lipite de punctulețul luminos care era gaura cheii. Bradley scosese și garnitura de etanșeizare interioară a capacului, și pe-acolo mai răzbătea puțin aer.

Perna de aer se ridică zgîlțîindu-se, și Richards se izbi cu capul de capac. Bradley îi spusese că drumul avea să dureze cel puțin o oră și jumătate, cu două sau poate mai multe opriri la punctele de control. Înainte de-a închide portbagajul îi dăduse un revolver mare.

— Controlează cam o mașină din zece, îi spusese. Îi deschid portbagajul, se uită peste tot. Șansele sînt bunicele, un'șpe la unu. Dacă n-ai baftă, rade cîțiva porci.

Mașina se legăna peste străzile desfundate ale orașului interior. O dată se auzi răcnetul unui pușți și bubuitul unui pietroi. După aceea, de jur împrejur zgomotele traficului și tot mai multe opriri la semafoare.

Richards stătea nemișcat, strîngînd ușor pistolul în mînă, și amintindu-și cît de diferit arăta Bradley în costum. Era un Dillon Street sobru, la două rînduri, cenușiu ca pereții de bancă. Era completat cu o cravată maro și un ac fin de aur cu emblema Asociației Naționale pentru Sprijinul Oamenilor de Culoare. Bradley făcuse saltul de la jerpelitul membru al unei bande (păzea, gravidele ; avorturi garantate) la un om de afaceri distins, care știa exact ce poziție îi conferea culoarea pielii.

— Arăți grozav, spuse Richards. De fapt, e de-a dreptul incredibil.

— Lăudat fie numele Domnului, completase mama.

— Bănuisem că vei aprecia transformarea, prietene, rostise Bradley cu demnitate. Sînt managerul districtual al companiei Raygon Chemicals. Am inițiat cîteva afaceri prospere în această zonă. Bostonul este un oraș minunat. Oameni foarte sociabili.

Stacey începuse să chicotească.

— Gălăgia, cioară, se răstise Bradley. Altfel te bat de te caci pă tine.

— Îi imiți așa dă bine, continuase Stacey să chicotească, neintimidat. Ieşti dat dracu' dă haios.

Acum mașina coti la dreapta, pe o suprafață mai netedă, și coborî într-o spirală. Erau pe o rampă de intrare. Fie pe 495, sau pe varianta ei. Richards simțea ace de tensiune în picioare.

Unu la un'șpe. Nu-s șanse rele.

Mașina mări viteza și garda la sol, intră pe autostradă, apoi încetini brusc și înaintă lent. Teribil de aproape, un glas răcnea cu o regularitate monotonă :

— Trageți pe dreapta... pregătiți permisul și înmatricularea... trageți pe dreapta... pregătiți...

Deja. Începuse deja.

Ești periculos, nenică.

Într-atît de periculos încît să controleze o mașină din opt ? Sau una din șase ? Sau pe toate ?

Mașina se opri. Ochii lui Richards se mișcau aidoma unor iepuri încolțiți. Strînse revolverul.

...060 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Vă rog să coborîți, domnule, rostea vocea autoritară, plictisită. Permisul și înmatricularea, vă rog.

O portieră se deschise și se închise. Motorul zumzăia încetișor, menținînd mașina la doi centimetri deasupra șoselei.

— ...managerul districtual al companiei Raygon Chemicale...

Bradley făcîndu-și numărul. Dumnezeule, dacă n-avea actele care-i trebuiau ? Dacă nu exista o Raygon Chemicals ?

Portiera din spate se deschise și cineva începu să cotrobăie pe banchetă. Se părea că polițistul (sau Garda Guvernamentală ? se întrebă Richards într-un colț al minții) era gata să se tîrască în portbagaj după el.

Portiera se trînti. Pașii ocoliră mașina. Richards își umezi buzele și strînse mai puternic arma. În fața ochilor săi tremurară imagini de polițiști morți, chipuri ange-

lice pe trupuri contorsionate, porcine. Se întrebă dacă poliţistul avea să-l ciuruiască cu automatul cînd avea să-l vadă ghemuit acolo, ca o salamandră. Se întrebă dacă Bradley avea să încerce să fugă. Era pe punctul de-a urina în pantaloni. Nu mai făcuse aşa ceva de cînd era puşti, şi fratele lui îl gîdila pînă făcea pe el. Da, toţi muşchii de acolo, de jos, scăpau de sub control. Avea să pună glontele exact acolo unde se uneau fruntea şi nasul poliţistului, împroşcîndu-i creierii şi aşchii de craniu spre cer. Alţi cîţiva orfani. Da. Bun. Iisus mă iubeşte, o ştiu, mi-o spune vezica. Iisus Cristoase, ce face, demontează bancheta ? Sheila, te iubesc atît de mult, dar cît te vor ţine şase miare ? Poate un an, dacă nu te vor omorî pentru ele. Apoi iarăşi pe stradă, în sus şi-n jos, traversînd la colţ, legănîndu-şi şoldurile, flirtînd cu portofelul gol. Hei, domnule, ţi-o fac şi p-asta, i-o pisicuţă curată, fetiţă, să te-nvăţ cum...

O palmă lovi capacul portbagajului, nepăsătoare, în trecere. Richards îşi înăbuşi un răcnet. Praf în nări, mîncărime în gîtlej. Biologia de liceu, stînd în ultima bancă, scrijelind iniţialele lui şi ale Sheilei pe pupitrul vechi : *Strănutul este o funcţie a muşchilor involuntari.* O să strănut de-o să răsune toată şoseaua, dar e chiar lîngă mine şi-o să trag direct în muie şi...

— Ce aveţi în portbagaj ?

Glasul lui Bradley, glumeţ, uşor plictisit :

— Un cilindru de rezervă care îmi face probleme. Am cheia în contact. Staţi s-o aduc.

— Nu v-am cerut.

Cealaltă portieră din spate se deschise ; se închise.

— Puteţi pleca.

— Ţineţi-vă pe poziţie băieţi. Sper să-l prindeţi.

— Dă-i drumul, domnule. Bagă viteză.

Cilindrii gemură. Maşina se înălţă şi acceleră. Încetini o dată şi probabil i se făcu semn să treacă. Richards fu zgîlţîit cînd vehiculul se ridică şi schimbă viteza. Răsuflarea îi ieşea în gemete slabe. Nu-i mai venea să strănute.

...059 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Drumul păru că dură cu mult peste o oră și jumătate, și au mai fost opriți de două ori. Prima fusese o verificare de rutină a permisului. La următoarea, un polițist cu glas tărăgănat și glume imbecile discută o vreme cu Bradley despre blestemații ăia de comuniști pe motociclete care-l ajutau pe Richards, și probabil că și pe celălalt. Laughin nu omorîse pe nimeni, dar se zvonea că violase o femeie în Topeka.

După aceea, nimic altceva decît țiuitul monoton al vîntului și protestele mușchilor lui înghețați și amorțiți. Richards nu dormi, dar în cele din urmă creierul său extenuat îl împinse într-o semiconștiență picotitoare. Slavă Domnului că în pernele de aer nu există monoxid de carbon.

La un veac după ultimul filtru, mașina încetini și coti pe o rampă de ieșire spiralată. Richards clipi cu greu și se întrebă dacă avea să vomite. Pentru prima dată în viață, încerca rău de mașină.

Parcurseseră o serie amețitoare de bucle și pante, care puteau constitui o schimbare de autostradă. Peste încă cinci minute, zgomotele orașului reveniră. Richards încearcă în repetate rînduri să-și schimbe poziția corpului, dar era imposibil. În cele din urmă renunță, așteptînd inert să se termine totul. Brațul drept, prins sub el, amorțise de peste o oră. Acum era ca o bucată de lemn. Îl putea atinge cu vîrful nasului, și simțea doar nasul apăsat.

Virară la dreapta, merseră o porțiune în linie dreaptă, apoi cotiră din nou. Lui Richards i se urcă stomacul în gură, cînd mașina coborî o pantă abruptă. Ecoul cilindrilor îl anunță că intraseră într-o incintă. Ajunseseră la garaj.

Fără să vrea, un geamăt de ușurare îi scăpă printre buze.

— Ai bonul, meștere ? întrebă un glas.

— Uite-l.

— Rampa 5.

— Mersi.

Cotiră la dreapta. Urcară, se opriră, din nou la dreapta, după aceea la stînga. Trecură pe staționar, apoi mașina

coborî pe sol cu un bufnet uşor, cînd motorul se opri. Sfîrşitul călătoriei.

Linişte, după care sunetul portierei lui Bradley, deschizîndu-se şi închizîndu-se. Paşii îi răsunară spre portbagaj, apoi licărul de lumină din faţa ochilor lui Richards dispăru cînd cheia intră în broască.

— Mai eşti aici, Bennie ?

— Nu, croncăni el. M-ai uitat la ultimul post. Deschide-l dracului.

— Aşteaptă o clipă. Acum nu-i nimeni aici. Maşina ta e parcată lîngă noi. În dreapta. Poţi ieşi iute ?

— Nu ştiu.

— Fă tot posibilul. Acum !

Portbagajul se deschise, lăsînd să pătrundă lumina slabă din garaj. Richards scoase un braţ, trecu un picior peste margine şi nu mai putu să facă nimic. Tot trupul îi era străbătut de crampe. Bradley îl apucă de o mînă şi-l trase afară. Picioarele nu-l mai susţineau. Prinzîndu-l de subsuori, Bradley îl tîrî pînă la Wintul verde şi zgîriat. Deschise portiera din stînga, îl împinse pe Richards înăuntru şi trînti uşa. După cîteva clipe, intră şi el.

— Isuse, suspină adînc. Am ajuns, nenică. Am ajuns.

— Îmhî, făcu Richards. Întoarce-te la Start. Capeţi două sute de dolari.

Fumară, ţigările lor scînteind precum nişte ochi în penumbră. O vreme, niciunul nu vorbi.

...058 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Era gata s-o belim la primul filtru, spuse Bradley.

Richards îşi masa braţul, încercînd să-l repună în circulaţie. Avea impresia că fusese ţintuit în cuie invizibile.

— Gaboru-ăla era gata să-l deschidă. Gata-gata.

Suflă un nor uriaş de fum. Richards tăcea.

— Cum te simţi ?

— Mai bine. Scoate-mi portofelul. Încă nu m-ascultă braţul.

Bradley flutură nepăsător din mînă.

— Mai tîrziu. Vreau să-ţi explic ce am aranjat cu Rich.

Richards îşi aprinse o altă ţigară de la chiştocul primei. Îl furnicau vreo zece cîrcei.

— Ai rezervată o cameră pe Winthrop Street. Hotelul se numeşte Winthrop Hause. Pare o aiureală. Nu-i aşa. Te numeşti Ogden Grassner. Ţii minte ?

— Da. O să fiu recunoscut imediat.

Bradley se întinse către bancheta din spate, luă o cutie şi o puse în poala lui Richards. Era lunguiaţă, cafenie, legată cu sfoară. Lui Richards i se părea că seamănă cu cele în care erau fracurile de închiriat. Îl privi întrebător pe Bradley.

— Deschide-o.

O deschise. O pereche de ochelari cu lentile groase, albăstrui, aşezaţi peste nişte haine negre. Richards puse ochelarii pe bord şi scoase hainele. Era anteriul unui preot. Dedesubt, pe fundul cutiei, mătănii, o Biblie şi un patrafir trandafiriu.

— Un popă ? întrebă Richards.

— Exact. Te schimbi chiar aici. Te ajut eu. În spate ai o cîrjă. Nu eşti orb, dar pe aproape. Te mai loveşti de unele. Ai venit în Manchester la o întrunire a sinodului în problema drogurilor. Ţii minte ?

— Da, înouviinţă Richards. Ezită, cu degetele pe nasturii cămăşii. Sub chestia asta mai port pantaloni ?

Bradley izbucni în rîs.

...057 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Conducînd maşina lui Richards, Bradley vorbea rapid :

— În valiză ai un plic cu etichete poştale. Valiza e-n portbagaj. Pe etichete scrie : După cinci zile, retur la Brickhill Manufacturing Company, Manchester, N.H. Le-au făcut Rich c-un tip. Au o rotativă la sediul Cuţitarilor, pe Bolyston Street. În fiecare zi, bagi casetele într-o cutie cu etichete de-astea pe ea, şi-o pui la poştă. Noi le expediem din Boston. Le punem expres. La asta n-o să se gîndească. Opri în faţa lui Winthrop Hause.

— Mașina ți-o duc eu în parcare. Nu-ncerca să pleci din Manchester decît după ce-ți schimbi deghizarea. Treb'e să fii cameleon, nenică.

— Și cam cît crezi c-o să fiu în siguranță aici ? întrebă Richards. Se gîndi : Sînt cu totul în mîinile lui. Se părea că nu mai putea gîndi rațional pentru sine. Avea impresia că-și putea simți oboseala mintală, așa cum îți simți mirosul transpirației.

— Rezervarea-i pentru o săptămînă. S-ar putea să țină. Sau nu. E după inspirația ta. În valiză ai o adresă ș-un nume. Un gagiu din Portland, statul Maine. Te poate ține o zi sau două. Te costă, da-i sigur. Treb'e s-o frig, nenică. Zona de staționare e de cinci minute. Ieși cu mangoții.

— Cît ?

— Șase sutare.

— Rahat. Nici nu-ți acoperi cheltuielile.

— Ba da. Și mai rămîne-un mărunțiș și pentru-ai mei.

— Ia un miar.

— Nț-ț-ț. O s-ai nevoie de mălai, gagiule.

Richards îl privi neajutorat.

— Să fiu al dracu, Bradley...

— Dacă dai lovitura, mai trimite-ne. Bagă-ne un milion. Ne faci și pe noi oameni.

— Crezi c-o să reușesc ?

Bradley surîse subțire fără să răspundă.

— Atunci de ce ? întrebă Richards. De ce faci atîtea ? Pot înțelege că m-ai ascuns. Și eu aș fi făcut-o. Însă tu le-ai forțat mîna prietenilor tăi.

— Nu le pasă. Ei știu scorul.

— Care scor ?

— Zero marcate, toate primite. Asta-i scorul. Dacă nu ne riscăm gîturile, pun laba pe noi. Nu ne pică nimic din cer. La fel de bine putem da drumul la gaze în casă, să punem Lib-Veul și s-așteptăm.

— Cineva o să te-omoare, spuse Richards. Cineva o să te toarne, și o s-o mierlești printr-un subsol. Sau dacă nu tu, atunci Stacey. Sau maică-ta.

Ochii lui Bradley scînteiară o clipă.

— Să știi c-o să vină și ziua. Ziua aia nasoală pentru viermii cu burțile umflate de fripturi. Să știi că eu le văd sîngele. Văd foc și gloanțe. Morți care umblă și vorbesc.

— Oamenii au văzut chestii de-astea de două mii de ani.

Se auzi bîzîitul cronometrului de cinci minute, și Richards se întinse către clanță.

— Mulțumesc, zise el. Altceva nu știu ce să zic...

— Șterge-o, făcu Bradley, pînă nu m-amendează. Îl prinse de anteriu : și cînd te găbjesc, rade cîți mai mulți.

Richards deschise portiera, apoi portbagajul ca să scoată valiza neagră dinăuntru. Bradley îi întinse o cîrjă maronie.

Mașina porni. Pentru o clipă, Richards rămase privind-o — cît mai miop cu putință, spera el. Stopurile clipiră o clipă la colț, apoi automobilul dispăru, către parcarea unde Bradley avea s-o lase și s-o ia pe cealaltă, pentru a reveni în Boston.

Richards încercă o stranie senzație de ușurare, și-și dădu seama că era o simpatie față de Bradley — *cît de fericit trebuie să fie, c-a scăpat în sfîrșit de mine!*

Se împiedică de prima treaptă a scării spre ușa lui Winthrop Hause, și portarul îi sări în ajutor.

...056 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trecură două zile.

Richards își juca perfect rolul — la urma urmei, de asta depindea viața lui. În ambele seri, cină în cameră. Se scula la șapte dimineața, citea Biblia în recepție, apoi pleca la „întruniri". Personalul hotelului îl trata cu o cordialitate degajată, disprețuitoare — atitudinea destinată clericilor miopi, și stîngaci (care achită anticipat nota de plată), în epoca aceasta a legalizării crimelor limitative, a războiului biologic în Egipt și America de Sud, și a celebrei „dacă-l-ai-îl-omori" legi a avortului din Nevada. Papa era un bătrîn senil de nouăzeci și șase de ani, ale cărui proclamații bîlbîite referitoare la astfel

de probleme constituiau momentul culminant al rubricii umoristice din cadrul programului de ştiri de la ora şapte.

Richards îşi ţinea „întrunirile" într-un separeu de bibliotecă, unde, cu uşa încuiată, citea despre poluare. După anul 2002, numărul informaţiilor scădea, iar ceea ce exista nu prea se potrivea cu datele din perioada anterioară. Ca de obicei, guvernul făcea, cu întîrziere, dovada unei analize eficiente.

La amiază, frecventa un expres nu departe de hotel, ciocnindu-se de consumatori şi scuzîndu-se într-una. Unii îi spuneau, nu-i nimic, părinte. Cei mai mulţi îl înjurau plictisiţi şi-l împingeau într-o parte.

Serile şi le petrecea în cameră, cinînd şi urmărind *Fugarul*. Dimineţile, în drum spre bibliotecă, expedia casetele. Legătura prin Boston părea că funcţionează perfect.

Producătorii emisiunii adoptaseră o nouă tehnică pentru bruierea mesajelor lui despre poluare (insista cu ele, într-o frenezie — oricum, măcar surdo-muţii le puteau descifra) : acum, spectatorii îi acopereau glasul printr-un vacarm de urlete, răcnete, obscenităţi şi înjurături. Intensitatea acestora creştea permanent ; hidoasă pînă la nebunie.

În lungile după-amieze, Richards se gîndea că o schimbare nedorită îl cuprinsese în aceste cinci zile de permanentă fugă. Bradley era responsabil pentru asta — Bradley şi fetiţa. De atunci nu mai era singur, un proscris luptînd pentru familia lui, oricînd gata să fie anulat pentru totdeauna. Acum erau mai mulţi aici, agăţîndu-se de viaţa lui — inclusiv propria sa familie.

Nu fusese niciodată un tip integrat în societate. Respinsese problemele sociale, cu dispreţ şi dezgust. Alea erau pentru fraieri şi tipi cu prea mulţi bani şi timp liber la dispoziţie, cum erau cretinoizii ăia de studenţi, cu insignele lor şi grupurile neo-rock.

Tatăl lui dispăruse cînd Richards avea cinci ani. Nu şi-l amintea decît în imagini răzleţe, străfulgerate. Nu-l urîse niciodată pentru ceea ce făcuse. Înţelesese destul de bine că un bărbat care are de ales între mîndrie şi responsabilitate va alege, aproape întotdeauna, mîndria

— dacă responsabilitatea îi răpește bărbăția. Un bărbat nu-și poate pierde vremea hoinărind, și privind cum soția lui îi cîștigă hrana de toate zilele. Richards considera că dacă un bărbat nu poate face mai mult decît să fie peștele soției sale, atunci ar putea la fel de bine să sară pe geam.

De la cinci pînă la șaisprezece ani, Richards bătuse strada împreună cu fratele lui, Todd. Maică-sa murise de sifilis pe cînd el avea zece ani, iar Todd șapte. După alți cinci ani Todd fusese omorît, cînd se defectase frîna aerocamionului pe care-l încărca. Atît mama cît și fiul sfîrșiseră în Crematoriul Municipal. Vagabonzii îi spuneau Fabrica de Cenușă, sau Scrumiera ; erau cinici, dar neajutorați, știind că probabil ei înșiși aveau să sfîrșească expirați din cuptoare în văzduhul orașului. La șaisprezece ani, Richards rămase singur, muncind în schimburi de opt ore, după școală. Și în ciuda programului zdrobitor, încercase o panică permanentă provenită din faptul că se știa singur și expus. Se trezea uneori la trei dimineața în mirosul de varză al camerei, cu groaza cuibărită în adîncul cel mai străfund al sufletului. Era singur.

Apoi se însurase, și Sheila petrecuse primul an într-o tăcere mîndră, în vreme ce prietenii lor (și dușmanii lui Richards ; își făcuse mulți prin refuzul de-a participa la expedițiile de vandalizare în masă, alăturîndu-se unei găști de cartier) așteptau sosirea Rapidului din Uter. Cînd asta nu s-a întîmplat, interesul a scăzut. Au fost abandonați în acea stare particulară, rezervată noilor căsătoriți în Co-Op City. Puțini prieteni și un cerc de cunoștințe ce ajungea de-abia la colțul străzii lor. Richards nu era afectat din cauza asta ; situația îi convenea. Se azvîrlise cu totul în munca lui, cu o intensitate satisfăcută, lucrînd ore suplimentare de cîte ori putea. Salariul era prost, nu exista nici o șansă de promovare, și inflația era galopantă — dar ei se iubeau. Continuaseră să se iubească, și de ce nu ? Richards era genul acela de bărbat singuratic care își poate permite să risipească uriașe cantități de dragoste, afecțiune și, poate, dominație psihică pentru femeia care și-a ales-o. Pînă

atunci sentimentele lui fuseseră aproape complet neatinse. În ei unsprezece ani de căsătorie, nu avuseseră niciodată o ceartă cu adevărat serioasă.

Își părăsise slujba în 2018, deoarece șansele de-a mai avea vreodată copii scădeau cu fiecare schimb petrecut înapoia învechitelor și imperfectelor scuturi de plumb G—A. Poate că nu s-ar fi întîmplat mare lucru, dacă ar fi răspuns printr-o minciună la întrebarea șefului de echipă: „De ce pleci?" Însă Richards îi răspunsese, simplu și clar, ce credea el despre General Atomics, terminînd printr-o invitație adresată șefului de echipă de-a lua scuturile gama și a și le introduce printr-un anumit orificiu al corpului. Discuția se încheiase printr-o încăierare scurtă, sălbatecă. Șeful de echipă era bătăuș și părea dur, însă Richards îl făcuse să țipe ca o femeie.

Așa începu ciuma. E periculos. Evitați-l. Dacă vă trebuie neapărat un om, angajați-l o săptămînă, apoi scăpați de el. În jargonul GA, Richards primise Cartonașul Roșu.

În următorii cinci ani, petrecu mult timp încărcînd și descărcînd ziare, dar treptat și aranjamentele acelea se răriră pînă dispărură. Lib-Veul ucisese cuvîntul tipărit. Richards bătea străzile. Richards era pus pe drumuri. Richards muncea cînd și cînd cîte o zi.

Marea mișcare a deceniului trecu pe lîngă el ignorată, precum stafiile pentru un necredincios. Habar n-avea de Masacrul Gospodinelor din '24 pînă nu-i povesti nevastă-sa, la trei săptămîni după eveniment — două sute de polițiști înarmați cu pistoale și bastoane electrice alungaseră o armată de femei care voiau să pătrundă în Depozitele de Alimente Southwest. Șaizeci fuseseră ucise. Era vag conștient de faptul că în Orientul Mijlociu se foloseau gaze toxice. Însă nimic din toate acestea nu-l afecta. Protestele erau inutile. Violența era inutilă. Lumea era ceea ce era, și Ben Richards trecea prin ea aidoma unei coase, fără să ceară nimic, căutînd de lucru. Vînă o sută de munci mizerabile, de o zi sau o jumătate de zi. Curăți mîzga gelatinoasă de sub poduri și din șanțuri colectoare în vreme ce alții de pe stradă, care

în mod sincer credeau că-şi caută de lucru, nu făceau nimic.

Frige-o, vierme. Şterge-o. Nu-i de lucru. Ieşi. Ia-o din loc. Dă-i bice. Pleacă.

Apoi slujbele dispărură. Imposibil de găsit ceva. Într-o seară, cînd Richards revenea acasă după o zi lipsită de succes, un bogătaş beat, într-o salopetă din mătase, îl acostă şi-i oferi zece neodolari dacă-şi dădea pantalonii jos, ca să poată vedea dacă într-adevăr vagabonzii aveau sulele de o jumătate de metru. Richards îl trîntinse pe jos cu un pumn şi fugise.

Şi atunci, după nouă ani de încercări, Sheila rămase însărcinată. Lucrase în atomice, spuneau cei din clădire. Îţi vine să crezi că lucrase şase ani în atomice şi o lăsase gravidă? Are să fie un monstru, spuneau cei din clădire. O s-aibă două capete, şi n-o să aibă ochi. *Radiaţie, radiaţie, vlăstarele ţi-s monştri...*

Dar în loc de aşa ceva, se născuse Cathy. Dolofană, perfectă, zbierînd. Asistată de o moaşă de pe stradă, care primise cincizeci de centi şi patru conserve de fasole.

Iar acum, pentru prima dată după moartea fratelui său, era detaşat de orice. Nu mai exista nici o presiune asupra lui (nici, temporar, grija urmăririi).

Gîndurile şi furia i se îndreptară către Federaţia Jocurilor, cu uriaşul şi atotputernicul lor canal de comunicare cu întreaga lume. Grăsani cu filtre nazale, petrecîndu-şi serile cu păpuşele cu lenjeria din mătase. Să cadă ghilotina. Şi să cadă. Şi să cadă. N-avea cum să ajungă însă la ei. Se înălţau îndepărtaţi deasupra tuturor, aidoma Clădirii Jocurilor însăşi.

Totuşi, deoarece el era cine era, şi deoarece era singur şi în transformare, se gîndi la asta. Nu-şi dădea seama, singur în cameră, că în vreme ce se gîndea la asta rînjea ca un lup alb şi uriaş, al cărui rînjet în sine era îndeajuns pentru a strîmba străzile şi topi clădirile. Acelaşi rînjet pe care-l avusese în ziua aproape uitată cînd lovise un bogătaş şi fugise, cu buzunarele goale şi mintea arzînd.

...055 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Ziua de luni a fost exact ca duminică — nu mai exista nicăieri noțiunea unei anumite zile de repaus săptămînal — pînă la șase și jumătate seara.

Părintele Ogden Grassner comandase Meatloaf Supreme (bucătăria hotelului, care ar fi părut execrabilă oricui obișnuit cu ceva mai bun decît chiftelele de la expres și tabletele concentrate, i se părea excepțională lui Richards) și o sticlă de vin Thunderbird, și se instalase să urmărească *Fugarul*. Prima jumătate, care se ocupase chiar de Richards, semănă perfect cu cele din zilele anterioare. Sunetul casetelor era acoperit de publicul din studio. Bobby Thompson era civilizat dar virulent. În Boston începuse o razie masivă. Cei care-l adăposteau pe urmărit aveau să fie condamnați la moarte. Cînd începu reclama Rețelei, Richards zîmbi fără veselie. Nu era chiar așa de rău ; era chiar amuzant, într-un fel mai limitat. Putea rezista la orice, dacă nu mai transmiteau iarăși pe polițiștii morți.

A doua jumătate a emisiunii fu cu totul diferită. Thompson surîdea larg.

— După ultimele casete expediate de monstrul cu numele Ben Richards, sînt încîntat să vă comunic o veste bună...

Îi găsiseră pe Laughlin.

Fusese semnalat vineri la Topeka, dar scotocirea intensă a orașului, făcută sîmbătă și duminică, nu dăduse nici un rezultat. Richards bănui că Laughlin scăpase prin cordon aidoma lui. Însă azi după-amiază, Laughlin fusese văzut de doi puști. Se adăpostise într-o baracă a Departamentului Rutier. Avea încheietura mîinii drepte ruptă.

Puștii, Bobby și Mary Cowles, zîmbeau larg camerei de luat vederi. Bobby Cowles era știrb de un dinte.

Thompson anunță cu mîndrie că Bobby și Mary, „cetățenii numărul unu ai Tlopekăi", aveau să fie invitați mîine seară la *Fugarul*, pentru a li se înmîna Diplomele de Merit, o chitanță de livrare pe viață de fulgi

de ovăz, Funtwinks, şi cîte un cec în valoare de o mie de neodolari, din partea lui Hizzoner, guvernatorul Kansasului. Spectatorii aclamară frenetici.

Urmară imagini cu corpul lui Laughlin, ciuruit, scos din barca transformată în aşchii de tirul concentrat. Publicul aplaudă, huidui şi fluieră.

Richards se întoarse cu spatele. Îi era greaţă. Degete fine, invizibile îi apăsau tîmplele.

Ca prin vată, auzi cuvintele. Trupul era expus în rotonda tribunalului Kansas. Deja se formase o coadă lungă de cetăţeni. Unul din poliţiştii participanţi la uciderea lui Laughlin declara că acesta nu opusese prea multă împotrivire.

Ce drăguţ din partea ta, se gîndi Richards, amintindu-şi de Laughlin, de glasul scîrbit, privirea directă şi maliţioasă.

O prietenă din copilărie.

Acum rămăsese un singur cap de afiş. Capul de afiş era Ben Richards. Nu mai avea chef de Meatloaf Supreme.

...054 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

În noaptea aceea avu un coşmar urît de tot, ceea ce era neobişnuit. Vechiul Ben Richards nu visa niciodată.

Şi mai ciudat era faptul că el în vis nu exista ca personaj. Doar asista, invizibil.

Odaia era neclară, cufundată în beznă la periferia vederii. Se părea că de undeva picura apă. Richards avea impresia că se găseşte la mare adîncime sub pămînt.

În centrul încăperii, Bradley stătea într-un scaun din lemn cu spătar drept, legat de mîini şi de picioare cu curele din piele. Fusese ras în cap. În jurul său se aflau siluete cu glugi negre. Vînătorii, îşi spuse Richards, cu groaza încolţindu-i în inimă. Doamne Dumnezeule, ăştia-s Vînătorii.

— Nu-s io, zicea Bradley.

— Ba da, tu eşti, frăţioare, spuse blînd una din siluete şi vîrî un ac în obrazul lui Bradley.

Bărbatul urlă.

— Tu eşti ?

— Suge-o !

Un ac intră lin în ochiul lui Bradley şi fu retras picurînd un fluid incolor. Ochiul lui Bradley se zbîrci şi se teşi.

— Tu eşti ?

— 'Te-n mă-ta !

Un baston electric îi a tinse ceafa. Bradley răcni iarăşi, şi firele de păr i se zbîrliră. Părea caricatura grotescă a unui negru.

— Tu eşti, frăţioare ?

— Filtrele nazale-ţi fac cancer, spuse Bradley. Sînteţi putrezi pe dinăuntru, labagiilor !

Îi străpunseră celălalt ochi.

— Tu eşti ?

Orb, Bradley începu să rîdă.

Una din siluetele cu glugă făcu un gest, şi din umbre apărură, veseli, Bobby şi Mary Cowles. Începură să se învîrtă în jurul lui Bradley, cîntînd :

— „Cui i-e frică de lupul cel rău, de lupul cel rău, de lupul cel rău ?“

Bradley începu să zbiere şi să se zbată în scaun. Părea că încearcă să-şi ridice braţele pentru a se feri. Cîntecul devenea tot mai tare, mai răsunător. Copiii se schimbau. Capetele li se alungeau, întunecate de sînge. Gurile erau larg deschise şi înăuntru, sclipeau colţi ca nişte lame.

— Zic ! urlă Bradley. Zic ! Zic ! Nu-s io ! Ie Ben Richards ! Zic ! Doamne... oh... D-d-doamne...

— Unde-i el, frăţioare ?

— Zic ! Zic ! Ie-n...

Însă cuvintele erau acoperite de cîntecul copiilor. Aceştia se năpusteau spre beregata încordată a lui Bradley, cînd Richards se deşteptă, asudat.

...053 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Nu mai era de stat în Manchester.

Nu știa dacă de vină era vestea sfîrșitului brutal al lui Laughlin, sau coșmarul, sau doar o presimțire.

Însă marți dimineață rămase în cameră, renunțînd la bibliotecă. I se părea că fiecare minut petrecut acolo însemna apropierea tot mai rapidă de pieire. Privind pe geam, vedea un Vînător cu glugă neagră în pielea oricărui cerșetor bătrîn, sau șofer cocoșat de taxi. Îl măcinau închipuirile unor ucigași deplasîndu-se neauziți spre camera lui. Simțea un ceas uriaș ticăindu-i în cap.

La puțin timp după ora unsprezece dimineața, depăși momentul de nehotărîre. Era imposibil să mai stea. Știa că ei știau.

Își luă bastonul, bocăni stîngaci pînă la lift și coborî în recepție.

— Ieșiți, părinte Grassner ? îl întrebă recepționerul, cu obișnuitul său surîs plăcut, disprețuitor.

— Azi e liber, se adresă Richards către umărul bărbatului. Există un cinematograf în oraș ?

Știa că sînt cel puțin zece, dintre care opt cu filme perverto tri — D.

— Păi, răspunse recepționerul. Este unul, Central. Mi se pare că ei dau Disney...

— Grozav, încuviință Richards și în drum spre ușă se izbi de un ghiveci uriaș.

La două cvartale depărtare de hotel, intră într-un magazin și cumpără un sul uriaș de bandaj și o pereche de cîrje ieftine din aluminiu. Vînzătorul i le împachetă într-o cutie lunguiață, și Richards sui într-un taxi.

Mașina se găsea exact acolo unde fusese, și dacă în garaj era vreo capcană, Richards n-o putut zări. Intră și porni motorul. Avu o strîngere de inimă cînd își dădu seama că numele de pe permisul de conducere era dat în urmărire, dar nu dură mult. Oricum, era convins că nu putea rezista unei cercetări mai atente. Dacă existau baraje pe șosea, trebuia să încerce să le forțeze. Asta însemna moarte curată, dar oricum ar fi fost ucis dacă-l reperau.

Azvîrli ochelarii lui Ogden Grassner în compartimentul bordului și ieși cu mașina, fluturînd mîna nonșalant spre paznicul de la poartă. Acesta nici nu-și clinti privirea de pe revista porno.

Se opri pentru o încărcătură completă de aer comprimat, la stația de viteză din marginea nordică a orașului. Puștiul de serviciu era în toiul unei erupții vulcanice de acnee, și era patetic în încercarea de-a evita să-l privească pe Richards. Deocamdată, mergea bine.

Trecu de Șoseaua 91 pe 17, și de acolo pe un drum acoperit cu bitum care n-avea nici nume, nici număr. După cinci kilometri, trase pe un drum de țară cu fagașe, și opri motorul.

Reglînd oglinda retrovizoare la unghiul convenabil, își bandajă capul cît putu mai repede. O pasăre ciripea într-una, pe ramurile unui ulm cu aspect bolnăvicios.

Nu prea rău. Dacă mai avea timp în Portland, putea adăuga un guler gipsat.

Așeză cîrjele pe scaunul de alături și porni. Peste patruzeci de minute, intra în sistemul de șosele din jurul lui Ports-mouth. Apucă pe Șoseaua 95, și scoase din buzunar biletul mototolit pe care i-l lăsase Bradley. Scrisese pe el cu un creion cu mina moale, cu caracterele îngrijite ale autodidacților :

Portland, State Street, nr. 94
UȘA ALBASTRĂ PENSIUNE
Elton Parrakis (& Virginia Parrakis).

Pentru un moment privi adresa încruntat, apoi înălță ochii. O pernă galben-cu-negru de poliție trecea încetișor pe deasupra benzii a șasea, în paralel cu un vehicul de sol, blindat, pe banda întîia. Îl încadrară cîteva clipe, după aceea trecură mai departe schimbîndu-și locurile într-un balet grațios. O patrulă obișnuită de circulație.

Pe măsură ce kilometrii treceau, simțea în piept o senzație neplăcută, aproape nedorită de ușurare. Simultan, îi venea să rîdă și să vomite.

Drumul pînă la Portsland fu lipsit de incidente.

Pînă ajunse la marginea orașului, străbătînd suburbiile din Scarborough (case de bogătași, străzi de bogătași, școli particulare pentru bogătași, înconjurate de garduri din sîrmă electrică), sentimentul de ușurare începuse să dispară. Ei puteau fi oriunde. Puteau fi în jurul lui. Sau puteau să nu fie nicăieri.

State Street era o zonă de clădiri vechi din piatră mîncată de timp, nu departe de un parc neîngrijit, cu aspect de junglă — un refugiu, se gîndi Richards, pentru hoții, amanții, drogații și derbedeii orășelului. Nimeni nu s-ar fi aventurat pe State Street după căderea întunericului, fără tovărășia unui cîine polițist, sau a cîțiva prieteni de gașcă.

Numărul 94 era un imobil dărăpănat, cu zidurile afumate, cu străvechi obloane verzi trase peste ferestre. Lui Richards, casa i se părea că seamănă cu un bătrîn bolnav de cataractă.

Opri lîngă trotuar și coborî. Strada era presărată cu autovehicule pneumatice abandonate, unele într-atît de ruginite încît erau doar niște maldăre de fiare. Pe o latură a parcului, un Studebaker zăcea pe o parte, precum un cîine mort. Evident, acesta nu era un cartier frecventat de poliție. Dacă-ți părăseai mașina, în cinsprezece minute se strîngea lîngă ea un grup de băieți slabi, cu ochi cenușii, scuipînd mereu. După o jumătate de oră, unul din ei apărea cu rîngi, chei și șurubelnițe. Le treceau de la unii la alții, le comparau, le învîrteau între degete, se prefăceau că se luptă între ei. Le ridicau în sus, gînditori, de parcă apreciau vremea, sau recepționau prin intermediul lor misterioase transmisiuni radiofonice. După o oră, mașina nu mai era decît o carcasă, fără ventile, cilindri și chiar volan.

Un băiețaș alergă spre Richards, tocmai cînd acesta își aranja cîrjele. Niște cicatrici strălucitoare, încrețite, de arsură îi preschimbau unul din obraji într-o oroare Frankenstein.

— Scag, șefu' ? A-ntîia. Te bagă-n boală. Chicoti înfundat, pielea neregulată, zbîrcită, a feței arse strîmbîndu-se grotesc.

— Frige-o, îl repezi Richards.

Băiatul încercă să-i dea un șut într-una din cîrje, și Richards descrise cu ea un arc, lovindu-l peste șolduri. O luă la goană, înjurînd.

Încet, șchiopătă pînă la treptele din piatră tocite și privi ușa. Cîndva fusese albastră, însă acum vopseaua se decolorase și se jupuise, căpătînd culoarea cerului din deșert. Cîndva existase și un clopoțel, dar vreun vandal avusese grijă de el, folosind o daltă.

Richards ciocăni și așteptă. Nimic. Ciocăni din nou.

Era de-acum spre amurg, și frigul înainta încetișor pe stradă. Slab, din parcul de dincolo de cvartal, răsuna zgomotul sec al crengilor despuiate de frunze.

Nu locuia nimeni aici. Era timpul să plece.

Totuși mai ciocăni o dată, în mod straniu convins că înăuntru *era* cineva.

Iar de data aceasta fu răsplătit cu tîrșitul greoi al unor papuci. O pauză în dreptul ușii. Apoi :

— Cine-i ? Nu cumpăr nimic. Pleacă.

— Mi s-a spus să vin aici, rosti Richards.

O ferestruică se deschise scîrțiind scurt și se întrevăzu un ochi căprui. După aceea, ferestruica se trînti, închizîndu-se.

— Nu te cunosc. O respingere clară.

— Mi s-a spus să întreb de Elton Parrakis.

Fără tragere de inimă :

— Ah. Ești unu de-ăia...

Înapoia ușii, începură să se răsucească chei, să se tragă zăvoare, unul cîte unul. Lanțuri se desfăcură. Clinchetul unei încuietori Yale, apoi al alteia. *Clang*-ul barei solide retrasă din poziția ei de-a curmezișul.

Ușa se deschise și Richards văzu o femeie sfrijită, fără sîni, și cu niște palme uriașe, noduroase. Chipul ei nu era ridat, aproape îngeresc, însă părea că recepționase sute de invizibile upercuturi, laterale și croșeuri într-un meci de box cu timpul însuși. Poate că timpul cîștiga, însă femeia nu se dădea bătută cu ușurință. Avea

aproape doi metri înălțime, chiar și în papucii fără tocuri, iar arterita transformase genunchii în buturugi. Părul îi era strîns într-un turban de baie. Ochii căprui, privind de sub o frunte boltită (chiar și sprîncenele se agățau de pantă aidoma unor disperate tufișuri alpine, luptînd cu altitudinea și ariditatea) erau inteligenți și agresivi, cu ceea ce putea fi teamă sau furie. Mai tîrziu, Richards avea să înțeleagă că femeia era pur și simplu derutată, speriată, clătinîndu-se pe muchia nebuniei.

— Sînt Virginia Parrakis, rosti ea sec. Mama lui Elton. Intră.

...051 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Nu-l recunoscu decît cînd îl duse în bucătărie, să pregătească ceai.

Casa era veche, dărăpănată și întunecoasă, mobilată într-un stil pe care-l recunoscu imediat din propriul său mediu : Gunoaie moderne.

— Elton lipsește deocamdată, spuse ea, preocupată de ceainicul de aluminiu de pe arzător. Aici lumina era ceva mai bună, dezvăluind petele maronii care împestrițau tapetul, mușteie moarte, pe pervazuri, suveniruri ale verilor trecute, linoleul vechi brăzdat de dungi negre, teancul de ambalaje ude de sub sifonul care picura. Se simțea un iz de dezinfectant care-l făcea pe Richards să-și aducă aminte de saloanele bolnavilor incurabili.

Femeia traversă bucătăria și degetele ei butucănoase căutară cu dificultate prin grămada de obiecte de pe servantă, pînă găsiră două pliculețe de ceai dintre care unul nefolosit. Pe acela îl căpătă Richards. Nu fu surprins.

— Lucrează, continuă ea, subliniind cuvîntul și transformîndu-l aproape într-o acuzație. Vii de la individul ăla din Boston căruia Eltie îi scrie despre poluare, așa-i ?

— Da, doamnă Parrakis.

— S-au întîlnit în Boston. Elton al meu repară automate publice. Se umflă în pene pentru o clipă, apoi începu lenta traversare a dunelor de linoleu, spre ara-

gaz : Eu i-am zis lui Eltie că ce face Bradley nu-i legal. I-am spus că poate însemna închisoarea, sau chiar mai rău. Nu m-ascultă. N-o ascultă pe *mama* lui. Zîmbi cu o dulceață întunecată : Știi, dintotdeauna lui Elton i-a plăcut să construiască. Cînd era puști, a construit în pom o casă cu patru camere. Asta înainte să ne taie ulmul. Da' coloratul ăla a venit cu ideea să construiască în Portland o stație de control a poluării.

Puse pliculețele în cești și rămase cu spatele la Richards, încălzindu-și mîinile deasupra arzătorului.

— Ei își scriu. I-am spus că poșta nu-i sigură. I-am zis, o să ajungi la închisoare sau chiar mai rău. Și el mi-a zis, nu, mamă, scriem cifrat. El îmi cere o duzină de mere, eu îi răspund că lui unchiu' nu-i merge bine. I-am spus : Eltie, tu crezi că ei pot descifra chestiile astea ? Nu m-ascultă. Eh, înainte m-asculta. Nu-mi ieșea din vorbă. Da' s-au schimbat lucrurile. De cînd a ajuns la pubertate, s-au schimbat lucrurile. Reviste porno sub pat și toate chestiile *alea*. Acum, coloratul ăla. Pe tine te-au prins tot cu de-astea, nu ? smoguri și carcinogene, și-acum te urmăresc, nu ?

— Eu...

— Nu contează ! se răsti ea către fereastră.

Afară se zărea o curticică plină cu fiare ruginite, anvelope și magazia de lemne.

— Nu contează ! repetă ea. Coloranții sînt de vină. Se răsuci spre Richards, iar ochii îi erau adumbriți, furioși și derutanți : Am șaizeci și cinci de ani, dar aveam numai nouăsprezece ani cînd a început totul. Era o mie nouă sute șaptezeci și nouă, și coloranții erau peste tot ! Peste tot ! Da, așa erau ! răcni ea brusc, de' parcă Richards ar fi contrazis-o. Peste tot ! I-au trimis la școli cu albii. Le-au dat funcții în guvern. Radicali, scandalagii și rebeli. Nu-s atît de...

Se opri, ca și cum vorbele i-ar fi fost retezate. Se holba la Richards, văzîndu-l pentru prima dată.

— Îndură-te Doamne, șopti ea.

— Doamnă Parrakis...

— Nu ! articulă cu o voce răgușită de frică. Nu ! Nu ! O, nu !

Începu să se apropie de el, oprindu-se lîngă dulap, pentru a lua din rastel un cuțit de măcelărie, lung și sclipitor.

— Afară ! Afară ! Afară !

Richards se sculă și începu să se retragă încetișor, mai întîi prin holul dintre bucătărie și sufrageria întunecată, apoi prin sufragerie.

Observă pe hol un telefon public vechi, de pe vremea cînd casa fusese mult mai populată. Ușa Albastră, Pensiune. Cînd se întîmplase asta ? Cu douăzeci de ani în urmă ? Cu patruzeci ? Înainte, sau după ce coloraţii au început să invadeze totul ?

Tocmai pornise către ușa de ieșire, cînd o cheie scîrțîi în broască. Amîndoi încremeniră, de parcă o forță cerească oprise acțiunea pentru a se hotărî ce avea să urmeze.

Ușa se deschise și intră Elton Parrakis. Era extrem de gras, și părul blond, lipsit de strălucire, era pieptănat spre spate în bucle copilărești, dezvelind un chip rotund de băiețel permanent uimit. Purta uniforma albastru-aurie a Companiei Vendo-Sperdo. O privi atent pe Virginia Parrakis.

— Lasă cuțitul, mamă.

— Nu ! răcni femeia, dar deja recunoașterea înfrîngerii începuse să-i boțească fața.

Parrakis închise ușa și se îndreptă spre ea. Avea un mers legănat.

Femeia se trase înapoi.

— Trebuie să-l alungi, fiule. E omul ăla rău. E Richards ăla. Asta înseamnă închisoare, sau mai rău. *Nu vreau să ajungi la-nchisoare !* Începu să bocească, scăpă cuțitul și se prăbuși în brațele băiatului.

El începu s-o legene încetișor.

— N-ajung la închisoare, îi spuse. Haide, mamă, nu mai plînge. Te rog, nu mai plînge.

Zîmbi spre Richards peste unul din umerii gîrboviți care tresăreau — un zîmbet stînjenit de tipul îmi-pare-tare-rău. Richards aștepta.

— Așa, rosti Parrakis cînd suspinele se opriră. Domnul Richards este un bun prieten al lui Bradley Throckmorton, și va sta la noi cîteva zile, mamă.

Ea începu să zbiere, și Parrakis îi astupă gura cu palma, strîngînd din ochi.

— Da, mamă. Da, așa va fi. Eu o să-i duc mașina în parc, s-o aranjez. Și tu o să te duci mîine dimineață la poștă cu un pachet ce trebuie expediat în Cleveland.

— Boston, spuse automat Richards. Casetele merg în Boston.

— Acum merg în Cleveland, surîse răbdător Elton Parrakis. Bradley e dat în urmărire.

— Dumnezeule !

— Și tu o să fii urmărit ! țipă doamna Parrakis. Și pe tine-o să te prindă ! Ești prea gras !

— Mamă, îl conduc pe domnul Richards la etaj, să-i arăt camera lui.

— Domnul Richards ? Domnul Richards ? De ce nu-i spui pe numele lui adevărat ? Otrava !

Fînărul se desprinse cu blîndețe din brațele ei, și Richards îl urmă ascultător pe scara neluminată.

— Aici sus sînt multe camere, îi explică Parrakis, gîfîind ușor. Cu mulți ani în urmă — cînd eram pușți — a fost un hotel cu pensiune. De sus poți supraveghea strada.

— Poate c-ar fi mai bine să plec. Dacă au dat de urma lui Bradley, s-ar putea ca mama ta să aibă dreptate.

— Aici e camera, rosti Parrakis și deschise ușa unei odăi cu iz de mucegai. Se părea că nu auzise cuvintele lui Richards. Mă tem că nu-i prea grozav, dar... Îl privi pe bărbat cu răbdătorul lui zîmbet nu-vreau-să-supăr-pe-nimeni : Poți rămîne cît dorești. Bradley Throckmorton este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Zîmbetul se crispă puțin : *Singurul* prieten pe care l-am avut vreodată. De mama o să am eu grijă. Nu-ți face probleme.

— Mai bine să plec, repetă Richards.

— Nu prea poți. Bandajul ăsta n-a păcălit-o nici pe mama. O să-ți duc mașina într-un loc sigur, domnule Richards. Discutăm mai tîrziu.

Ieși grăbit. Richards observă că fundul pantalonilor strălucea. Părea că' lăsase în cameră un miros vag de scuze.

Împingînd puțin într-o parte storul cel verde, Richards îl zări pe tînăr ieșind pe trotuarul crăpat și urcînd în mașină. Apoi coborî. Se grăbi în casă, și Richards simți un fior de teamă. Pași greoi, urcînd treptele. Ușa se deschise și Elton surîse :

— Nu te speria, rosti el. Nu sînt un agent secret prea grozav. Am uitat cheile.

Richards i le dădu și încercă o glumă :

— O jumătate de agent secret e mai bună decît nimic.

Atinse o coardă sensibilă, sau nici un fel de coardă ; Elton Parrakis își purta în mod limpede propriile suferințe, și Richards aproape că putu auzi glasurile fantomatice, batjocoritoare ale copiilor, strigăte care aveau să-l urmeze veșnic, bărcuțele un remorcher.

— Mulțumesc, adăugă el încet.

Parrakis plecă și dispăru cu mașina lui Richards.

Richards luă cuvertura de pe pat și se întinse încetișor, respirînd adînc și privind doar plafonul. Patul părea că-l cuprinde într-o îmbrățișare umedă, perversă, chiar și prin cearșaf și haine. Izul de mucegai îi intra în nări.

La parter, mama lui Elton plîngea.

...050 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Moțăi puțin, dar nu putu adormi. Afară se întunecase aproape de tot cînd auzi pe scară pașii grei ai lui Elton. De-a dreptul ușurat, își coborî picioarele pe dușumea.

Parrakis ciocăni, apoi intră. Se schimbase într-un gigantic tricou de sport și jeansi.

— Gata, îi spuse. Am dus-o în parc.

— N-o s-o facă bucăți ?

— Nu, i-am montat o șmecherie. O baterie și două cleme. Oricine pune mîna sau ranga pe ea, e curentat

și declanșează alarma. E foarte bună. Eu am făcut-o. Se așeză cu un suspin adînc.

— Ce-i chestia cu Cleveland ? întrebă Richards (descoperise că cel mai simplu era să-l întrebe într-una pe Elton).

Parrakis înălță din umeri.

— Ah, e un tip așa, ca mine. L-am întîlnit o dată în Boston, la bibliotecă, cu Bradley. Clubul nostru cu poluarea. Cred că mama ți-a spus cîte ceva. Își frecă palmele și zîmbi trist.

— Mi-a zis ceva.

— E puțin... sclerozată. De vreo douăzeci de ani, nu prea mai înțelege ce se întîmplă. Este permanent speriată. Doar eu i-am rămas pe lume.

— O să-l prindă pe Brandley ?

— Nu știu. Are o... rețea destul de bună. Totuși privirea lui o evită pe a lui Richards.

— Ai...

Ușa se deschise și apăru doamna Parrakis. Încrucișă brațele și zîmbi, însă ochii îi erau terorizați.

— Am chemat poliția, rosti ea. Acum trebuie să pleci.

Fața lui Elton căpătă o culoare alb-gălbuie.

— Minți.

Richards sări în picioare, apoi se opri, ascultînd cu capul aplecat într-o parte.

Slab, crescînd, niște sirene.

— Nu minte, spuse el. Îl cuprinsese o senzație de inutilitate dezgustată ; înapoi, la start. Du-mă la mașină.

— Minte, insistă Elton.

Se sculă, aproape atinse brațul lui Richards, dar își retrase degetele de parcă bărbatul l-ar fi putut arde.

— Sînt pompierii.

— Du-mă la mașină. Repede.

Sirenele se auzeau acum mai puternic, înălțîndu-se și coborînd, plîngărețe. Sunetul îl copleșea pe Richards cu o oroare de coșmar, închis aici cu doi nebuni în timp ce...

— Mamă... Chipul tînărului era contorsionat, implorator.

— Eu i-am chemat ! Tuși, și-i. înhață unul din brațele groase, încercînd parcă să-l zgîlțîie : A trebuit ! Pentru tine ! Coloratul ăla te-a dat peste cap ! O să zicem c-a intrat peste noi și-o să încasăm recompensa...

— Haide, mîrîi Elton spre Richards și încercă să se elibereze.

Femeia se agățase însă cu încăpățînare, precum un cățeluș hărțuind un cal de povară.

— Trebuie ! Trebuie să termini cu nebunii-ăștia de radicali, Eltie ! Trebuie să...

— Eltie ! răcni el. *Eltie !*

O împinse cu toată forța. Femeia se împletici de-a curmezișul odăii și căzu pe pat.

— Repede, făcu Elton, cu ochii chinuiți și înspăimîntați. Hai repede.

Se prăbușiră în josul scărilor și năvăliră pe ușa din față. Elton galopînd cu pași uriași. Reîncepuse să gîfîie.

Iar de la etaj, răzbătînd atît prin fereastra închisă cît și prin ușa deschisă de la parter, țipătul doamnei Parrakis se transformă într-un răcnet, ce se contopi cu sirenele apropiindu-se :

— AM FĂCUT-O PENTRU TIIIINEEEEE...

...049 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Propriile lor umbre îi urmăriră în josul străzii, spre parc, crescînd și micșorîndu-se după cum se apropiau și treceau pe lîngă felinarele G-A, protejate de colivii din sîrmă. Elton Parrakis răsufla aidoma unei locomotive, cu gîfîieli și șuierături zgomotoase.

Traversară strada și deodată, pe celălalt trotuar, farurile îi decupară din întuneric. Girofarul albastru sclipi, și mașina poliției frînă brusc, țiuitor, la o sută de metri depărtare.

— RICHARDS ! BEN RICHARDS !

O voce bubuind prin stația de amplificare.

— Mașina... 'nainte... vezi ? gîfîi Elton.

Richards de abia o putu distinge. Elton o adăpostise bine, sub un pîlc de mesteceni, lîngă lac.

Mașina poliției reveni la viață, roțile din spate lăsînd cauciuc ars pe asfalt, și motorul cu benzină urlînd supraturat. Țîșni pe trotuar, măturînd cu farurile cerul, și se năpusti către ei.

Richards se întoarse către ea, simțindu-se brusc detașat, calm, aproape anesteziat. Scoase din buzunar pistolul lui Bradley, continuînd să se retragă. Nu se zăreau alte mașini. Doar aceasta. Vuia spre ei, peste solul golaș al parcului, roțile din spate zvîrlind îndărăt bulgări mari de pămînt negru.

Trase două focuri în parbriz. Se crăpă, dar nu se sparse. În ultima clipă, Richards sări în lateral și se rostogoli. Simți pe obraji iarba veștedă a lui octombrie. Se ridică în genunchi și mai trase două gloanțe în spatele mașinii, apoi acesta se întoarse în forță derapînd, lumina albastră de pe capotă preschimbînd noaptea într-un coșmar dement. Echipajul de poliție se găsea între el și perna de aer, însă Elton sărise în cealaltă direcție și acum se chinuia să decupleze dispozitivul anti-furt.

Mașina poliției pornise din nou, și colegul șoferului ieșise pe jumătate prin geamul portierei. Un țăcănit înfundat sparse noaptea. Un pistol-mitralieră. În jurul lui Richards, gloanțele sfredeliră solul într-un desen lipsit de sens. Pămîntul țîșni, lovindu-l în obraji și frunte.

Îngenunche, ca pentru rugăciune, și trase tot în parbriz. De data aceasta, glontele îl străbătu.

Mașina era în fața lui...

Sări în stînga, și bara de protecție ranforsată îi izbi piciorul stîng, rupîndu-i glezna, și dezechilibrîndu-l, trîntindu-l pe burtă.

Motorul mașinii urlă, schimbînd vitezele și virînd aproape pe loc. Farurile îl pironiră, întunecînd totul în jurul lui. Richards încercă să se scoale, dar glezna nu-i rezistă.

Gîfîind și încercînd să-și regăsească suflul, privi cum silueta mașinii creștea din nou, apropiindu-se. Totul deveni ireal, amplificat. Trăia într-un delir de adrenalină și orice mișcare i se părea lentă, cumpănită. Mașina era aidoma unui bizon uriaș și orb.

Mitraliera țăcăni iarăși, și de data aceasta un glonte îl lovi în brațul stîng, răsturnîndu-l. Mașina încercă să

vireze și să-l calce și pentru o clipă îl zări limpede pe cel de la volan. Trase un foc și parbrizul se spulberă. Mașina derapă lent, cu roțile scîrțiind, apoi se dădu peste cap, zdrobindu-și acoperișul, și răsturnîndu-se pe o parte. Motorul se înecă, și în tăcerea bruscă, aproape șocantă, se auzi limpede radioul de la bord.

Richards tot nu se putea ridica în picioare, așa încît începu să se tîrască spre vehiculul său. Parrakis era deja înăuntru și încerca să-l pornească, dar în panica lui uitase pesemne să deschidă ventilele de siguranță ; de fiecare dată cînd răsucea cheia se auzea doar tusea aerului în camere.

Noaptea începu să fie sfîșiată de sirene.

Mai avea încă cincizeci de metri pînă la mașină, cînd Elton pricepu ce se întîmpla și deschise ventilele. Cînd întoarse cheia motorul începu să păcăne și perna de aer pluti spre Richards.

Se ridică pe jumătate, smulse portiera și se tîrî înăuntru. Parrakis coti la stînga spre Șoseaua 77 care intersecta State Street undeva după parc, cu scutul vehiculului la numai doi centimetri deasupra străzii, îndeajuns de jos ca să se agațe și rupă.

Elton inspira guri uriașe de aer și le expira cu atîta putere încît buzele îi tremurau precum niște aripioare.

Înapoia lor două echipaje de poliție scrîșniră de după un colț, porniră girofarurile și începură urmărirea.

— N-avem destulă forță ! răcni Elton. N-avem viteză...

— Ei sînt pe roți ! urlă la rîndul lui Richards. Ia-o prin maidanul ăla !

Virară la stînga, și se izbiră violent cu capetele de plafon cînd traversară trotuarul. Răpăielile aerului comprimat le blocară transmisia.

Mașinile de poliție se iviră imediat înapoia lor și deschiseră focul. Richards auzi degete de oțel perforînd tabla capotei. Geamul din spate se sparse cu un zgomot asurzitor, împroșcîndu-i cu cioburi.

Urlînd, Elton izbuti să cotească la stînga, apoi la dreapta.

Una din mașinile de poliție, cu peste o sută la oră, se năpusti peste bordura trotuarului. Se legănă nebunește, razele albastre rotitoare străpungînd bezna cu fulgere demente, după care se înclină pe o parte și căzu, hîrșîindu-se prin resturile și gunoaiele maidanului, pînă ce o scînteie îi atinse rezervorul perforat. Explodă albă, ca o flacără de magneziu.

A doua mașină revenise pe stradă în urmărirea lor. Avea să recîștige foarte repede terenul pierdut. Mașinile de sol cu combustie internă erau aproape de trei ori mai rapide decît pernele de aer. Iar dacă un vehicul pneumatic încerca să iasă de pe șosea, terenul neregulat de sub duze îi putea răsturna, așa cum fusese gata să se întîmple cînd suiseră pe trotuar.

— La dreapta ! zbieră Richards.

Parrakis execută un alt viraj zgîlțîitor, ce-ți ridica stomacul în gură. Intraseră pe Șoseaua 1 ; privind în depărtare, Richards vedea că în curînd aveau să fie obligați în susul rampei de intrare spre Bariera de Coastă. Acolo nu mai aveau cum scăpa ; acolo îi aștepta moartea.

— Întoarce ! Întoarce ; 'r-ar a dracu ! Pe-acolo !

Pentru o clipă, mașina poliției dispăruse înapoia lor, pierdută după un colț.

— NU ! Nu ! Parrakis începuse să se bîlbîie : I-o fundătură !

Richards se întinse și trase de volan, și cu același gest îndepărtă mîna lui Elton de pe drosel. Vehiculul patină într-un viraj aproape la nouăzeci de grade. Ricoșară din zidul clădirii aflată la stînga intrării în fundătură. Botul turtit izbi un maldăr de gunoaie, tomberoane și lăzi rupte. Înapoia lui era un alt zid.

Șocul îl aruncă pe Richards în bord, și nasul i se sparse cu un pocnet sec, azvîrlind un șuvoi de sînge.

Mașina stătea de-a curmezișul fundăturii ; unul dintrei cilindri tușea. Parrakis era o grămadă tăcută, inertă peste volan. Deocamdată nu era vreme pentru el.

Richards izbi cu umărul portiera crîmpoțită. Aceasta se deschise, și el țopăi pe piciorul sănătos pînă la intrarea fundăturii. Încărcă pistolul din cutia cu gloanțe primită de la Bradley. Cartușele erau reci și unsuroase.

Cîteva scăpară pe jos. Brațul începuse să-i pulseze precum o măsea bolnavă, făcîndu-l să vomite de durere.

Lumina farurilor transformă noaptea într-o zi lipsită de soare. Mașina poliției derapă în jurul colțului, roțile posterioare luptîndu-se pentru tracțiune și ridicînd mirosul înțepător de cauciuc ars. Paralele negre descriseră parabole pe macadamul de expansiune. După aceea, țîșni iarăși înainte. Richards ținea arma cu ambele mîini, rezemîndu-se de peretele din stînga. Peste o clipă, echipajul avea să-și dea seama că luminile de poziție dispăruseră din fața lor. Polițistul de lîngă șofer avea să vadă fundătura, și să priceapă...

Smîrcîind sînge prin nasul spart, începu să tragă. Era chiar lîngă ei, și de la distanța aceea gloanțele explozive traversară parbrizul securizat ca pe o coală de hîrtie. Fiecare recul al pistolului de calibru greu îi pulsă prin brațul rănit, făcîndu-l să urle.

Mașina urlă peste trotuar, zbură o distanță scurtă prin aer, și se izbi de zidul orb din cărămidă. REPARAȚII LIB-VE, anunța o reclamă decolorată de pe zid. ORICE VĂ PLACE, LA NOI SE POATE FACE.

Aflată la o jumătate de metru deasupra solului, mașina lovi peretele în plină viteză și explodă.

Veneau însă și altele ; mereu altele.

Gîfîind, Richards reveni la perna de aer. Piciorul teafăr îl durea îngrozitor.

— Sînt rănit, gemea Parrakis. Sînt grav rănit. Unde-i mama ? Unde-i mama mea ?

Richards își dădu drumul în genunchi, se tîrî pe spate sub vehicul, și începu cu sălbăticie să zmulgă gunoaie și sfărîmături din camere de aer. Din nas, sîngele îi curgea pe obraji, făcînd două băltoace sub urechi.

...048 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Doar cinci din cei șase cilindri mai funcționau, și perna nu putea depăși șaptezeci la oră, aplecată mult pe o parte.

Parrakis îl dirija de pe scaunul din dreapta, unde-l tîrîse Richards. Tija volanului îi intrase în abdomen ca

o țepușă, și Richards știa că este pe moarte. Simțea în palme sîngele cald și lipicios de pe canelurile volanului.

— Îmi pare rău, rosti Parrakis. La stînga... E vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama. A... a luat-o razna. Nu mai...

Tuși un cheag negru de sînge și-l scuipă indiferent în poală. Sirenele umpleau noaptea, dar se auzeau hăt departe, spre vest. Ieșiseră pe centură, și de acolo Parrakis îl călăuzise pe drumuri secundare. Acum goneau spre nord pe Șoseaua 9, și suburbiile Port-Iandului se răreau treptat în ținuturile aride ale lui octombrie. Pădurarii trecuseră pe acolo ca lăcustele, lăsînd în urma lor o încîlcire de lăstare și smîrcuri.

— Știi unde mergem? întrebă Richards. Îl dureau toate din creștet pînă în tălpi. Era aproape sigur că-și fracturase glezna; în privința nasului nu mai exista nici o îndoială. Răsufla întretăiat și precipitat.

— E un loc pe care-l știu, răspunse Parrakis și tuși din nou sînge. Îmi zicea tot timpul că prietena cea mai bună a unui băiat e mama lui. Îți vine să crezi? Eu am crezut-o. O să-i facă vreun rău? O s-o bage în închisoare?

— Nu, făcu scurt Richards fără să știe. Era opt fără douzeci. Plecaseră din Ușa Albastră la șapte și zece. Avea impresia că trecuse o eternitate.

Hăt departe, alte sirene se alăturau corului general. *Greața în urmărirea necomestibilului,* gîndi incoerent Richards. *Cine nu vrea să se frigă să nu bage mîna în foc.* Distrusese de unul singur două echipaje de poliție. O gratificație pentru Sheila. Bani mînjiți cu sînge. Și Cathy. Oare Cathy avea să se îmbolnăvească și să moară, bînd lapte cumpărat cu banii mînjiți? *Ce mai faceți, scumpelor? Vă iubesc. Aici, pe drumul ăsta de țară, bun numai pentru vînători și cupluri căutînd un loc retras, eu vă iubesc și vă doresc numai vise liniștite. Vă doresc...*

— La stînga, croncăni Elton.

Vină la stînga, în susul unui drum asfaltat ce traversa o pădurice de sumac și ulm desfrunzit, pini și molizi, hățișuri de puieți desprinși din coșmare. Un rîu,

vîscos și sulfuros datorită reziduurilor industriale, îi asaltă nările. Ramuri joase zgîriau capota mașinii cu scrîșnituri de oseminte. Trecură pe lîngă o inscripție care anunța : COMPLEXUL „LA PINI" — ȘANTIER — INTERZIS ! — CONTRAVENIENȚII VOR SUPORTA RIGORILE LEGII !

Suiră o ultimă pantă și ajunseră la Complexul „La Pini". Construcția încetase de cel puțin doi ani, se gîndi Richards, și nici atunci nu fusese prea avansată. Aveau în față un labirint de magazine și prăvălii pe jumătate terminate, țevi aruncate peste tot, grămezi de cherestea, barăci ruginite, toate acoperite de jepi țepoși și molizi, muri și porumbari, coada-șoricelului și mătrăgune. Se întindea așa pe cîțiva kilometri. Gropi de fundație căscîndu-se dreptunghiulare precum morminte săpate unor zei romani. Schele metalice ruginite. Pereți din beton, din care sîrmele groase ieșeau aidoma unor criptograme. Spații rectangulare, care ar fi trebuit să devină parcaje, acum năpădite de buruieni.

Undeva deasupra, o bufniță zbura pe aripi tăcute, vînînd.

— Ajută-mă... la volan.

— Nu poți conduce, spuse Richards, încercînd să-și deschidă portiera.

— Atîta mai pot face, articulă Parrakis. O să fiu momeala... conduc cît pot.

— Nu, spuse Richards.

— Lasă-mă ! Chipul bucălat era schimonosit și grotesc. Mor, și mai bine lasă-mă să... hî-hî-hî... Începu să tușească hidos, scuipînd cheaguri de sînge. În mașină miroase a abator. Ajută-mă, șopti Parrakis. Sînt prea gras ca s-o pot face singur. Doamne Dumnezeule, te rog, ajută-mă...

Richards îl ajută. Împinse și ridică, și palmele îi lipăiră și lunecară prin sîngele lui Elton. Într-adevăr, scaunele din față erau un abator. Și Elton (cine ar fi crezut că poți avea atîta sînge în tine ?) continua să sîngereze.

Apoi îl strecură înapoia volanului, și perna se ridică, clătinîndu-se, și viră. Stopurile clipeau, aprinzîndu-se și

stingîndu-se, aprinzîndu-se și stingîndu-se, iar mașina ricoșa pe rînd din trunchiurile copacilor pînă Elton găsi drumul.

Richards era sigur că avea s-o audă izbindu-se în plin, dar nu se întîmplă așa. Duduitul neregulat al cilindrilor pneumatici se îndepărtă, bătînd ritmul acela cu-un-cilindru-în-minus care avea să le distrugă și pe celelalte în mai puțin de o oră. Deveni tot mai slab. Apoi se făcu liniște deplină, exceptînd zumzetul unui avion îndepărtat. Cu întîrziere, Richards își dădu seama că uitase în mașină cîrjele pe care le cumpărase pentru a se deghiza.

Constelațiile se roteau deasupra, indiferente.

Își putea zări răsuflarea în norișori înghețați; în noaptea asta era mai frig.

Întoarse spatele șoselei și pătrunse în jungla șantierului.

...047 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Întrezări în fundul unui subsol un maldăr de izolații, și coborî, ținîndu-se de fier-betonul care ieșea din pereți. Găsi un băț și ciocăni izolațiile pentru a alunga șobolanii. Fu răsplătit cu un praf gros, care-l făcu să strănute și să urle de durerea din nas. Nici un șobolan. Șobolanii erau în oraș. Slobozi un hohot răgușit de rîs, care răsună spart în beznă.

Se înveli în fîșii din materiale izolante pînă ce arăta precum un iglu uman — dar îi era cald. Se rezemă de perete și începu să picotească.

Cînd se deșteptă, luna — o luminiță rece — atîrna deasupra orizontului estic. Era tot singur. Nu se auzeau sirene. Putea să fie ora trei.

Brațul îi pulsa neplăcut, totuși sîngele se oprise de la sine; văzu asta după ce își trase mîna din izolații și curăță atent rana. Gloanțele îi smulseră o bucată triunghiulară de carne, deasupra cotului. Avusese noroc că nu-i zdrobise osul. Glezna era însă mult mai dureroasă. Laba piciorului o simțea ciudat, parcă foarte ușoară și

îndepărtată. Se gîndi că poate fi o fractură deschisă. Gîndindu-se ațipi iarăși.

Cînd se trezi, capul îi era mult mai limpede. Luna se ridicase pînă la jumătatea cerului, totuși nu se zărea vreo urmă a zorilor. *Uitase ceva...*

Își aminti brusc, cu un șoc neplăcut.

Trebuia să pună la poștă înainte de amiază, două casete, dacă voia ca ele să ajungă pînă la șase și jumătate la Clădirea Jocurilor. Altfel însemna că nu-și achitase obligațiile.

Dar Bradley era urmărit, poate fusese deja capturat.

Iar Elton Parrakis nu apucase să-i spună numele din Cleveland.

Și glezna îi era luxată.

Ceva masiv (un cerb? nu dispăruseră complet din est?) trecu în goană prin hățișurile din dreapta, făcîndu-l să tresară. Fîșiile izolatoare căzură de pe el aidoma unor șerpi, și se înveli la loc, chinuindu-se, fornăind prin nasul spart.

Era totuși un orășean, adăpostindu-se într-o Dezvoltare părăsită, revenit la sălbăticie în pustietate. Brusc, noaptea păru vie și rea, înspăimîntătoare, plină de foșnete și sunete amenințătoare.

Răsuflînd pe gură, Richards își trecu în revistă alternativele și consecințele lor.

1. *Să nu facă nimic.* Să rămînă acolo și să aștepte pînă se liniștea lucrurile. Consecință: Banii pe care-i cîștiga, o sută de dolari pe oră, încetau să mai fie plătiți la șase după-amiaza. El continua să fugă pe gratis, însă vînătoarea n-avea să se oprească, nici chiar dacă ar fi izbutit să-i păcălească pentru treizeci de zile. Urmărirea avea să continue pînă-l omorau.

2. *Să trimită casetele la Boston.* Nu-l mai putea periclita pe Bradley, sau familia acestuia, pentru că fusese deja descoperiți. Consecințe: (1) Fără îndoială, casetele urmau să fie trimise la Harding de către Vînătorii care supravegheau orice corespondență a lui Bradley, dar (2) oricum puteau depista direct locul de unde expediase casetele, chiar dacă ștampila poștală era din Boston.

3. *Să trimită casetele direct pe adresa Clădirii Jocurilor din Harding.* Consecințe: Vînătoarea urma să con-

ținue, dar el avea să fie probabil recunoscut în orice oraș îndeajuns de mare pentru a avea cutie poștală.

Toate variantele erau la fel de proaste.

Mulțumesc, doamnă Parrakis. Mulțumesc.

Se sculă, se curăți de izolații, și aruncă peste ele inutilul bandaj din jurul capului. Apoi se răzgîndi și ascunse bandajul.

Începu să caute ceva ce putea sluji drept cîrjă (își reaminti de adevăratele cîrje, lăsate în mașină), iar cînd găsi o scîndură ce-i ajungea cam pînă la subsuoară, o azvîrli afară, și începu să escaladeze peretele gropii.

Cînd ajunse deasupra, transpirat și tremurînd, își dădu seama că-și putea zări mîinile. Primele licăriri cenușii ale zorilor începuseră să cerceteze întunericul. Privi cu părere de rău către Dezvoltarea abandonată, gîndindu-se : *Ar fi fost o ascunzătoare minunată...*

Zadarnic. Nu trebuia să stea pitit : era un fugar. Nu asta îi menținea popularitatea ?

O ceață alburie, precum o cataractă, se tîra încetișor pe sol printre copacii desfrunziți. Richards ezită numai o clipă, pînă se orientă, după care porni către pădurea ce forma hotarul nordic al Complexului.

Se opri o singură dată, să-și înfășoare haina pe capătul de sus al cîrjei, apoi continuă.

...046 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Se luminase de-a binelea de vreo două ore, și Richards aproape că se auto-convinsese că mergea în cerc, cînd auzi prin hățișurile de rugi și tufișurile din față, țiuitul vehiculelor pneumatice.

Avansă prudent și întrezări o șosea din macadam, cu două benzi. Mașinile treceau cu regularitate în ambele direcții. Cam la vreun kilometru se vedea un grup de clădiri și ceva ce putea fi o stație de aer, sau un vechi magazin universal cu pompe în față.

Merse mai departe, paralel cu șoseaua, împiedicîndu se și căzînd deseori. Fața și mîinile îi erau însîngerate de rugi și scaieți, iar hainele presărate cu ciulini rotunzi, cafenii. Renunțase să încerce să-i curețe. Pe ambii umeri

îi atîrnau tecî de lapte-cucului, făcîndu-l să pară ieşit dintr-o bătaie cu perne. Era ud din cap pînă-n picioare şi traversase două pîraie, dar la al treilea, „cîrja“ îi alunecase pe un bolovan şi se prăbuşise cît era de lung. Bineînţeles, recorderul nu păţise nimic. Era impermeabil şi insensibil la şocuri. Bineînţeles.

Tufişurile şi copacii se răreau. Richards se lăsă în coate şi genunchi, şi se tîrî. Cînd consideră că ajunse la limita siguranţei, se opri şi examină situaţia.

Se afla pe o colină micuţă, un fel de peninsulă a ţinutului acoperit cu desişuri pe care îl străbătuse. Sub el se găseau şoseaua, cîteva case tip ranch, şi un magazin cu pompe de aer. O maşină staţiona chiar acolo, făcînd plinul, în vreme ce şoferul, un bărbat în bluzon de piele, discuta cu mecanicul. Pe o latură a magazinului, alături de trei sau patru automate pentru gumă de mestecat, şi altul pentru Maryjane, se vedea o cutie poştală roşie-albastră. Pînă la ea erau numai două sute de metri. Privind-o, Richards îşi dădu seama cu amărăciune că dacă ar fi ajuns înainte de zori, ar fi reuşit probabil să pună casetele neobservat.

Ei bine, găleata cu lapte şi tot restul. Povestea cu *dacă* şi *parcă*.

Se retrase şi potrivi recorderul să filmeze.

— Bun găsit, oameni minunaţi din ţara Lib-Veului, începu el. Aici e bunul Ben Richards, călăuzindu-vă în călătoria lui anuală prin natură. Dacă priviţi cu atenţie, puteţi zări neînfricatul sticlete stacojiu, sau mierla pestriţă. Poate chiar unul sau doi cintezoi. Făcu o pauză. Partea asta s-ar putea s-o lase, dar nu şi restul. Dacă sînteţi surd şi puteţi citi pe buze, ţineţi minte ce vă spun. Povestiţi şi unui vecin, sau unui prieten. Răspîndiţi ceea ce zic. Reţeaua otrăveşte aerul pe care-l respiraţi şi vă refuză o protecţie elementară, deoarece...

Înregistră ambele casete şi le puse în buzunarul pantalonilor. Bun. Mai departe? Singurul mod în care-o putea face era să coboare cu arma în mînă, să pună casetele, şi să fugă. Putea fura o maşină. Oricum aveau să-şi dea seama unde se afla.

Într-o doară, se întrebă cît de departe ajunsese Farrakis înainte de-a fi doborît. Scoase pistolul cînd auzi glasul, surprinzător de aproape, parcă în urechea stîngă.

— Haide, Rolf!

O cascadă bruscă de lătrături îl făcu să tresară violent și mai avu timp să se gîndească: *Cîini, Dumnezeule, au cîini,* apoi ceva negru și uriaș țîșni spre el.

Arma îi zbură în buruieni, și căzu pe spate. Cîinele îi stătea pe piept, o corcitură de ciobănesc german mare, lingîndu-l pe față și umplîndu-i cămașa de bale. Coada îi flutura înainte și înapoi, semnalizîndu-și bucuria.

— Rolf! Hei, Rolf! Rol... oh, Doamne! Richards întrezări niște blugi apoi un băiat trase cîinele de pe el: Vă rog să mă iertați, domnule. Știți, nu mușcă, e prea prost să muște, doar că-i prietenos, nu-i... Aoleo, în ce hal sînteți! V-ați rătăcit?

Puștiul îl ținea pe Rolf de zgardă și-l privea curios pe Richards. Era un băiat drăguț, bine făcut, de vreo unsprezece ani, fără aspectul palid și posac al orășenilor. Trăsăturile lui erau de asemenea ceva străin și ciudat, deși familiar în același timp. După un moment, Richards își dădu seama. Era inocența.

— Da, încuviință sec. M-am rătăcit.

— Tiii, da' cred că ați și căzut...

— Așa-i, amice. Vrei să te uiți atent la fața mea și să-mi spui dacă sînt zgîriat rău? Fără o oglindă nu-mi pot da seama.

Băiatul se aplecă îndatoritor și-l examină. Nu trădă nici un semn de recunoaștere. Richards era satisfăcut.

— Numai julituri, spuse puștiul (avea un ușor accent din New England; nu chiar ca în Down East, ci mai săltăreț și sardonic), dar n-o să muriți. Se încruntă: Ați evadat din Thomaston? Știu că nu sînteți din Pineland, pentru că n-arătați a debil mintal.

— N-am evadat de nicăieri, rosti Richards, întrebîndu-se dacă spusese o minciună sau adevărul. Fac autostopul. I-un obicei rău, amice. Tu n-ai făcut niciodată autostopul, așa-i?

— Nu, recunoscu puștiul. Îi ziua de azi sînt mulți nebuni pe șosele. Așa zice tata.

— Are dreptate, încuviință Richards. Eu trebuie însă să ajung la... ăă... Pocni din degete, mimînd un lapsus : Aeroportul ăsta...

— La Voigt Field ?

— Așa.

— Oho, păi sînt vreo sută și cincizeci de kilometri pînă acolo, domnule. Este în Derry.

— Știu, făcu jalnic Richards.

Întinse mîna și mîngîie blana lui Rolf. Ciinele se răsturnă imediat pe spate, ridicînd labele. Bărbatul își înăbuși un hohot amar.

— Am luat o mașină de la granița cu New Hampshire, spuse el. Trei viermi înăuntru. Niște tipi duri. M-au bătut, mi-au furat actele și m-au aruncat pe-un șantier părăsit în pădure...

— Aha, știu unde. Auziți, nu vreți să veniți la noi, să mîncați ceva ?

— Mi-ar place, puștiule, da' n-am timp. Pînă diseară trebuie s-ajung la aeroport.

— Și iar faceți autostopul ? Ochii băiatului erau surprinși.

— Trebuie. Începu să se ridice, apoi se așeză de parcă tocmai îi venise o idee : Auzi, poți să-mi faci un serviciu ?

— Cred că da, rosti prudent băiatul.

Richards scoase casetele.

— Astea-s cecuri de calculator, minți el fără să clipească. Dacă le poți pune într-o cutie poștală, compania mea îmi va expedia bani la post-restant, în Derry. Atunci am scăpat de griji.

— Chiar dacă n-au adresă ?

— E inclusă în codul de calculator.

— Aha. Bine. Sigur. E o cutie poștală la prăvălia lui Jarrold.

Se sculă, și chipul lipsit de experiență nu putu masca faptul că-l considera un mincinos.

— Hai, Rolf.

Îl lăsă să se îndepărteze vreo cinci metri, apoi îl strigă :

— Nu. Vino-napoi.

Băiatul se întoarse fără chef. Era limpede că era speriat. Bineînțeles — povestea lui Richards era mai găunoasă decît un șvaițer.

— Cred că trebuie să-ți spun adevărul, rosti Richards. În cea mai mare parte nu te-am mințit, tinere. Însă n-am vrut să risc, ca să nu pălăvrăgești cu cineva.

Soarele dimineții de octombrie era minunat de cald pe spinarea și ceafa lui, și își dori să poată rămîne toată ziua pe colină, și să doarmă fericit în căldura trecătoare a toamnei. Luă pistolul din locul unde căzuse, și-l așeză pe iarbă. Ochii băiatului se holbară.

— Lucrez pentru guvern, șopti Richards.

— Ma-a-a-*mă!* icni băiatul. Rolf se așeză lîngă el, limba trandafirie atîrnîndu-i printr-o parte a botului.

— Urmăresc niște tipi răi de tot, băiete. Vezi și tu că m-au lucrat serios. Casetele alea pe care ți le-am dat *trebuie* să ajungă.

— Nici o problemă, se înecă puștiul. Ma-măă, să vezi cînd o s-audă...

— Nimeni, îl întrerupse Richards. Nu trebuie s-audă nimeni pentru douăzeci și patru de ore. Se pot răzbuna, adăugă el amenințător. Deci pînă mîine la ora asta, nu m-ai văzut. Ai înțeles?

— Da! Sigur că da!

— Atunci, dă-i drumul. Și mulțumesc tinere. Întinse mîna și băiatul i-o scutură cu respect.

Îl privi coborînd colina, un băiat într-o cămașă roșie cu cîinele lui, alergînd voios prin buruienile înalte. *De ce nu poate și Cathy să fie așa?*

Chipul i se schimonosi într-un rictus înfricoșător și inconștient, de furie și ură, și poate că l-ar fi blestemat pe Domnul Însuși dacă pe ecranul întunecat al minții nu i-ar fi apărut o țintă mai bună: Federația Jocurilor. Iar înapoia ei, precum umbra unei zeități și mai sumbre, Rețeaua.

Privi pînă-l văzu pe băiat, minuscul în depărtare, punînd casetele la cutia poștală.

Se sculă apoi cu greutate, proptindu-se în cîrjă, și intră iarăși în hățișuri, mergînd către șosea.

Deci aeroportul. Și poate că cineva avea să plătească pînă la urmă.

...045 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cu vreo doi kilometri mai înapoi, zărise o intersecție, și acolo ieși din pădure, pășind cu greutate pe taluzul de pietriș dintre lizieră și șosea.

Se opri, aidoma cuiva care renunțase să mai facă semne mașinilor, preferînd să se bucure de soarele cald al toamnei. Lăsă primele două mașini să treacă ; ambele aveau cîte doi pasageri, și considera că riscul era prea mare.

Dar se ridică atunci cînd al treilea vehicul se apropie de indicatorul *Cedează trecerea.* Revenise senzația de capcană. Indiferent cît de departe ar fi ajuns Parrakis, regiunea aceea trebuie să fie anunțată. Următoarea mașină putea fi a poliției, și asta însemna sfîrșitul.

În automobilul care încetinise era o femeie, singură. Nu-l privea ; autostopiștii erau respingători și de aceea trebuiau ignorați. Smulse portiera din dreapta și intră, exact cînd accelerase. Fu azvîrlit în lateral, ținîndu-se cu disperare de clanță și tîrîndu-și piciorul sănătos.

Șuierul frînelor ; vehiculul se clătină violent.

— Ce... cine... nu se...

Richards întinse pistolul spre ea, știind cît de groaznic arăta el de aproape, aidoma cuiva trecut printr-un tocător. Aspectul oribil îl avantaja. Își trase piciorul înăuntru și trînti portiera, fără să clintească arma. Femeia era îmbrăcată ca pentru ieșire în oraș, și purta ochelari de soare integrali, albaștri. Frumușică din cîte își putea da seama.

— Dă-i drumul, rosti Richards.

Ea făcu exact ceea ce se aștepta ; trînti ambele picioare pe frînă și începu să țipe. Richards fu azvîrlit înainte, glezna luxată înebunindu-l de durere. Mașina se opri pe taluz, la cincisprezece metri după intersecție.

— Ești... tu ești... R-R-R...

— Ben Richards. Ia mîinile de pe volan. Pune-le în poală.

Îl ascultă, fără să-și poată controla tremurăturile. Nu-l privea. Temîndu-se, se gîndi, să nu fie prefăcută în stană de piatră.

— Cum vă numiți, doamnă ?

— A-Amelia Williams. Nu mă-mpușca. Nu m-omorî. Am... am... ia-mi banii da', *Doamne, nu m-omoriiii*...

— Ș-ș-ș, făcu Richards încetișor. Șș-ș-ș. După ce se potoli puțin, îi spuse : N-o să încerc să vă schimb părerea despre mine, doamnă Williams. Doamnă, nu ?

— Da, răspunse ea automat.

— Însă nu intenționez să vă fac nici un rău. Înțelegeți ?

— Da, răspunse femeia, parcă înviorată. Vrei mașina. L-au prins pe prietenul tău și acum îți trebuie o mașină. Poți s-o iei — e asigurată — nici n-o să pomenesc de tine. Îți jur că n-o să spun nimănui. O să zic că mi-a furat-o din parcare...

— O să mai vorbim despre asta. Porniți mașina. Luați-o pe Șoseaua 1 și o să mai discutăm despre asta. Sînt baraje pe șosea ?

— N... da. Sute. O să te prindă.

— Nu minți!, doamnă Williams. Da ?

Începu să conducă, smucit la început, apoi corect. Șofatul părea că o calmează. Richards o întrebă din nou despre filtre de poliție.

— În jurul lui Lewiston, răspunse ea crispată. Acolo l-au prins pe celălalt vi... tip.

— Cît e pînă acolo ?

— Vreo cincizeci de kilometri.

Parrakis ajunsese mai departe decît visase Richards.

— O să mă violezi ? întrebă atît de brusc Amelia Williams încît Richards aproape izbucni în rîs.

— Nu, îi răspunse apoi adăugă sec : sînt însurat.

— Am văzut-o, rosti femeia cu un fel de reținere distantă care-l irită pe Richards. Îi venea s-o lovească.

Mănîncă și tu gunoaie, cățea. Omoară șoarecii care se bagă în cutia de pîine, omoară-i cu mătura, și dup-aia vorbește de nevastă-mea.

— Pot să cobor aici ? întrebă ea rugător, și bărbatului i se făcu iarăși milă.

— Nu. Reprezentați protecția mea, doamnă Williams. Trebuie să ajung la aeroportul Voigt Field, într-un loc numit Derry. Mă veți ajuta să ajung acolo.

— Sînt două sute cincizeci de kilometri! se tînguí femeia.

— Mi s-a spus o sută cincizeci.

— Nu-i adevărat. N-o s-ajungi niciodată acolo.

— Ba s-ar putea, rosti Richards, apoi o privi. Și s-ar putea să ajungi și dumneata, dacă nu faci vreo prostie.

Doamna Williams începu să tremure, totuși tăcu. Avea atitudinea unei femei așteptînd să se trezească dintr-un coșmar.

...044 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Mergeau spre nord prin toamna roșie ca o făclie.

În regiunea aceasta, copacii nu erau încă morți, nu-i uciseseră fumurile otrăvite din Portland, Manchester și Boston! erau pasteluri de galben și roșu, explozii purpurii. Trezeau în sufletul lui Richards un sentiment dureros de melancolie. Era ceva despre care n-ar fi bănuit că putea fi adăpostit de sufletul său. Cu numai două săptămîni în urmă. Peste o lună, zăpada avea să acopere totul.

Lucrurile se sfîrșeau toamna.

Femeia părea că-i simte starea de spirit și tăcea. Drumul umplea tăcerea dintre ei, îi legăna. Traversară rîul la Yarmouth, apoi urmară doar păduri, și trailere, și barăci mizerabil de sărăcăcioase, cu grupurile sanitare alipite pe exterior (totuși peste tot puteai zări priza pentru cablul Lib-Veului, fixată dedesubtul unui pervaz coșcovit și umflat de apă, sau lîngă o ușă smulsă din țîțîni, sclipind în soare), pînă intrară în Freeport.

La intrarea în oraș, trei mașini de poliție erau parcate laolaltă, ocupanții lor adunați într-o conferință ad-hoc. Femeia se încordă ca un arc, albindu-se complet, dar Richards se simți calm.

Trecură fără probleme pe lîngă polițiști, și ea se gîrbovi.

— Dacă ar fi urmărit traficul, ne-ar fi luat ca din oală, rosti nepăsător Richards. Parcă ți-ai scris pe frunte

cu vopsea fosforescentă BEN RICHARDS ESTE ÎN MAŞINA ASTA.

— De ce nu mă laşi să plec? izbucni ea, şi adăugă imediat: Eşti drogat?

Barosanii cu tipe fumează Pipe. Ideea îl făcu să pufnească în rîs, şi scutură din cap.

— Rîzi de mine? întrebă jignită femeia. N-ai pic de obraz, ucigaşule, laşule ce eşti! Vrei probabil să mă omori şi pe mine aşa cum ai făcut cu bieţii tineri din Boston...

— Un rahat cu bieţii tineri, se răsti Richards. Erau pregătiţi să mă radă ei. Asta le e meseria.

— Ucizi pentru bani. Ai face orice pentru bani. Vrei să răstorni regimul. De ce nu-ţi găseşti de lucru? Pentru că eşti puturos! Nu-ţi place să fii de treabă.

— Tu eşti de treabă?

— Da! Nu de asta m-ai luat de ostatică? Pentru că eram lipsită de apărare şi... şi de treabă? Ca să te poţi folosi de mine, să mă cobori la nivelul tău şi să rîzi de mine?

— Dacă eşti atît de treabă, cum se face c-ai avut şase mii de neodolari să-ţi cumperi maşinuţa asta, în vreme ce fetiţa mea moare de gripă?

— Ce... Păru surprinsă. Deschise gura, apoi o închise brusc. Eşti duşmanul Reţelei. Aşa zice Lib-Ve. Am văzut cîteva din lucrurile acelea dezgustătoare pe care le-ai făcut.

— Ştii ce-i dezgustător? Richards îşi aprinse o ţigară din pachetul de pe bord. Să-ţi zic *eu*. E dezgustător să fii persecutat pentru că nu vrei să munceşti la General Atomics într-un sector unde vei ajunge impotent. E dezgustător să stai acasă şi să te uiţi cum nevastă-ta face tot ce poate ca să cumpere o pîine. E dezgustător să ştii că Reţeaua ucide anual milioane de oameni cu poluanţi atmosferici, cînd ar putea fabrica filtre nazale cu şase dolari bucata.

— Minţi. Încheieturile degetelor i se înălbiseră pe volan.

— Cînd chestia asta o să se termine, spuse Richards, te poţi întoarce în apartamentul tău decomandat, şi să-ţi aprinzi o Pipă şi să te faci criţă şi să te uiţi cum scli-

peşte argintăria. Nu-i nimeni prin cartier care să omoare şobolani cu mătura, sau să se cace pe lîngă garduri pentru că nu funcţionează closetul. Am întîlnit o fetiţă de cinci ani care avea cancer pulmonar. Asta nu-i dezgustător ? Ce...

— Termină ! răcni femeia. *Vorbeşti urît !*

— Exact, încuviinţă Richards privind afară.

Disperarea îl paraliza precum o apă rece. Nu exista o bază de comunicare cu aceşti prea-fericiţi. Ei trăiau sus, pe înălţimile unde aerul era rarefiat. Îl încercă deodată furia de-a o învăţa minte pe femeia aceea : să-i azvîrle ochelarii, s-o îmbrîncească în noroi, s-o violeze, să sară pe ea, să-i spargă dinţii, să-i rupă hainele şi s-o lase în pielea goală, şi s-o întrebe dacă acum vedea şi ea emisiunea aia, care e douăzeci şi patru de ore pe zi pe programul unu, unde nu cîntă niciodată imnul !

— Aşa-i, murmură el. Sînt un derbedeu care vorbeşte urît.

...043 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards aprecia că ajunseseră mai departe decît avuseseră dreptul. Erau în drum spre un oraş de lîngă ocean, Camder, la peste o sută cincizeci de kilometri de locul unde începuse călătoria cu Amelia Williams.

— Fii atentă, îi spuse cînd intrară în Angusta, capitala statului. Aici s-ar putea să ne miroasă. N-am nici un chef să te omor. Ai înţeles ?

— Da, încuviinţă ea. După aceea, adăugă cu ură : Îţi trebuie un ostatic.

— Exact. Aşa că dacă un poliţist se ia după noi, tragi pe dreapta. Imediat. Deschizi portiera şi te apleci în afară. Doar te *apleci*. Fundul nu ţi se ridică de pe scaun. Ai priceput ?

— Da.

— Ţipi aşa : Benjamin Richards m-a luat ostatecă. Dacă nu degajaţi drumul, o să mă omoare.

— Şi crezi că va reuşi ?

— Ar fi de dorit, rosti el batjocoritor. E viaţa ta-n joc.

Femeia își mușcă buza fără să răspundă.

— O să reușească. Așa cred. Imediat o s-apară o grămadă de tipi cu camere video, sperînd să obțină o recompensă de la Jocuri, sau chiar Premiul Zapruder. Cu atîția martori, vor trebui să joace corect. Păcat că n-o să ne poți vedea la Lib-Ve urmăriți de o ploaie de gloanțe, și vorbindu-se de tine cu ipocrizie ca despre ultima victimă a lui Ben Richards.

— De ce spui toate *astea* ? izbucni ea.

Nu-i răspunse ; se lăsă să alunece în scaun pînă nu i se mai zări decît creștetul capului, și așteptă luminile albastre să apară în oglinda retrovizoare.

Dar în Augusta n-au apărut lumini albastre. Continuară încă o oră și jumătate, ocolind oceanul în timp ce soarele începu să coboare, întrezărind sclipiri și scînteieri ale apei, dincolo de cîmpuri și poduri, și printre pîlcurile de pini.

Era trecut de ora două, cînd ieșiră dintr-o curbă nu departe de intrarea în Camden și văzură un baraj : două mașini de poliție, oprite pe ambele laturi ale șoselei. Doi polițiști verificaseră camionul unui fermier și-i făceau semn să treacă.

— Mai mergi o sută de metri și te oprești, rosti Richards. Fă exact cum îți spun eu.

Femeia era palidă, dar se stăpînea. Poate se resemnase... Frînă, și opri în mijlocul drumului, la cincisprezece metri de baraj.

Unul din polițiști gesticulă din mînă, invitînd-o să se apropie. Cînd n-o făcu, își privi întrebător tovarășul. Un al treilea polițist, care stătea într-una din mașini, înhață microfonul stației de sub bord și începu să vorbească rapid.

Acuma-ncepe, se gîndi Richards. *Gata, acuma-ncepe.*

...042 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Ziua era însorită (ploaia permanentă din Harding părea la ani-lumină depărtare) și totul era extrem de clar definit. Umbrele polițiștilor păreau desenate cu carioca neagră. Își deschideau tocurile armelor.

Doamna Williams deschise portiera și se aplecă afară.

— Nu trageți, vă rog, rosti, și pentru prima dată Richards își dădu seama de timbrul vocii ei, educat și profund. Parcă ar fi fost la o serată, exceptînd încheieturile degetelor înălbite, și pulsația rapidă a venei gîtului. Prin portiera deschisă, putea simți aroma proaspătă, înviorătoare a pinilor și ierbii.

— Ieșiți din mașină cu mîinile deasupra capului, spuse primul polițist.

Suna ca o mașină bine programată. General Atomics, model 6295—A_9, se gîndi Richards. Polițistul Hicksville. Funcționează și cu 16 baterii cu iridiu, tip serg-maj. Culoare de livrare : alb.

— Dumneavoastră, și pasagerul dumneavoastră, doamnă. L-am văzut.

— Mă numesc Amelia Williams, pronunță ea foarte clar. Nu pot ieși, așa cum doriți. Benjamin Richards mă ține ostatecă. Spune că dacă nu-l lăsați să treacă, mă va ucide.

Cei doi polițiști se priviră, și ceva de abia perceptibil se schimbă între ei. Richards atît de încordat încît parcă avea un al șaselea simț, îl remarcă.

— Dă-i drumul ! răcni el.

Femeia îl privi surprinsă.

— Dar nu vor...

Blocnotesul primului polițist căzu pe șosea. Aproape simultan, cei doi polițiști îngenunchiară, scoțînd armele, și ținîndu-le cu ambele mîini. Cîte unul de fiecare parte a liniei albe.

Foile blocnotesului fluturau în vînt.

Richards trînti piciorul luxat pe pantoful drept al Ameliei Williams, și buzele i se crispară într-o mască a durerii, cînd oasele scrîntite scîrțîiră. Mașina țîșni înainte.

În clipa următoare, două zgomote seci răsunară în caroserie, făcînd-o să vibreze. După încă un moment, parbrizul explodă, împroșcîndu-i cu cioburi. Amelia ridică brațele, apărîndu-se, și Richards se izbi sălbatic în ea, răsucind volanul.

Trecură printre cele două automobile ale poliției, bălăngănind partea din spate. Richards îi întrezări pe polițiști răsucindu-se să tragă din nou, apoi toată atenția lui se concentră asupra drumului.

Urcară o colină, și auzi încă un bubuit sec, cînd un glonte perforă portbagajul. Mașina începu să vibreze și Richards încercă să redreseze volanul. Vag, își dădu seama că Amelia țipa.

— Virează ! îi răcni. Virează, la dracu ! Virează ! Virează !

Mîinile ei pipăiră în mod reflex după volan și-l găsiră. Richards îi dădu drumul, și-i zbură ochelarii dintr-o lovitură. Pentru o clipă ochelarii rămaseră agățați de o ureche, apoi căzură.

— Trage pe dreapta !

— Au tras în noi. Devenea isterică : Au tras în noi. *Au tras...*

— *Trage pe dreapta !*

Înapoia lor se auzi urletul sirenelor.

Trase pe dreapta, cu greu, mașina derapînd și vibrînd, azvîrlind pietriș în aer.

— Le-am spus, și-au încercat să ne omoare, repetă ea parcă uluită. Au încercat să ne omoare.

Bărbatul coborîse deja, și țopăia cu dificultate cu pistolul scos. Își pierdu echilibrul și căzu, julindu-și ambii genunchi.

Cînd primul echipaj apăru în vîrful pantei, el era pe taluz, îngenuncheat, cu arma întinsă. Mașina avea peste o sută douăzeci la oră și continua să accelereze ; un cowboy de provincie la volan, cu un motor prea puternic sub capotă și lucirea gloriei în ochi. Poate că-l văzură, poate că încercară să frîneze. Nu contă. Cauciucurile nu erau anti-glonț. Cel dinspre Richards explodă de parcă ar fi avut dinamită înăuntru. Mașina decolă ca o pasăre uriașă, trecînd peste taluz într-un zbor necontrolat. Se izbi în scorbura unui ulm uriaș. Portiera din partea șoferului sări din țîțîni. Șoferul trecu prin parbriz ca o rachetă și zbură zece metri pînă se opri în tufișuri.

A doua mașină veni aproape cu aceeași viteză, și Richards avu nevoie de patru focuri pentru a-i nimeri

roata. Două gloanțe împroșcară nisipul lîngă el. Automobilul derapă într-un semi-viraj fumegînd și se rostogoli apoi de trei ori, împroșcînd sticlă și metal.

Richards se străduí să se ridice, privi în jos și zări cămașa înnegrindu-se treptat, imediat deasupra curelei. Reveni, țopăind, la perna de aer, și se trînti cu fața în jos cînd a doua mașină de poliție explodă, azvîrlind schije în jurul și deasupra lui.

Se sculă, icnind și scoțînd un fel de gemete slabe, ciudate. Trupul începuse să-i zvîcnească în pulsații lente, dureroase.

Poate că femeia ar fi putut să fugă, însă nu încercase. Privea fix mașina ce ardea pe șosea. Cînd Richards sui înăuntru, ea se trase îndărăt.

— I-ai omorît. I-ai omorît.

— Ei au încercat să m-omoare. Și pe tine. Dă-i drumul. Repede.

— NU PE MINE-AU ÎNCERCAT SĂ M-OMOARE!

— *Dă-i drumul!*

Porni.

Masca tinerei și avutei *hausfrau*, revenind de la tîrguieli, atîrna acum zdrențuită. Înapoia ei se întrezărea ceva primitiv, care-și mușca buzele și rostogolea ochii în cap. Poate că existase acolo dintotdeauna.

Merseră vreo opt kilometri și ajunseră la o stație de aer, cu magazin.

— Oprește, spuse Richards.

...041 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Coboară.

— Nu.

Îi lipi arma de sînul drept și ea scînci.

— Nu. Te rog.

— Scuză-mă. N-avem timp să faci pe primadona. Coboară.

Coborî, și el o urmă.

— Las-mă să mă sprijin de tine.

O cuprinse cu brațul după umeri și arătă cu țeava spre cabina telefonică de lîngă automatul pentru cuburi

de gheață. Porniră într-acolo, mișcîndu-se aldoma unui cuplu grotesc de vodevil. Richards țopăia pe piciorul cel bun. Se simțea obosit. Vedea în fața ochilor mașinile turtindu-se, trupul zburînd precum o torpilă, explozia... Scenele se repetau mereu și mereu, ca o buclă închisă.

Proprietarul magazinului, un bătrîn cu părul alb și picioare slăbănoage, parțial acoperite cu un șorț murdar de măcelar, ieși și-i privi cu ochi speriați.

— Hei, rosti el încetișor. N-am nevoie de tine aici. Am o familie. Pleacă. Te rog, nu-mi trebuie necazuri.

— Șterge-o-năuntru, tataie, zise Richards. Bătrînul îl ascultă.

Gîfiind, Richards intră în cabină, și bägă o fisă. Ținînd pistolul și receptorul în aceeași mînă, formă „O"".

— Alo, centrala, ce prefix e aici ?

— Rockland, domnule.

— Fă-mi, te rog, legătura cu agenția de știri locală.

— Se poate face direct, domnule. Numărul e...

— Fă-l tu.

— Doriți...

— *Fă numărul !*

— Da, domnule, încuviință netulburată operatoarea.

În urechea lui Richards răsunară păcănituri și clic-uri. Sîngele îi colorase cămașa într-un roșu închis, murdar. Nu-l mai privi. Îi făcea rău.

— Agenția Rockland, se auzi o voce. Autorizație Lib-Ve, 6943.

— Aici e Ben Richards.

O tăcere lungă. Apoi :

— Auzi, vierme, și mie-mi plac bancurile, da'asta-i...

— Gura. Dacă ieși afară, o să ai dovada în zece minute. Dacă prinzi frecvența poliției, o s-o ai imediat.

— S... o clipă.

La capătul celălalt al firului se auzi pocnetul receptorului lăsat jos, și o sirenă îndepărtată. Cînd reveni la telefon, glasul era practic și sec, doar cu o undă de excitare.

— Unde ești, tipule ? Jumătate din poliția din Maine de est tocmai a trecut prin Rockland... cu două sute la oră.

Richards lăsă capul pe spate și citi firma.

— Într-un loc numit „La Gilly — Magazin Universal și Stație de Aer", pe Șoseaua Națională 1. Îl știi ?

— Da. Stai...

— Ascultă-mă, vierme. Nu te-am sunat să-mi fac autobiografia. Trimite niște camere aici. Rapid. Și dă pe post, Știrea-Bombă. Am o ostatecă. Se numește Amelia Williams. Din... O privi.

— Falmouth, șopti ea.

— Din Falmouth. Dacă nu mi se lasă liberă trecere, o omor.

— Isuse, miros un Premiu Pulitzer !

— Nu, te-ai căcat pe tine, asta-i. Richards se simțea amețit. Dă pe post. Vreau ca porcii să afle că toți știu că nu-s singur. La un baraj, trei gabori au încercat să ne radă.

— Și ce s-a întîmplat cu ei ?

— I-am omorît.

— Pe toți trei ? să fiu al dracu ! Desprinsă cîteva clipe de telefon, vocea răcni : Dicky, deschide cablul național !

— O s-o ucid, dacă se mai trage în mine, continua Richards, încercînd să pună cît mai multă sinceritate în glas, și să-și amintească toate filmele vechi cu gangsteri văzute la te-ve, cînd era pușți. Dacă vor să nu i se întîmple nimic, ar face bine să mă lase să trec.

— Cînd...

Richards închise și ieși cu greutate din cabină.

— Ajută-mă.

Femeia îl sprijini cu un braț, strîmbîndu-se la vederea sîngelui.

— Vezi în ce te-ai băgat ?

— Da.

— Este o nebunie. O să te omoare.

— Dă-i drumul spre nord, mormăi Richards. Ține-o pe nord.

Gîfiind, se lăsă să alunece în scaunul mașinii. Lumea insista să zvîrnească. O muzică ascuțită, atonală, îi spărgea urechile. Amelia ieși pe șosea. Bluza ei elegantă, verde cu dungulițe negre, era pătată de sînge. Bătrînul, Gilly, întredeschise ușa și scoase un străvechi aparat de fotografiat Polaroid. Făcu o poză, trase banda și așteptă. Chipul lui era un amestec de spaimă și încîntare.

În depărtare, sporind și unindu-se, sirenele.

Parcurseră zece kilometri înainte ca oamenii să apară prin curți și să-i privească trecînd. Mulți aveau camere video, și Richards se relaxă.

— La barajul acela trăgeau în duzele de aer, rosti încet femeia. A fost o greșeală. Asta a fost. O greșeală.

— Dacă viermele ăla ținteа duza cînd a găurit parbrizul, înseamnă că a greșit mai mult de un metru.

— *A fost o greșeală!*

Erau în cartierul rezidențial de la marginea lui Rockland Vile. Drumuri de țară terminîndu-se înaintea unor cabane. Hotelul Briza. *Drum particular.* Eu și Patty. *Interzis.* La Elizabeth. *Contravenienții vor fi împușcați.* Al 9-lea cer. *5 000 de volți.* Vraja. *Patrule cu cîini.*

Ochi bolnavi și fețe lacome privindu-i dinapoia copacilor, precum pisici Cheshire. Răcnetele Lib-Veurilor portabile pătrundeau prin parbrizul spart.

Peste tot o atmosferă nebună, stranie, de carnaval.

— Aștia, vorbi Richards, nu vor decît să vadă sînge. Cu cît mai mult, cu atît mai bine. Nu le-ar păsa dacă ne-ar omorî pe amîndoi. Poți să crezi așa ceva?

— Nu.

— Atunci te salut cu respect.

Un bărbat mai în vîrstă cu păr argintiu, ondulat, purtînd niște bermude care-i depășeau genunchii, alergă spre marginea șoselei. Avea un aparat de fotografiat uriaș, cu un transfocator precum o cobră. Începu să pozeze rapid, aplecîndu-se și schimbînd permanent unghiul. Pielea picioarelor era albicioasă. Richards izbucni brusc într-un hohot de rîs care o făcu să tresară pe Amelia.

— Ce...

— N-a scos capacul de pe obiectiv, hohoti Richards. N-a... Se înneca de rîs.

Marginile șoselei erau pline de mașini atunci cînd ajunseră în vîrful unei pante lungi și line, și începură să coboare spre centrul Rocklandului. Poate că odată fusese un sătuc de pescari pitoresc, populat de bărbați gen Winslow Homer, cu pelerine galbene, care plecau în bărcuțe să prindă homarii vicleni. În acest caz, dispăruse de mult.

De fiecare parte a drumului se înălța cîte un uriaș magazin-universal. O stradă principală, ticsită de bordeluri, baruri și săli de jocuri. Locuințele perfect aliniate ale clasei mijlocii priveau mizeria din înălțimi, iar de la marginea mirositoare a apei ridicau ochii bordeiele mahalalei. La orizont, oceanul era neschimbat, Scînteia azuriu și în afara timpului, acoperit de puncte și păienjenișuri de lumină dinspre soarele după-amiezii. De-a curmezișul șoselei erau oprite două mașini de poliție. Girofarurile se roteau nebunește, defazate unul față de celălalt. Pe taluzul din stînga, se afla o mașină blindată, din care îi urmărea o țeavă scurtă și groasă.

— S-a terminat, rosti femeia încet, aproape cu regret. Trebuie să mor și eu ?

— Te oprești la cincizeci de metri de ei și-ți joci rolul, spuse Richards. Se lăsă să alunece în jos pe scaun. Un tic nervos îi crispa fața.

Amelia se opri și deschise portiera, însă nu se aplecă în afară. Liniștea era completă. *Mulțimea amuțește*, se gîndi ironic Richards.

— Mi-e frică, zise ea. Te rog. Mi-e foarte frică.

— N-o să te-mpuște. Sînt prea mulți martori. Nu poți ucide ostatici sub ochii publicului. Astea-s regulile jocului.

Femeia îl privi, și brusc Richards își dori ca să fi putut discuta împreună la o cafea. Ar fi ascultat-o atent, și i-ar fi amestecat frișca adevărată din ceașcă — ea făcea cinste, bineînțeles. Apoi ar fi putut discuta despre inechitatea socială, despre cum șosetele îți cad întotdeauna cînd porți cizme de cauciuc, și despre importanța de a fi cinstit.

— Dă-i drumul, doamnă Williams, vorbi el tachinînd-o ușor. Ochii întregii lumi sînt asupra ta.

Ea se îndreptă în afară.

Șase mașini de poliție și un alt transportor blindat apăruseră la zece metri înapoia lor, blocîndu-le retragerea.

De-acum, se gîndi Richards, *singura ieșire e-n sus spre cer.*

— Mă numesc Amelia Williams. Benjamin Richards mă reține ostatecă. Spune că mă va ucide dacă nu ne lăsați să trecem.

Pentru o clipă fu o tăcere atît de absolută încît Richards putu auzi sirena foarte îndepărtată a unui iaht de pe ocean.

Apoi, bubuind, asexual, amplificat :

— DORIM SĂ DISCUTĂM CU BEN RICHARDS.

— Nu, zise repede Richards.

— Spune că nu.

— COBORÎȚI DIN MAȘINĂ, DOAMNĂ.

— Mă va ucide ! țipă ea. N-auziți ? Mai devreme niște polițiști erau să ne *ucidă* ! El zice că nu vă pasă dacă ne-omorîți pe-amîndoi. *Dumnezeule, așa e ?*

— Lăsați-o ! răcni un glas răgușit din mulțime.

— COBORÎȚI DIN MAȘINĂ, ALTFEL DESCHIDEM FOCUL.

— Lă-sa-ți-o ! Lă-sa-ți-o ! Mulțimea preluase scandarea precum fanii unui meci de mortbal.

— COBORÎȚI...

Vacarmul acoperi cuvintele polițiștilor. De undeva zbură o piatră. Parbrizul unui automobil înflori în crăpături.

Motoarele ambalară și cele două mașini de poliție începură să se retragă, dezvăluind o fișie îngustă de pavaj. Mulțimea aclamă mulțumită, apoi amuți, așteptînd următorul act.

— TOȚI CIVILII SĂ PĂRĂSEASCĂ ZONA, bubui difuzorul. POT AVEA LOC SCHIMBURI DE FOCURI. TOȚI CIVILII SĂ PĂRĂSEASCĂ ZONA. ÎN CAZ CONTRAR POT FI ARESTAȚI PENTRU OBSTRUCȚIONAREA ORGANELOR DE ORDINE ȘI DEMONSTRAȚIE NEAUTORIZATĂ. OBSTRUCȚIONAREA ORGANELOR DE ORDINE ȘI DEMONSTRAȚIILE NEAUTORIZATE SE PEDEPSESC CU ZECE ANI ÎNCHISOARE, SAU O AMENDĂ DE ZECE MII DE DOLARI. PĂRĂSIȚI ZONA. PĂRĂSIȚI ZONA.

— Da, ca să nu vă vadă nimeni cînd o-mpușcați pe față! zbieră o voce isterică. Lua-v-ar dracu' de porci!

Oamenii nu se clintiră. Un automobil galben-negru de la agenția de videoștiri frînă cu un scîrțîit asurzitor. Doi bărbați săriră dinăuntru și începură să instaleze camerele.

Doi polițiști se repeziră spre ei, și urma o încăierare scurtă și violentă. După aceea unul din polițiști smulse o cameră și o izbi de pămînt. Un reporter încercă să-l oprească, dar fu lovit cu bastonul.

Un băiețaș se desprinse din mulțime și azvîrli o piatră în ceafa polițistului. Acesta căzu, și sîngele împroșcă pavajul. Vreo șase alți polițiști prinseră băiatul și-l luară pe sus. În mod neașteptat, pe margini, izbucniră încăierări izolate între cei bine îmbrăcați și locuitorii periferiilor. Brusc, o femeie într-un capot decolorat și destrămat sări asupra unei matroane plinuțe, vîrîndu-și mîinile în părul ei. Amîndouă căzură pe jos, lovindu-se și urlînd.

— Dumnezeule, șopti Amelia.

— Ce se-ntîmplă? făcu Richards. Nu îndrăznea să privească peste marginea bordului.

— Lupte. Poliția lovește oamenii. Cineva a distrus o cameră video.

— RENUNȚĂ, RICHARDS. COBOARĂ.

— Pornește, rosti încet bărbatul.

Vehiculul se mișcă, șovăitor.

— Vor trage în duze, spuse ea. După aceea vor aștepta pînă o să cobori.

— N-o să facă asta.

— De ce?

— Sînt prea proști.

Nu o făcură.

Înaintară încetișor pe lîngă mașinile de poliție și spectatorii holbați. Într-o segregare inconștientă, aceștia se împărțiseră în două grupuri. De o parte a șoselei erau cei din clasele de sus și mijlocii, cucoanele cu păr coafat și bărbați purtînd cămăși Arrow și mocasini. Tipi în salopete cu numele companiilor pe spate, și propriile lor nume brodate cu fir auriu pe piept. Femei aidoma Ameliei Williams, îmbrăcate pentru tîrguieli. Fețele lor erau

diferite, însă toate aveau un lucru comun : Păreau incomplete, în genul unor fotografii găurite în dreptul ochilor, sau a unor puzzle cu o piesă lipsă. Lipsea disperarea, se gîndi Richards. În stomacurile acelea nu urla nici un lup flămînd. Mințile acelea nu erau obsedate de vise nebune, sau speranțe demente.

Toți aceștia erau pe partea dreaptă a drumului, în fața complexului de cluburi pentru iahting pe lîngă care tocmai treceau.

De cealaltă parte, pe stînga, stăteau săracii. Nasuri roșii, cu vinișoare sparte. Sînt vlăguiți, căzuți. Păr slinos. Șosete. Furuncule. Coșuri. Gurile căscate și inexpresive ale imbecilității.

Pe partea aceasta polițiștii erau mai mulți, și soseau întăriri.

În ciuda vitezei cu care apăruseră, Richards nu era surprins de iuțeala și pasul lor apăsat. Chiar și aici în Pace-și-Liniște, S.U.A., bîta și arma erau la îndemînă. Dulăii erau ținuți flămînzi în cuști. Săracii pătrund în cabanele de vară, zăvorîte toamna și iarna. Săracii sparg în bande magazinele universale. Săracii scriu porcăriile pe vitrine. Săracii au mereu hemoroizi, și gurile li se umplu de scuipat furios cînd văd blănuri Nauga, crom, costume de două sute de dolari și burți umflate. Iar săracilor li se oferă un Jack Johnson, un Muhammad Ali, un Clyde Barrow. Ei stăteau și priveau.

Aici pe dreapta, oameni buni, sînt locuitorii verii, își spuse Richards. Grași și greoi, dar apărați de armuri. În stînga, cu greutatea maximă de șaizeci și cinci de kilograme — totuși, concurenți îndîrjiți, cu ochi răi — sînt Fomiștii. Pentru ei există politica înfometării ; s-ar lupta și cu Isus Christos pentru un kil de cîrnați. Aveți însă grijă de taberele astea. Nu prea rămîn în ring ; au tendința să se bată în sală. Putem găsi un țap ispășitor pentru amîndoi ?

Încetișor, cu cincizeci de kilometri la oră, Ben Richards trecu printre ei.

...038 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trecuse un ceas. Era ora patru. Umbrele se lungeau peste șosea.

Afundat într-un scaun, Richards se străduia să nu atipească. Gemînd își scoase cămașa din pantaloni, ca să-și cerceteze rana. Glonțul îl zgîriase adînc și urît într-o parte, și sîngerase abundent. Rana nu se închisese. Cînd se mișca brusc, se deschidea sîngerînd. Nu mai conta. Aveau să-l radă. În fața armamentului greu, planul lui nu era decît o glumă. Aveau să-l urmărească, să-l hărțuiască pînă ce avea să se întîmple un „accident", iar vehiculul să fie transformat în fragmente de sticlă și metal („...dent regretabil... polițistul a fost suspendat pînă la încheierea anchetei... deplîngem pierderea de vieți nevinovate..." — totul expediat în viteză la ultimele știri, între activitatea de bursă și ultimul edict al papei). Treptat, era tot mai îngrijorat de soarta Ameliei Williams, a cărei uriașă greșeală fusese de-a pleca de acasă în dimineața de miercuri.

— Au și tancuri, vorbi brusc femeia. Glasul ei era ascuțit, întretăiat, aproape isteric. Îți dai seama ? Îți... Începu să plîngă.

Richards aștepta. În cele din urmă, spuse :

— În ce oraș sîntem ?

— P-pe indicator s-s-scrie W-winterport. Doamnê, nu mai pot ! Nu mai rezist să-i aștept să tragă ! *Nu mai pot* !

— Bine, rosti el.

Amelia clipi încet, scuturînd ușor din cap, parcă pentru a-l limpezi.

— Ce ?

— Oprește. Coboară.

— Dar te vor omo...

— Da. Însă n-o să mai fie sînge. N-o să vezi nici o picătură de sînge. Cu ce au acolo mă pot vaporiza împreună cu mașina.

— Minți. O să mă ucizi.

Pistolul atîrnase între genunchii lui Richards. Îl lăsă să cadă. Bufni înfundat pe covorașul din cauciuc.

— Aș vrea o Pipă, vorbi ea. Doamne, vreau să mă droghez. De ce n-ai ales altă mașină ? Doamne ! Doamne !

Richards începu să rîdă. Rîdea din adîncul pieptului în spasme șuierate, care-i dădeau cuțite prin rană. Închise ochii și hohoti pînă cînd lacrimile începură să i se prelingă de sub pleoape.

— Este frig cu parbrizul spart, rosti femeia fără nici o legătură. Dă drumul la radiator.

Chipul ei era o pată albă în umbrele amurgului.

...037 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Sîntem în Derry, vorbi ea.

Străzile erau ticsite de oameni. Stăteau pe acoperișuri și balcoane, sau pe verande. Mîncau sandvișuri și pui fripți.

— E vreun indicator de aeroport ?

— Da. M-am ghidat după el. O să-ți închidă porțile.

— Atunci o să-i amenințăm din nou că te ucid.

— Vrei să deturnezi un avion ?

— O să-ncerc.

— Nu poți.

— Sînt convins că ai dreptate.

Cotiră la dreapta, apoi la stînga. Portavocile anunțau într-una populația să se împrăștie.

— Este cu adevărat soția ta ? Femeia aceea din fotografie ?

— Da. O cheamă Sheila. Fetița noastră, Cathy, are un an și jumătate. S-a îmbolnăvit de gripă. Poate că acum îi este mai bine. Asta-i motivul pentru care am ajuns aici.

Un elicopter bîzîi deasupra lor, proiectînd o umbră ca de păianjen. Un glas puternic amplificat îl avertiză pe Richards s-o elibereze pe femeie. După ce dispăru, și ei putură din nou să vorbească, îi spuse :

— Soția ta pare vagaboandă. De ce nu se aranjează puțin ?

— Fotografia era trucată rosti inexpresiv Richards.

— Se face așa ceva ?

— Da.

— Aeroportul... Ne apropiem.

— Porțile sînt închise ?

— Nu văd... stai... deschise, dar blocate. Un tanc. Turela e spre noi.

— Apropie-te la zece metri și oprește.

Perna avansă pe drumul de acces cu patru benzi, printre mașinile de poliție, în mijlocul permanentelor somații și al vuietului mulțimii. Deasupra lor trecu un indicator gigantic : AEROPORTUL VOIGT. Femeia putea zări un gard cu sîrmă electrică întinzîndu-se de ambele părți ale șoselei peste un cîmp destul de noroios. Drept înainte, pe un refugiu, se vedea o combinație între cabină de informații și punct de control. Înapoia acesteia se afla poarta principală, blocată de un tanc A-62, capabil să tragă proiectile de un sfert de megatonă. Mai departe, un vălmășag de alei și parcaje, toate convergînd spre terminalele complexe ale aeroportului care mascau pistele. Deasupra tuturor se înălța un gigantic turn de control, aidoma unui marțian din H. G. Wells. Soarele care apunea îi lumina șirurile de ferestre polarizate, transformîndu-le în foc. Atît personalul cît și călătorii se înghesuiseră în parcarea cea mai apropiată, unde fuseseră opriți de cordoanele poliției. Auziră un uruit profund, pulsator, și Amelia zări un Lockheed/G-A Superbird, cenușiu ca oțelul, ridicîndu-se lent de pe una din pistele înapoia clădirilor.

— RICHARDS !

Tresări și-l privi speriată. Richards flutură nepăsător din mînă. Nu s-a întîmplat nimic, mamă. M-au curățat.

— NU VEI FI LĂSAT ÎNĂUNTRU, îl anunță vocea amplificată. DĂ-I DRUMUL FEMEII.

— Și-acum ? întrebă ea. Ești blocat. Vor aștepta pînă...

— Să mai forțăm puțin. Încă mai sînt dispuși să cedeze. Apleacă-te afară. Spune-le că-s rănit și pe jumătate nebun. Spune-le că vreau să mă predau Poliției Aeriene.

— Ce vrei să *faci* ?

— Poliția Aeriană nu-i subordonată nici statului, nici organelor locale. Conform tratatului ONU din 1995 sînt o forță internațională. Se spunea că dacă te predai lor, ești grațiat. Un fel de Lozul cel Mare. Minciuni sfruntate, bineînțeles. Ei te predau Vînătorilor, și Vînătorii te bagă-n beciul lor.

Amelia strînse din ochi.

— Totuşi poate c-o să creadă că eu nu ştiu asta. Sau că nu sper aşa ceva. Hai, spune-le.

Femeia se apleacă în exterior, şi Richards se încordă. Dacă aveau de gînd să recurgă la „un regretabil accident" care s-o scoată din scenă, acum era momentul. Capul şi bustul ei erau o ţintă perfectă pentru o mie de arme. O apăsare pe un singur trăgaci, şi tot spectacolul avea să se încheie extrem de rapid.

— Ben Richards doreşte să se predea Poliţiei Aeriene ! strigă ea. Este rănit în două locuri !

Azvîrli o privire îngrozită peste umăr, şi glasul îi răsună ascuţit şi limpede în liniştea neaşteptată de după decolarea avionului.

— Este pe jumătate nebun şi, Dumnezeule, sînt atît de speriată... *vă rog... vă rog... VĂ ROG !*

Camerele filmau totul, trimiţînd în direct în toată America de Nord şi în jumătate de lume. Asta era bine. Era perfect. Richards îşi simţi toate membrele încordate de tensiune şi ştiu că începea să spere.

Un moment de tăcere ; înapoia punctului de control se purtau discuţii.

— Foarte bine, rosti încet Richards.

Ea îl privi.

— Crezi că mi-e greu să par speriată ? Nu sînt de partea ta, orice ai crede. Abia aştept să scop de tine.

Richards remarcă pentru prima dată cît de perfecţi îi erau sînii sub bluza mînjită de sînge. Cît de perfecţi şi minunaţi.

Răsună deodată un vuiet urmat de scrîşnete şi Amelia ţipă.

— E tancul, spuse bărbatul. Fii liniştită. E doar tancul.

— Se mişcă. Ne lasă să intrăm.

— RICHARDS ! TE DEPLASEZI LA PARCAJUL 16. POLIŢIA AERIANĂ TE VA AŞTEPTA ACOLO PENTRU A TE PRELUA !

— Perfect şopti el. Dă-i drumul. La vreo cinci sute de metri după poartă, te opreşti.

— O să mă omori, zise ea disperată. Nu vreau altceva decît să merg la toaletă, dar din cauza ta voi muri.

Perna se ridică zece centimetri și bîzîi lin înainte. Trecînd prin poartă, Richards se ghemui, anticipînd o posibilă ambuscadă, însă nu se întîmplă nimic. Asfaltul întunecat se curba neted spre clădiri. O tăbliță cu o săgeată îi informa că pe acolo se ajungea la Parcajele 16—20.

Polițiștii stăteau, în picioare sau îngenuncheați, înapoia unor baricade galbene.

Richards știu că la cea mai mică mișcare suspectă, aveau să facă mașina bucățele.

— Oprește, rosti și femeia îl ascultă.

Reacția fu imediată.

— RICHARDS ! DEPLASEAZĂ-TE SPRE PARCAJUL 16 !

— Spune-le că vreau o portavoce, spuse bărbatul. S-o lase pe alee, la douăzeci de metri. Vreau să vorbesc.

Amelia îi strigă mesajul, apoi așteptară. După cîteva clipe, un bărbat în uniformă albastră păși pe alee, și așeză pe beton o portavoce electrică. Rămase locului un moment, poate savurînd faptul că era urmărit de cinci sute de milioane de oameni, apoi reveni la anonimatul baricadei.

— Dă-i drumul, zise Richards.

Avansară pînă cînd portavocea ajunse în dreptul portierei din stînga și atunci femeia se aplecă și o luă. Era alb-roșie. Pe lateral literele G și A, înlănțuite deasupra unui fulger.

— Bun, încuviință el. Cît mai avem pînă la clădirea principală ?

— Mai puțin de cinci sute de metri.

— Și pînă la Parcajul 16 ?

— Vreo trei sute.

— Bun. E bine. Da.

Își dădu seama că-și mușca buzele inconștient, și încercă să se controleze. Îl durea capul ; întregul corp îi tremura de adrenalină.

— Dă-i drumul. Te oprești la intrarea în parcaj.

— Și după aceea ?

Zîmbi crispat și fără veselie.

— Acolo, rosti el, va fi scena Ultimul Rol al lui Richards.

...036 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cînd se opriră la intrarea în parcaj, reacția fu rapidă.

— NU STAȚIONAȚI, bubuiră difuzoarele poliției. POLIȚIA AERIANĂ AȘTEAPTĂ ÎNĂUNTRU. AȘA CUM S-A CONVENIT.

Richards ridică portavocea.

— ZECE MINUTE, rosti el. TREBUIE SĂ MĂ GÎNDESC.

Tăcere.

— Nu-ți dai seama că pur și simplu le forțezi mîna ? îl întrebă femeia cu un ton straniu, deși controlat.

Richards emise un chicot strangulat, ce semăna cu șuierul unui ceainic.

— Ei știu c-o să le dau peste bot. Nu știu însă *cum*.

— Nu poți. Încă nu-ți dai seama că nu poți ?

— Poate c-o să pot.

...035 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Ascultă-mă :

Cînd au început Jocurile, oamenii au spus că erau spectacolul cel mai grozav pentru că niciodată nu mai existase ceva asemănător. Dar nimic nu-i original. În Roma, gladiatorii făceau același lucru. Ba mai există și un alt joc. La pocher, mîna cea mai bună este chinta roială de pică. Iar pocherul cel mai dur e cel cu patru cărți pe față și una în mînă. Pe mărunțiș oricine se poate distra cu jocul ăsta. Cu o juma' de dolar poți plăti sec și să vezi ce carte au ceilalți în mînă. Dar cînd ridici miza, cartea aia din mînă începe să pară tot mai mare. După vreo zece tururi de miză, după ce ți-ai aruncat și casa și mașina, cartea aia e mai mare decît Everestul. Așa-i și *Fugarul*. Numai că eu n-ar trebui să am bani cu care să joc. Ei au oameni, arme, și timp. Noi jucăm cu cărțile lor și fisele lor, în cazinoul lor. Se presupune că atunci cînd pun mîna pe mine, am pierdut. Dar poate că am trișat puțin. Am anunțat agenția de știri din Rockland. Ei sînt zecele meu de pică. Au fost *nevoiți* să mă lase să trec,

pentru că se transmitea în direct. După primul baraj n-au mai avut altă șansă de-a mă rade. Dintr-un anumit punct de vedere, e amuzant, pentru că Lib-Veul dă Rețelei totul. Dacă vezi ceva la Lib-Ve înseamnă că-i adevărat. Deci dacă întreaga țară vede că poliția îmi ucide ostatecul — o femeie bine, din clasa de mijloc — atunci va crede. Or ei nu pot risca asta ; și-așa sistemul evoluează acum sub multe semne de întrebare. Drăguț, nu-i așa ? Cei asemenea mie sînt aici. Deja au avut loc ciocniri pe drum. Dacă poliția și Vînătorii trag în noi, s-ar putea petrece lucruri neplăcute. Un tip mi-a spus să stau în preajma celor din clasa mea. A avut mai multă dreptate decît credea. Unul dintre motivele pentru care se poartă cu mănuși cu mine este că cei din clasa mea, cei asemenea mie, sînt aici.

Ei sînt valetul de pică.

Dama ești tu.

Eu sînt popa ; omul cel negru cu sabia.

Astea-s cărțile mele cu fața în sus. Transmisia în direct, posibilitatea unor conflicte reale, tu, eu. Laolaltă nu înseamnă nimic. Le poți bate cu o pereche. Fără asul de pică sînt zero. Cu asul, nu le poate tăia nimic.

Brusc îi luă poșeta, o imitație de piele de crocodil, cu un lănțișor argintiu. Și-o băgă sub jachetă.

— Eu n-am asul, șopti el. Cu puțină gîndire, l-aș fi putut avea. Dar *am* o carte în mînă — una pe care ei n-o pot vedea. De aceea voi trage o cacialma.

— N-ai nici o șansă, rosti femeia. Ce poți face cu poșeta mea ? Să-i împuști cu rujul ?

— Cred că ei au trișat atît de mult pînă acum încît o să arunce cărțile. Cred că-s lași pînă-n vîrful unghiilor.

— RICHARDS ! AU TRECUT ZECE MINUTE !

Bărbatul duse portavoce la gură.

...034 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— ASCULTAȚI-MĂ CU ATENȚIE ! Vocea îi bubuia și răsuna peste întregul aeroport. Poliția aștepta încordată. Mulțimea se foia. AM ASUPRA MEA CINCI KILOGRAME DE EXPLOZIBIL PLASTIC DYNACORE — DENUMIT

ŞI IRLANDEZUL NEGRU. CINCI KILOGRAME. ESTE SUFICIENT SĂ DISTRUG ABSOLUT TOTUL PE O RAZĂ DE CINCI SUTE DE METRI ŞI SĂ ARUNC ÎN AER ŞI REZERVOARELE DE COMBUSTIBIL ALE AEROPORTULUI. ASTA O SĂ ŞI FAC, DACĂ NU-MI URMAŢI INSTRUCŢIUNILE. ÎN EXPLOZIV E INTRODUS UN INEL DE IMPLOZIE GENERAL ATOMICS. L-AM TRAS PE JUMĂTATE AFARĂ, O SINGURĂ MIŞCARE ŞI V-AŢI DUS TOŢI DRACULUI.

Dinspre mulţime se auziră ţipete, urmate de o mişcare ca de reflux. Brusc, poliţiştii de la baricade constatară că nu mai aveau pe cine împinge înapoi. Bărbaţi şi femei alergau peste alei şi piste, ieşind prin porţi sau sărind gardul aeroportului. Toţi erau albi la faţă şi îngroziţi.

Poliţiştii se priviră alarmaţi. Pe nici un chip nu se vedea neîncredere.

— RICHARDS ? se auzi un glas. ASTA-I O MINCIUNĂ. COBOARĂ.

— *COBOR*, răcni el. DAR ÎNAINTE S-O FAC, SĂ VĂ DAU INSTRUCŢIUNILE VREAU UN AVION CU REACŢIE CU PLINUL FĂCUT ŞI GATA DE ZBOR CU ECHIPAJUL MINIM. AVIONUL SĂ FIE UN LOCKHEED/GA SAU UN DELTA SUPERSONIC. AUTONOMIA DE ZBOR TREBUIE SĂ FIE DE CEL PUŢIN TREI MII DE KILOMETRI. TOTUL SĂ FIE GATA ÎN NOUĂZECI DE MINUTE.

Camerele video transmiteau, însă îndepărtîndu-se. Bliţurile fulgerau. Reporterii păreau şi ei nesiguri. Dar trebuia luată în seamă presiunea psihică a celor cinci sute de milioane de spectatori din faţa ecranelor. Ei erau reali. Acţiunea era reală. Iar cele cinci kilograme de Irlandez Negru ale lui Richards puteau fi doar o născocire a teribilei sale minţi criminale.

— RICHARDS ?

Dinapoia unui şir de automobile aflate la vreo cincizeci de metri de Parcajul 16 apăru un bărbat în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu mînecile suflecate în ciuda frigului. Avea o portavoce mai mare decît a lui Richards. Din depărtare, Amelia îi putea distinge ochelarii cu lentile mici ; scînteiau în ultimele raze de soare.

— SÎNT EVAN MCCONE.

Cunoștea bineînțeles numele. Trebuia să-i înfioare inima. Își dădu seama, fără surprindere, că *într-adevăr* îi înfioră inima. Evan McCone era șeful Vînătorilor. Un urmaș direct al lui Edgar J. Hoover și Heinrich Himmler, se gîndi. Personificarea oțelului din mănușa Rețelei. Un bau-bau. Un nume cu care să-i sperii pe copiii neascultători. Dacă te mai joci cu chibriturile, Johnny, îl chem pe Evan McCone.

Pentru o fracțiune de secundă își aminti o voce dintr-un vis. *Tu ești, frățioare?*

— MINȚI, RICHARDS. ȘTIM ASTA. O PERSOANĂ FĂRĂ PERMIS G-A NU POATE AVEA ACCES LA DYNACORE. DĂ-I DRUMUL FEMEII ȘI COBOARĂ. NU VREM S-O UCIDEM ȘI PE EA.

Amelia scoase un fel de șuier slab, icnit.

— AȘA POATE CĂ-I LA VOI, PIȘPIRICĂ, urlă Richards. ÎN LUMEA MEA DAC-AI MĂLAI POȚI CUMPĂRA DYNACORE DE PE STRADĂ. ȘI EU AM LOVELE. DE LA FEDERAȚIA JOCURILOR. MAI AVEȚI OPTZECI ȘI ȘASE DE MINUTE.

— NICI VORBĂ.

— MCCONE?

— DA.

— V-O TRIMIT PE FEMEIE. EA A VĂZUT EXPLOZIVUL. Amelia îl privea acum cu o uluială îngrozită. ÎNTRE TIMP DAȚI-I DRUMUL. OPTZECI ȘI CINCI DE MINUTE. NU-I O CACIALMA, GĂOAZĂ. UN SINGUR GLONȚ ȘI ZBURĂM CU TOȚII ÎN LUNĂ.

— Nu, șopti ea. Chipul îi era schimonosit într-un rictus. Să nu crezi c-o să *mint* pentru tine.

— Dacă n-o faci, sînt mort. Sînt rănit și lovit, și de-abia mai mă concentrez să vorbesc, dar știu că oricum ar fi, asta-i singura soluție. Acum fii atentă: Dynacore e alb și solid, unsuros la atingere. Pare...

Nu, nu! *Nu!* Își puse palmele peste urechi.

— Pare o bucată de săpun. E însă foarte greu. Acum o să-ți descriu inelul de implozie. E...

Amelia începuse să plîngă.

— Nu pot, nu-ți *dai seama?* Am și eu o datorie, de cetățean. O conștiință. Am...

— Da, și s-ar putea s-afle c-ai mințit, adăugă el sec. Numai că n-o să se întîmple așa. Pentru că dacă mă susții, ei o să cedeze. Și eu am dispărut ca pasărea cerului.

— *Nu pot!*

— RICHARDS! TRIMITE FEMEIA!

— Inelul de implozie e auriu, continuă Richards. Are diametrul de vreo cinci centimetri. Seamănă cu un portchei. Pe el există o tijă subțire, ca un creion, cu un declanșator G—A. Declanșatorul arată ca guma din capătul creionului.

Femeia se legăna înainte și înapoi, gemînd. Își prinsese cîte un obraz în fiecare palmă și-l răsucea ca pe aluat.

— Le-am spus că l-am despiedicat. Asta înseamnă că deasupra explozivului se vede un zimț mic. Ai înțeles?

Nici un răspuns; plîngea, suspina și se legăna.

— Sigur că ai înțeles, șopti el. Ești o femeie inteligentă, nu-i așa?

— N-o să mint.

— Dacă te-ntreabă altceva, nu știi nimic. N-ai văzut. Erai prea speriată. Un singur lucru: am tras de inel de la primul baraj de poliție. Nu știai ce era, dar m-ai văzut.

— Mai bine omoară-mă acum.

— Haide, spuse Richards. Du-te.

Îl privi, tremurînd, buzele mișcîndu-se în gol, ochii niște găuri negre. Femeia drăguță, sigură pe ea, cu ochelarii de soare, dispăruse. Richards se întrebă dacă femeia aceea avea să mai reapară vreodată. Nu credea. Nu aceeași.

— Du-te, îi spuse. Du-te. Du-te.

— Am... am... *ah, Doamne...*

Împinse portiera și pe jumătate sări, jumătate căzu afară. Se sculă imediat și începu să fugă. Părul îi flutura în urmă și părea foarte frumoasă, aproape o zeiță, alergînd spre fulgerele orbitoare ale unui milion de blițuri.

Carabine scînteiară, pregătite, și fură coborîte cînd dispăru în mulțime. Richards riscă o privire scurtă pe geamul din stînga, dar nu putu distinge nimic.

Se lăsă din nou cît mai jos în scaun, își privi ceasul, și așteptă să fie pulverizat.

...033 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Limba roșie a ceasului descrisese două cercuri. Alte două. Alte două.

— RICHARDS !

Duse portavocea la buze :

— ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ DE MINUTE, MCCONE.

Trebuia să joace pînă la capăt. Ăsta era *singurul* fel de-a juca. Pînă în clipa cînd McCone ordona deschiderea focului. N-avea să se chinuiască mult. Și oricum i se părea că nu mai prea contează.

După o pauză, eternă.

— NE TREBUIE MAI MULT TIMP. CEL PUȚIN TREI ORE. PE AEROPORTUL ĂSTA NU EXISTĂ NICI L/G—A, NICI DELTA. TREBUIE SĂ VINĂ DIN ALTĂ PARTE.

Femeia reușise. Doamne, era incredibil. Femeia privise în adîncul prăpastiei, apoi o traversase. Fără plasă de siguranță. Fără cale de întoarcere. Incredibil.

Bineînțeles că n-o crezuseră. Asta era meseria lor : să nu creadă nimic și pe nimeni. Chiar în clipa asta probabil, o tîrau într-o odaie din clădirile aeroportului, unde o așteptau vreo șase din anchetatorii lui McCone. Iar adusă acolo, urma să înceapă litanie. *Sîntem convinși că sînteți tulburată, doamnă Williams, dar pentru completa noastră informare... n-ați dori să mai repetați asta o dată... ne intrigă un amănunt... sînteți sigură că nu era invers... de unde știți... de ce... și după aceea ce-a spus...*

Deci ideea corectă era de-a cîștiga timp. De a-l păcăli pe Richards mai întîi cu un pretext, apoi cu altul. Avem o problemă cu alimentarea, ne mai trebuie timp. N-avem echipaj la îndemînă, ne mai trebuie timp. N-avem echipaj la îndemînă, ne mai trebuie timp. E o farfurie zburătoare peste pista zero-șapte, ne mai trebuie timp. Și încă n-am pus-o cu botu pe labe. Încă n-am izbutit s-o facem să recunoască faptul că explozivul tău e o poșetă din piele de crocodil, ticsită cu șervețele kleenex, mărunțiș, cosmetice și cărți de credit. Ne mai trebuie timp.

Nu putem deocamdată risca, omorîndu-te. Ne mai trebuie timp.

— RICHARDS ?

— ATENȚIE, le răspunse. AVEȚI ȘAPTEZECI ȘI CINCI DE MINUTE. DUP-AIA TOTUL ZBOARĂ-N AER.

Nici un răspuns.

În ciuda posibilității unui dezastru, spectatorii începuseră să revină. Aveau ochii strălucitori, holbați și excitați. Apăruseră mai multe proiectoare portabile, care erau ațintite asupra mașinii, scăldînd-o într-o lumină violentă și dezvăluind parbrizul distrus.

Richards încercă să-și închipuie cămăruța unde o țineau, scotocind după adevăr, și nu izbuti. Bineînțeles, prea era exclusă. Oamenii lui McCone aveau să încerce s-o sperie cît mai rău, și fără îndoială aveau să reușească. Însă cît de tare aveau să încerce cu o femeie care nu aparținea acelui gheto al societății săracilor, unde oamenii nu aveau chipuri ? Droguri... Richards știa că existau droguri pe care McCone le putea comanda, droguri ce puteau face un indian Yaqui să-și bolborosească povestea vieții aidoma unui copilaș neajutorat. Droguri ce-l făceau pe un preot să turuie spovedaniile enoriașilor cu viteza unei mașini de stenografiat.

Puțină violență ? Bastoanele electrice modificate, care avuseseră atîta succes în revoltele din Seattle din 2005 ? Sau doar rafalele permanente ale întrebărilor ?

Gîndurile nu-i slujeau la nimic, însă nu le putea opri sau înăbuși. Dincolo de clădiri se auzea țiuitul inconfundabil al unui Loockheed pregătit de zbor. Avionul lui. Sunetul creștea și cobora ciclic. Cînd se întrerupse brusc, știu că începuse alimentarea. Douăzeci de minute, dacă se grăbeau. Richards nu credea că aveau să se grăbească.

Da, da, da. Asta e. Toate cărțile pe față, cu excepția uneia. *McCone ? McCone, tragi cu ochiul ? I-ai intrat femeii în minte ?* Umbrele se lungiră, și toți așteptară.

...032 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards constată că străvechiul clișeu era o minciună. Timpul *nu* încremenea. Poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întîmplat așa. Atunci cel puțin ar fi sperat în ceva.

În două rînduri, glasul amplificat îl anunță pe Richards că mințise. Le răspunse că atunci n-aveau decît să deschidă focul. Peste alte cinci minute, un alt glas îl anunță că flapsurile Lockheedului erau înțepenite și trebuiau să alimenteze alt avion. Richads le spuse că n-avea nimic împotrivă. Atîta vreme cît totul era gata la ora fixată.

Minutele se scurgeau. Mai rămăseseră douăzeci și șase, douăzeci și cinci, douăzeci și două, douăzeci *(încă n-a cedat, Doamne, poate...)* optsprezece, cincisprezece (din nou, motoarele avionului, urcînd într-un urlet strident, în vreme ce mecanicii verificau sistemele de combustibil și sol), zece minute, apoi opt.

— RICHARDS ?

— SÎNT AICI.

— PUR ȘI SIMPLU NE MAI TREBUIE TIMP. FLAPSURILE SÎNT ÎNȚEPENITE. O SĂ BĂGĂM HIDROGEN LICHID PRIN SUPAPE, DAR NE MAI TREBUIE TIMP.

— ÎL AVEȚI. ȘAPTE MINUTE. DUPĂ ACEEA PORNESC SPRE PISTĂ PE RAMPA DE SERVICIU. O SĂ CONDUC CU O MÎNĂ, IAR CU CEALALTĂ O SĂ ȚIN INELUL DE IMPLOZIE. TOATE PORȚILE SĂ FIE DESCHISE. ȘI NU UITAȚI C-O SĂ MĂ APROPII PERMANENT DE REZERVOARELE CU COMBUSTIBIL.

— NU-ȚI DAI SEAMA CĂ NOI...

— AM TERMINAT DE VORBIT BĂIEȚI. ȘASE MINUTE.

Minutarul descrise rotațiile sale regulate. Trei minute, două, unul. Încercau s-o desființeze în odăița pe care nu și-o putea imagina. Se străduí să-și amintească chipul Ameliei și nu reuși. Se contopea peste alte chipuri. O față mozaic, compusă din Stacey și Bradley și Elton și Virginia Parrakis și băiețelul cu cîinele. Mai ținea minte doar că era neajutorată, și drăguță în modul acela lipsit de inspirație în care pot fi atîtea femei, grație Factorului Max

și Revlonului, și chirurgiei estetice care adună, și leagă, și netezește, și curăță. Neajutorată. Neajutorată. Totuși hotărîtă, undeva în adînc. Unde ești hotărîtă femeie-tipic-americană? Ești îndeajuns de stăpînă pe tine? Sau chiar în clipa aceasta cedezi?

Simți ceva cald curgîndu-i pe bărbie și constată că-și mușcase buzele, în mai multe locuri.

Se șterse absent, lăsînd pe mînecă o urmă de sînge de forma unei picături, și băgă în viteză. Perna se ridică ascultătoare.

— RICHARDS! DACĂ PORNEȘTI, DESCHIDEM FOCUL! FEMEIA A VORBIT! ȘTIM TOTUL!

Nimeni nu trase nici măcar un glonț.

Într-un fel, era aproape dezamăgitor.

...031 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Rampa de serviciu descria o curbă ascendentă în jurul terminalelor din sticlă, futuriste, ale aeroportului. De ambele părți, drumul era ticsit de polițiști cu tot felul de arme, începînd de la baionete Mace-B și gaze lacrimogene, pînă la lansatoare individuale de rachete anti-tanc. Chipurile lor erau identice, plate, lipsite de expresie. Richards conduse încet, stînd acum perfect drept în scaun, iar ei îl priveau cu un respect tîmp. Se gîndi că pesemne așa arată vacile privind un fermier care a înebunit și zace pe podeaua grajdului, dînd din picioare și zbierînd.

Poarta către pistă (ATENȚIE — NUMAI PENTRU ANGAJAȚI — FUMATUL INTERZIS — INTERZIS ACCESUL PERSOANELOR NEAUTORIZATE) fusese deschisă și Richards intră, trecînd pe lîngă șiruri de cisterne cu cifre octanice ridicate, și avioane particulare micuțe. Dincolo de ele se afla pista, beton lat, negru de ulei, cu ramificații laterale. Aici îl aștepta avionul, un reactor

alb, uriaș, cu o duzină de motoare cu turbină zumzăind încetișor. Înapoia lui, pistele se întindeau rectilinii spre amurg, părînd că se contopesc într-un punct la orizont. Patru bărbați în salopete tocmai fixau scara de fuselaj. Lui Richards i se păru că era scara ce ducea la eșafod.

Și, parcă pentru a completa imaginea, călăul ieși din umbra fuselajului. Evan McCone.

Richards îl privi cu curiozitatea unuia care vedea pentru prima dată o celebritate — indiferent de cîte ori l-ai vedea în tri-D, nu poți crede în realitatea lui pînă nu-l vezi în carne și oase — iar apoi realitatea capătă o stranie nuanță de halucinație, ca și cum entitatea n-ar avea dreptul să existe separat de imagine.

Era un bărbat scund, cu ochelari fără rame, căruia i se ghicea un început de burtică sub costumul perfect croit. Se zvonea că McCone purta pantofi cu talpă dublă, însă nu-ți puteai da seama. Avea la rever un steguleț minuscul din argint. Nu arăta cîtuși de puțin a monstru, moștenitorul unor înspăimîntătoare instituții precum F.B.I. și C.I.A. Nu arăta a individ care devenise maestrul automobilelor negre în noapte, a bastonului din cauciuc, a întrebărilor viclene despre cei de-acasă. Nu arăta a individ care devenise maestrul întregului repertoriu al terorii.

— Ben Richards ? Nu folosea portavocea, și în absența acesteia glasul lui era moale și inteligent, însă cîtuși de puțin efeminat.

— Da.

— Am acordul pentru arestarea și execuția ta, semnat de Federația Jocurilor, departament oficial al Comisiei pentru Comunicații a Rețelei. O să-l onorezi ?

— Unei găini îi cînți imnul înainte de a-i tăia gîtul ?

— Aha. McCone părea încîntat. Formalitățile sînt îndeplinite. Eu sînt un tip foarte formalist, tu nu ? Ah, nu, sigur că nu. Ai fost un concurent care n-a avut treabă cu așa ceva. De aceea mai ești încă în viață. Știai că acum vreo două ore, ai depășit vechiul record al *Fugarului* de opt zile și cinci ore ? Bineînțeles că n-aveai de unde știi. Însă așa este. Da. Și evadarea din clădirea Tinerilor Creștini din Boston... Super ! Am auzit că popularitatea emisiunii a crescut cu doisprezece la sută.

— Foarte frumos.

— Am fost gata să te prindem în Portland. Ghinion. Înainte de-a muri, Parrakis s-a jurat că ai părăsit mașina în Auburn. L-am crezut ; în mod evident, era un amărît înfricoșat.

— Evident, repetă Richards în șoaptă.

— Dar această ultimă mișcare a fost pur și simplu excepțională. Jos pălăria ! Pot spune chiar că-mi pare rău că totul trebuie să se termine. Mi-e teamă că nu voi mai întîlni niciodată un adversar mai inventiv.

— Păcat.

— Să știi că s-a terminat, spuse McCone. Femeia a cedat. Am folosit pentothal de sodiu. Un procedeu vechi, dar sigur. Scoase din buzunar un revolver micuț : Coboară, domnule Richards. Sînt gata să-ți fac cea mai mare cinste. Te voi împușca aici, unde nu poate filma nimeni. Moartea ta va avea un anumit grad de intimitate.

— Atunci pregătește-te, rînji Richards.

Deschise portiera și păși afară. Cei doi bărbați se înfruntară peste betonul pustiu.

...030 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Primul care cedă fu McCone. Lăsă capul pe spate și izbucni în rîs. Avea un rîs frumos, moale și catifelat.

— Oho, ești foarte bun, domnule Richards. *Par excellence*. Plusezi într-una. Cu toată stima, jos pălăria : Femeia n-a cedat. Susține cu încăpățînare că umflătura pe care o zăresc în haina ta este Irlandez Negru. N-o putem droga cu penthotal deoarece lasă urme. Dintr-o singură EEG, abuzul nostru poate fi dovedit. Sîntem pe cale de-a aduce trei fiole de Canogyn din New York. Nu lasă nici o urmă. Sosește peste patruzeci de minute. Din păcate, prea tîrziu pentru a te opri.

Ea *minte*. Este clar. Dacă-mi scuzi ceea ce amicilor tăi le place să numească elitism, îți voi spune părerea mea asupra clasei mijlocii : știe să mintă numai în problemele legate de sex. Pot să-ți mai spun și altă părere ? Bineînțeles că pot. O și fac, zîmbi McCone. Presupun că ai acolo

poșeta femeii. Am observat că nu avea poșetă, deși pleca în oraș. Noi observăm multe lucruri. Ce s-a întîmplat cu poșeta ei, dacă nu este în haina ta, Richards ?

Nu mușcă momeala.

— Împușcă-mă dacă ești atît de sigur.

McCone desfăcu brațele cu tristețe.

— Mi-ar place tare mult ! N-ai voie însă să riști în privința vieților omenești, nici chiar cînd șansele sînt de cincizeci la unu în favoarea ta. Aduce prea mult cu ruleta rusească. Viața omenească are o anumită calitate *sacră*. Guvernul — guvernul *nostru* — înțelege acest lucru. Sîntem umani.

— Da, da, încuviință Richards și zîmbi răutăcios. McCone clipi.

— Deci, înțelegi...

Richards tresări. Bărbatul îl hipnotiza. Minutele zburau, un elicopter venea cu trei fiole de ia-l-și-spune-tot (și dacă McCone spusese patruzeci de minute, asta însemna douăzeci), și el stătea și-i asculta discursurile. Dumnezeule, *cu adevărat* era un monstru.

— Fii atent, îl întrerupse cu glas răgușit. Cuvîntarea mea e scurtă, micuțule. Cînd o să-i faceți injecția, o să vă cînte aceeași melodie. Pentru că discul i-aici. Te-ai prins ?

Fixă ochii lui McCone și începu să înainteze.

— Pa, mîncătorule de rahat.

McCone să dădu într-o parte. Richards nici măcar nu se deranjă să-l privească, atunci cînd trecu pe lîngă el. Mînecile li se atinseră.

— Pentru informarea ta, mi s-a spus că inelul trebuie tras cam cu două kilograme-forță. Eu am acum unul și jumătate. Plus-minus nu știu cît...

Avu satisfacția să-i audă răsuflarea iuțindu-se.

— Richards ?

După cîteva trepte, întoarse privirea. McCone se uita în sus, iar marginile aurite ale ochelarilor săi sclipeau.

— După ce decolezi, o să te doborîm cu o rachetă sol-aer. Publicul va afla că lui Richards i-a tremurat degetul pe declanșator. Odihnească-se-n pace.

— Ba n-o să faceți așa.

— Nu ?

Richards începu să surîdă și dădu o jumătate de motiv :

— Vom zbura foarte jos și peste regiuni populate. Adaugă douăsprezece rezervoare de combustibil la cinci kilograme de Irlandez Negru, și ai posibilitatea unei bubuieli foarte mari. Prea mari. Ai face-o dacă ai putea scăpa cu mîinile curate, dar n-ai cum. Făcu o pauză : Ești tare deștept. Mi-ai luat-o înainte în privința parașutei ?

— Da, încuviință calm McCone. Este în compartimentul de clasa întîia. Un truc așa vechi, domnule Richards... Sau mai ai și altul ?

— Fac pariu că n-ai făcut nici prostia de-a umbla prin parașută.

— Ah, nu. Ar fi fost prea evident. Și bănuiesc că vei trage de inexistentul inel de implozie chiar înainte de aterizare. Vei face un curent destul de puternic.

— La revedere micuțule.

— La revedere, domnule Richards. Și *bon voyage*. Chocoti : Da, da, îmi pari cinstit. Așa că îți voi mai arăta o carte. Doar una. O să așteptăm fiolele cu Canogyn înainte de-a acționa. Ai perfectă dreptate în privința rachetei. Am încercat și noi o cacialma. Continui să plusezi, da ? Însă îmi permit să aștept. Vezi tu, eu nu greșesc niciodată. Și știu că încerci o cacialma. De aceea ne permitem să așteptăm. Dar nu s-a terminat. *'Voir*, domnule Richards. Flutură din mînă.

— Pe curînd, rosti Richards încît să audă numai el. Și rînji.

...029 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Compartimentul clasei întîia era lung, cu trei șiruri de fotolii, și panelat cu sequoia autentic. O carpetă rubinie, ce părea groasă de un metru, acoperea podeaua. Între clasa întîia și chicinetă, rezemat de perete, se găsea un ecran tri-D pliat. Pe locul 100 se afla ranița voluminoasă a parașutei. Richards o mîngîie în trecere și traversă bucătărioara. Cineva pusese de cafea.

Trecu prin altă ușă și se opri într-un coridor foarte scurt ce ducea în cabina piloților. În dreapta lui, transmisionistul, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu chipul brăzdat de cute, îl privi amar, apoi reveni la instrumentele lui. Cîțiva pași mai departe, și la stînga, stătea navigatorul, avînd în față grile și hărți laminate în plastic.

— Atenție, vorbi el în laringofon, vine tipul care-o să ne omoare pe toți. Îl privi cu răceală pe Richards.

Richards nu spuse nimic. La urma urmei, individul avea destulă dreptate. Șchiopătă în botul avionului.

Pilotul avea peste cincizeci de ani, un bătrîn cal de bătaie, cu nasul roșu al băutorului de meserie, dar ochii limpezi și alerți al unuia care nu avea să știe ce înseamnă alcoolismul. Copilotul era cu vreo zece ani mai tînăr, cu părul roșu, lung, revărsîndu-se de sub șapcă.

— Salut, domnule Richards, rosti pilotul. Îi privi mai întîi pieptul umflat al hainei și abia după aceea chipul : Scuză-mă dacă nu dau mîna. Sînt pilotul căpitan Don Holloway. Acesta e copilotul meu, Wayne Duninger.

— În circumstanțele acestea, nu prea sînt încîntat de cunoștință, zise Duninger.

Gura lui Richards zvîcni.

— În aceeași notă, completez că-mi pare rău că sînt aici. Căpitane, ești în legătură cu McCone, da ?

— Bineînțeles. Transmisionistul nostru este Kippy Friedman.

— Dați-mi un microfon.

Cu o grijă extraordinară, Holloway îi întinse unul.

— Terminați verificările, spuse Richards. Cinci minute.

— Armăm bolțurile explozive de la ușa spate ? întrebă rapid Duninger.

— Închideți totul, rosti sec Richards. Era timpul să termine, să facă ultima strigare. Își simțea creierul încins, supraîncălzit, gata să-i sară o rotiță. Să pluseze, ăsta era jocul.

Și-acum, să mizăm la maxim, McCone.

— Domnul Friedman ?

— Da ?

— Sînt Richárds. Vreau să vorbesc cu McCone.

Nici un sunet vreme de o jumătate de minut. Holloway și Duninger nu-l mai priveau ; terminau verificările, citind cadrane și presiuni, controlînd flapsurile, ușile, întrerupătoarele. Reîncepu țiuitul pulsator al uriașelor turbine G-A, însă acum mult mai puternic, mai strident. Cînd se auzi în cele din urmă, glasul lui McCone părea neînsemnat.

— Sînt McCone.

— Haide, vierme. Tu și cu femeia o să faceți o plimbare. Dacă în trei minute n-apăreți la ușă, trag inelul.

Duninger se încordă în fotoliu de parcă fusese împușcat. Cînd reîncepu să citească cifrele, vocea îi tremura.

Dacă are sînge-n el, acum plătește sec și cere să-mi vadă cartea. Chestia cu femeia spune totul. Dacă are sînge-n el.

Richards aștepta.

Un ceas îi ticăia în creier.

...028 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cînd glasul lui McCone se auzi, avea o nuanță străină, grăbită. Teamă ? Posibil. Inima lui Richards bubuia. Poate că totul avea să se lege. Poate.

— Ești țicnit, Richards. N-o să...

— Mai bine, *ascultă,* îl întrerupse dur. Și-n timp ce asculți, amintește-ți că ne aude orice radioamator pe o rază de o sută de kilometri. O să se ducă vorba. Nu lucrezi pe-ascuns, micuțule. Ești pe scenă, sub reflectoare. Te iau pe tine pentru că ești prea căcăcios ca să joci dublu cînd știi că poți muri. Pe femeie o iau pentru că i-am spus unde vreau să merg.

E slab. Lovește-l și mai tare. Nu-l lăsa să gîndească.

— Chiar dac-o să scapi după ce trag inelul, n-o să te mai angajeze nimeni, nici ca gunoier. Strîngea poșeta cu o disperare dementă. Asta-i. Trei minute. Terminat.

— Richards, stai...

Închise. Întinse microfonul căpitanului, și acesta îl apucă cu degete ce abia tremurau.

— Ai sînge-n tine, șopti Holloway. Ce-i al tău, i-al tău. Nu cred că mai știu pe cineva cu-atîta sînge-n el.

— O să fie și mai mult sînge dacă trage inelul ăla, vorbi Duninger.

— Terminați procedurile, vă rog, zise Richards. Mă duc să întîmpin musafirii. Plecăm în cinci minute.

Reveni în clasa întîia, împinse parașuta în locul de la geam, apoi se așeză, privind ușa dintre clasa întîia și a doua. Avea să știe foarte curînd. Avea să știe foarte curînd.

Degetele strîngeau spasmodic, fără să se poată controla, poșeta Ameliei Williams.

Afară întunericul era aproape complet.

...027 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Apărură pe scară cînd din cele trei minute mai rămăseseră patruzeci și cinci de secunde. Amelia era speriată și gîfîia, cu părul zbîrlit de curentul permanent care sufla peste șesul betonat făcut de om. În exterior, McCone părea același ; pedant și neafectat, imperturbabil s-ar fi putut spune, însă ochii aveau în ei o ură aproape dementă.

— N-ai cîștigat nimic, vierme, rosti el încet. Noi încă nu ne-am scos atuurile.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Williams, spuse Richards.

De parcă dăduse un semnal, trăgînd de un fir invizibil, femeia începu să plîngă. Nu era un plîns isteric ; mai degrabă un sunet complet lipsit de speranțe, ieșindu-i în hohote din stomac. Se împletici, apoi se prăbuși pe carpeta din pluș, cu fața în palme, parcă sprijinind-o. Pe bluza ei, sîngele lui Richards se închegase într-o pată urîtă, maro. Fusta plisată, care-i ascundea picioarele, o făcea să semene cu o floare ofilită.

Richards simți milă pentru ea. Era un sentiment superficial, să simți milă, însă nu putea mai mult.

— Domnul Richards ? Glasul lui Holloway, din interfon.

— Da.

— Putem... avem verde ?

— Da.

— Atunci anunț echipa de pe pistă să ia scara și să închidă ușile. N-are rost să vă faceți gînduri...

— Bine, căpitane. Mulțumesc.

— Te-ai trădat cînd ai cerut-o pe femeie. Știai, nu ? McCone părea că surîde și se strîmbă dispreţuitor în același timp : efectul general era oribil. Își încleșta și descleșta mîinile permanent.

— Ah, da ? rosti politicos Richards. Și deoarece nu greșești niciodată, fără îndoială vei sări asupra mea înaintea decolării. În felul ăsta nimeni nu va ști nimic și vei ieși curat ca lacrima, așa-i ?

Buzele lui McCone se desfăcură într-un mîrîit, apoi se strînseră la loc, albindu-se. Nu făcu nici o mișcare. Avionul începu să vibreze ușor, pe măsură ce motoarele se ambalau.

Zgomotul se reduse brusc, cînd ușa exterioară de la clasa a doua se trînti, închizîndu-se. Aplecîndu-se puțin pentru a privi prin unul din hublouri, Richards văzu echipa îndepărtîndu-se cu scara.

Acum sîntem cu toții pe eșafod, se gîndi.

...026 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...:

În dreapta ecranului pliat se aprinse semnul LEGAȚI CENTURILE — STINGEȚI ȚIGĂRILE. Avionul începu să vibreze lent. Cunoștințele lui Richards despre avioane proveneau de la Lib-Ve și din cărți, în majoritate aventuri stupide, iar acum se găsea abia a doua oară la bordul unuia ; în comparație cu acesta, naveta Harding-New York părea o jucărie. Îl tulbura vibrația permanentă de sub tălpi.

— Amelia ?

Femeia înălță încet ochii, cu chipul boțit și brăzdat de lacrimi.

— Ce-i ? Vocea îi era răgușită, amețită, neclară de plîns. Parcă uitase unde se afla.

— Vino încoace. Decolăm. Privi spre McCone : Tu du-te unde vrei, micuțule. Ești stăpîn. Numai să nu deranjezi echipajul.

McCone nu spuse nimic și se așeză lîngă perdeaua despărțitoare dintre cele două clase. Apoi, parcă răzgîndindu-se, dispăru în compartimentul alăturat.

Richards se apropie de Amelia, sprijinindu-se pe spătarele fotoliilor.

— Aș prefera la fereastră, rosti el. N-am mai fost cu avionul decît o singură dată. Încercă să zîmbească, însă ea îl privea năucă.

Se așeză, iar femeia luă loc lîngă el. Îi închise ea centura ca să nu fie nevoit să scoată mîna din haină.

— Ești ca un coșmar, îi spuse. Un coșmar care nu se mai termină.

— Îmi pare rău.

— N-am... începu ea, și Richards îi puse palma peste gură și clătină din cap. *Nu !* mișcă el din buze.

Avionul se întoarse încet, extrem de grijuliu, cu turbinele vuind, și porni către pista principală aidoma unei rățuște neîndemînatice pregătindu-se să intre în apă. Era atît de mare, încît Richards avea senzația că stăteau pe loc, iar cel care se mișca era solul.

Poate că-i numai o iluzie, îl străfulgeră un gînd. *Poate c-au instalat proiectoare tri-D în afara hublourilor și...*

Își opri gîndul.

Ajunseră la capătul pistei secundare și viră greoi la dreapta. Trecură pe lîngă pistele Trei și Doi, perpendiculare pe direcția lor. Cînd ajunseră la Unu, cotiră la stînga și se opriră o clipă.

Din intercom, vocea lui Hollway răsună inexpresivă :

— Decolarea, domnule Richards.

Avionul porni lent la început, cam cu viteza unei perne de aer, după care urmă o accelerare atît de puternică încît lui Richards îi veni să urle de groază.

Fu împins îndărăt în pernele moi ale fotoliului, și luminile balizelor de afară începură brusc să gonească cu o

viteză ameţitoare. Tufişurile şi arborii arşi de eşapări din orizontul pustiu, se năpustiră către ei. Motoarele vuiau tot mai tare. Podeaua reîncepu să vibreze.

Abia acum simţi că Amelia Williams se încleştase cu ambele mîini de umărul lui, cu chipul contorsionat într-o mască a groazei.

Dumnezeule, nici ea n-a mai zburat !

Am pornit, rosti el. Îşi dădea seama că repeta mereu acelaşi lucru, fără să se poată opri. Am pornit. Am pornit.

— Încotro ? şopti ea.

Nu-i răspunse. De-abia începea să afle.

...025 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cei doi soldaţi care păzeau barajul de la poarta estică a aeroportului priviră avionul uriaş năpustindu-se pe pistă, sporindu-şi într-una viteza. Luminile lui clipeau portocalii şi verzi în înserare, iar urletul motoarelor le înfunda urechile.

— A pornit. Cristoase, a pornit.

— Încotro ? întrebă celălalt.

Priviră silueta întunecată ce se desprinse de sol. Zgomotul turbinelor deveni ciudat de sec, aidoma unor salve de artilerie într-o dimineaţă geroasă. Urca sub un gradient abrupt, tot atît de real şi prozaic cît un pachet de unt pe o farfurie, totuşi incredibil în văzduh.

— Crezi că-l are ?

— Dracu' să-l ia, habar n-am.

Acum vuietul ajungea pînă la ei în pulsaţii.

— Să-ţi zic o chestie. Primul soldat se întoarse cu spatele la luminiţele ce păleau, şi-şi ridică gulerul : Îmi pare bine că l-a luat cu el pe nenorocitu-ăla. Pe McCone.

— Auzi, pot să te-ntreb ceva personal ?

— Dacă nu m-obligi să şi răspund.

— Ţi-ar place să-l vezi scăpînd ?

Soldatul tăcu mult timp. Urletul avionului se micşoră, se micşoră pînă dispăru complet în zumzetul permanent al neuronilor.

— Da.

— Și crezi c-o să scape ?

Un zîmbet ca o semilună în beznă.

— Amice, eu cred c-o să fie o bubuială pe cinste.

...024 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Solul se prăbușise sub ei.

Richards privea afară înmărmurit, incapabil să se plictisească ; în decursul celuilalt zbor dormise, parcă rezervîndu-se pentru acesta. Cerul se întunecase, acum avea o nuanță catifelată de negru. Stelele începuseră să scînteieze ezitant. La orizontul vestic, singura urmă a soarelui era o dungă portocalie, ștearsă, care nu izbutea să lumineze prin bezna de pe pămînt. Chiar dedesubt era un roi de luminițe despre care bănuia că este Derry.

— Domnule Richards ?

— Da. Tresări parcă împuns.

— În momentul de față sîntem pe o traiectorie de așteptare deasupra aeroportului Voigt. Care sînt instrucțiunile ?

Richards se gîndi atent. Nu trebuia să dezvăluie prea multe.

— Care-i altitudinea minimă la care poți zbura ?

Urmă o pauză lungă, pentru consultări.

— Putem coborî pînă la șapte sute de metri, rosti prudent Holloway. E împotriva regulamentului, dar...

— Nu contează, spuse Richards. Domnule Holloway, într-o anumită măsură trebuie să mă las pe mîinile tale. Știu puține despre zboruri, și-s convins că ai fost înștiințat despre asta. Totuși, te rog să-ți amintești că cei care au idei strălucite despre cum să-mi tragi clapa sînt toți pe sol, și-n afara oricărui pericol. Dacă mă minți, indiferent în legătură cu ce, și-mi dau seama...

— Nimeni dintre noi n-o să te mintă, rosti Holloway. Pe noi ne interesează doar s-aducem avionul înapoi de unde a plecat.

— Bun. Perfect.

Încercă să se concentreze. Alături de el, Amelia Williams stătea țeapănă cu mîinile încrucișate în poală.

— Direcția spre vest, rosti el brusc. La șapte sute de metri. Și, te rog, anunță locurile.

— Locurile ?

— Locurile peste care trecem. N-am mai zburat decît o singură dată.

— Aha. Holloway păru ușurat.

Avionul se înclină sub picioarele lor, și linia amurgului dincolo de hublou se ridică. Richards privea, fascinat. Acum sclipea piezișă pe geamul gros, scînteind scurt și parcă ciudat. *Urmărim soarele*, se gîndi bărbatul. *Nu-i extraordinar ?*

Era ora șase și treizeci și cinci.

...023 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Spătarul fotoliului din fața lui Richards era o revelație. Avea un buzunar cu o broșură de instrucțiuni. În caz de goluri de aer, puneți centurile. Dacă se pierde presiunea din cabină, folosiți masca de oxigen. În cazul unei avarii, stewardesele vă vor informa asupra măsurilor ce trebuie luate. În caz de moarte prin explozie, sperați că aveți destule plombe ca să asigure identificarea.

La nivelul ochilor, în fotoliu era încastrat un mini Lib-Ve. Dedesubt, o plăcuță metalică reamintea pasagerilor că, datorită vitezei avionului, recepția nu era perfectă. Pentru fanaticii unei emisiuni, exista un stabilizator de canale.

Sub Lib-Ve și în dreapta acestuia, se afla un blocnotes cu antetul companiei aeriene și un pix G—A, atașat de un lănțișor. Richards rupse o foaie și mîzgăli stîngaci :

„Există 99% șanse să ai un microfon asupra ta, în pantof, în păr, sau poate pe mînecă. Fac pariu că McCone ascultă și așteaptă să scapi ceva. Peste un minut, fă o criză de istorie și imploră-mă să nu trag de inel. Ne va îmbunătăți șansele. De acord ?“

Femeia încuviință, iar Richards ezită, apoi adăugă :

„De ce m-ai apărat ?“

Ea luă pixul, rămase o clipă, gîndindu-se, după aceea scrise

„Nu știu. M-ai făcut să mă simt ca o ucigașă. Și părei atît de...“ pixul se opri tremură și continuă, „mizerabil“.

Richards ridică din sprîncene și zîmbi puțin — îl durea. Luă pixul și scrise : „Dă-i drumul peste vreo 5 minute“.

Amelia încuviință, și Richards mototoli hîrtia și o înghesui în scrumiera din brațul fotoliului. Îi dădu foc. Pentru cîteva clipe, izbucni într-o flacără puternică, proiectînd o reflexie micuță în geam.

Apoi se nărui în scrum pe care bărbatul îl strivi gînditor.

După vreo cinci minute, Amelia începu să geamă. Suna atît de real încît pentru o clipă Richards fu surprins. Apoi îl fulgeră gîndul că poate era *într-adevăr* real.

— Te rog, spuse ea, nu. Te rog, nu-l obliga... să te forțeze. Eu nu ți-am făcut nimic. Vreau acasă la soțul meu. Și noi avem o fetiță. Are șase ani. O să-ntrebe unde-i mămica ei.

Richards își simți sprîncenele ridicîndu-se și coborînd de două ori la rînd, într-un tic involuntar. Nu dorea ca ea să fie atît de convingătoare. Nu *atît* de convingătoare.

— E un prost, vorbi el, încercînd să nu pară că se adresa unor spectatori nevăzuți, dar nu cred că-i atît de prost. Nu se va-ntîmpla nimic, doamnă Williams.

— Ți-e ușor să vorbești. N-ai nimic de pierdut.

Nu-i răspunse. Avea perfectă dreptate. Oricum, nimic ce nu pierduse deja.

— Arată-i-l, îl rugă femeia. Pentru Dumnezeu, de ce nu i-l arăți ? Atunci o să te creadă... și o să-i anunțe pe cei de jos. Ei ne urmăresc permanent cu rachete. I-am auzit c-așa o să facă.

— Nu-l pot arăta, zise Richards. Ca să-l scot din buzunar, înseamnă să asigur inelul, sau să risc o explozie accidentală. În plus, adăugă batjocoritor, nu cred c-aș vrea s-o fac. El e viermele care are ceva de pierdut. Lasă-l să dîrdîie.

— Nu cred că mai pot rezista, vorbi ea inexpresiv. Mai bine îți sar de gît și terminăm totul. Oricum așa are să se termine, nu ?

— N-ai..., începu el apoi draperia dintre cele două compartimente se dădu în lături și McCone aproape că năvăli înăuntru. Chipul îi era calm, dar în spatele calmului acela exista o privire ciudată, strălucitoare, pe care Richards o recunoscu imediat. Strălucirea fricii, albă și disperată.

— Doamnă Willams, rosti el sec. Pune de cafea, te rog. Pentru toți șapte. Mă tem că va trebui să joci rolul stewardesei.

Ea se sculă fără să-l privească pe niciunul.

— Unde ?

— Mai încolo, răspunse McCone. Ia-te după miros. Părea un bărbat blînd, clipind des din ochi — și gata în orice clipă s-o intercepteze pe Amelia Williams, dacă s-ar fi repezit spre Richards.

Femeia porni pe culoarul dintre fotolii fără să privească înapoi. McCone se întoarse către Richards :

— Renunți la chestia asta dacă-ți promit grațierea, amice ?

— *Amice !* Cuvîntul ăsta sună de-a dreptul unsuros în gura ta, chicoti Richards.

Își flexă degetele mîinii libere și o examină. Era acoperită cu zgîrieturi și firicele de sînge uscat, în urma excursiei sale prin pădurile din sudul lui Maine.

— Unsuros de tot. După cum l-ai zis parc-ar fi un kil de untură pus în tigaie. Tot ce poți găsi la Magazinele Sociale din Co-Op City. Privi burtica mascată de sacou a lui McCone. Ia uite la aia. Bună de-o friptură. Prima-ntîi. Cu numa'puțintel șorici și nici prea multă slăninuță.

— Grațiere, repetă McCone. Cum îți sună ?

— Ca o minciună, rînji Richards. Ca o minciună mare și ordinară. Ești mai puțin decît un nimic ; ești doar un slugoi imbecil.

McCone se înroși. Nu puțin ; ci complet, și cu o culoare cărămizie.

— Abia aștept să te-aduc în beciurile noastre, mîrîi el. Avem gloanțe de șoc, care o să-ți facă căpățîna s-arate

că un pepene aruncat de pe terasa unui zgîrie-nori. Sînt umplute cu gaze. Explodează în momentul contactului. Sau un glonț în burtă...

— *Gata !* zbieră Richards. *Trag inelul !*

McCone schelălăi. Se împiedică doi pași îndărăt, lovi cu fundul brațul fotoliului cu numărul 95, se dezechilibră și căzu în el ca într-un hamac, brațele fluturîndu-i în jurul capului, în gesturi disperate de apărare.

Îi încremeniră apoi în poziția aceea, aidoma unor păsări pietrificate, cu degetele răsfirate. Printre ele, fața i se distingea precum o mască mortuară din gips, pe care, în bătaie de joc cineva agățase o pereche de ochelari.

Richards începu să rîdă. La început rîsul era spart, ezitant, străin propriilor sale urechi. De cînd nu mai rîsese cu adevărat, sănătos, rîsul acela care iese liber și fără să vrei de undeva din străfundul stomacului ? I se părea că nu mai rîsese așa în toată viața lui muncită și cenușie. Acum era prima dată.

Ticălosule.

Glasul nu-l mai asculta pe McCone ; buzele i se mișcară fără să articuleze cuvinte. Chipul îi era schimonosit și crîmpoțit precum al unui ursuleț din pluș extrem de uzat.

Richards hohoti. Se ținu de unul din brațele fotoliului său și rîse și rîse și rîse.

...022 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cînd vocea lui Holloway îl anunță că traversau granița dintre Canada și statul Vermont (Richards presupunea că pilotul își cunoștea meseria ; el însuși nu putea zări decît beznă ocazional întreruptă de aglomerări luminoase), lăsă cafeaua și întrebă :

— Căpitane, pot avea o hartă a Americii de Nord ?

— Fizică sau politică ? interveni un alt glas. Al navigatorului, bănui Richards. Acum ar fi trebuit să facă pe prostul și să nu știe ce hartă dorește. Ceea ce nu făcu.

— Amîndouă, rosti el.

— Trimiți femeia după ele ?

— Cum te cheamă, amice ?

Pauza ezitantă a cuiva care brusc, își dă seama că a atras atenția.

— Donahue.

— Donahue, ai și tu picioare. Ce-ar fi să ți le miști pînă aici ?

Donahue și le mișcă. Purta părul lung, pieptănat pe spate după moda sud-americană, și pantaloni atît de strîmți încît părea că are între picioare un săculeț cu mingi de golf. Hărțile erau învelite în plastic moale. Richards nu știa în ce erau învelite ouășoarele lui Donahue.

— N-am vrut să fiu impertinent, rosti el fără tragere de inimă.

Richards bănui că-l putea caracteriza. Unul dintre tinerii fără probleme financiare, cu mult timp liber la dispoziție, care-și petreceau multă vreme bîntuind cartierele de desfrîu ale marilor orașe, în grupuri mari, uneori pe jos, dar cel mai des cu elicopterele. Erau împotriva perverșilor. Aceștia trebuiau stîrpiți. Salvați puritanismul în numele democrației. Rareori părăseau carierele respective, permanent cufundate în penumbră, pentru a pătrunde în bezna absolută a ghetourilor. Atunci cînd o făceau, încasau niște bătăi îngrozitoare.

Sub privirea scrutătoare a lui Richards, Donahue se foi stînjenit.

— Altceva ?

— Îi razi pe perverși, amice ?

— *Ce ?*

— Nu contează. Du-te. Ajută-i la avion.

Donahue dispăru rapid.

Richards descoperi destul de repede că harta cu orașe și șosele era cea politică. Deplasînd degetul din Derry spre granița Canada — Vermont pe direcția vest, determină cu aproximație poziția lor.

— Căpitane ?

— Da.

— Virează la stînga.

— Ce ? Holloway părea realmente surprins.

— Adică spre sud. Spre sud. Și nu uita...

— Știu, făcu Holloway. N-am uitat.

Avionul se înclină pe o parte. Din fotoliul unde căzuse, McCone îl fixă pe Richards cu ochi flămînzi, răzbunători.

...021 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards își dădu seama că începuse să moțăie, și asta îl îngrozi. Zumzetul monoton era perfid, hipnotic. McCone pricepuse ce se întîmpla, și devenise tot mai încordat. Și Amelia înțelesese. Se ghemuise înspăimîntată într-un fotoliu de lîngă chicinetă, privindu-i pe amîndoi.

Bău încă două cești cu cafea. Nu-l ajutară prea mult. Îi venea tot mai greu să se concentreze asupra cordonării dintre harta lui și comentariile seci ale lui Holoway asupra traseului.

În cele din urmă se izbi cu pumnul în locul unde fusese rănit de glonț. Durerea fu imediată și puternică, aidoma unui val de apă rece azvîrlit în față. Scăpă un țipăt, care se auzi ca un șuierat șoptit. Sîngele îi umezi cămașa și-l pătă pe mînă.

Amelia icni.

— Peste șase minute trecem peste Albany, vorbi Holloway. Îl puteți vedea în stînga.

— Relaxează-te, îi șopti Richards. Relaxează-te. Pur și simplu, relaxează-te.

Dumnezeule, se va termina repede ? Da. Destul de repede. Era opt fără un sfert.

...020 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Putea fi un vis urît, un coșmar care ieșise tîrîndu-se din beznă, în lumina nesănătoasă a minții sale pe jumătate treze — mai degrabă o viziune sau o halucinație.

Pe un nivel, creierul i se concentra asupra zborului și pericolului permanent care-l reprezenta McCone. La alt nivel, apăruse ceva întunecat. În întunericul acela viermuiau siluete.

Afirmativ. Începuse urmărirea.

Servomecanisme uriașe, țiuind în beznă, în noapte. Ochi infrarosii scînteind în spectre necunoscute. Verdele fosforescent palid al cadranelor și razelor radar vectoare.

Reperat. Am reperat subiectul.

Camioane gonind pe drumuri de țară, și pe traiectorii de triangulație, la trei sute de kilometri depărtare, antenele parabolice rostindu-se către cerul nopții. Fascicule nesfîrșite de electroni zburînd pe aripi invizibile. Impact, ecou. Bip-ul puternic și post — imaginea topindu-se, fără să se șteargă complet pînă ce raza rotitoare o luminează într-o poziție mai spre sud.

Clar ?

Da. La trei sute de kilometri sud de Newark. Probabil țința e Newark.

Newark e alertat, la fel și New York.

Continuă Restricția Executivă ?

— *Da.*

Îl puteam rade deasupra lui Albany.

Potolește-te amice.

Camioane vuind prin orășele, în care oamenii trag cu ochiul dinapoia ferestrelor baricadate înspăimîntate, cu priviri înspăimîntate, pline de ură. Urlînd în noapte precum monștri preistorici.

Deschideți chepengurile.

Motoare gigantice bîzîie, glisînd capace uriașe din beton, trimițîndu-le pe șine de oțel strălucitor. Silozuri cilindrice, precum intrările în lumea subterană a Morloților. Jeturi de hidrogen lichid răbufnind în văzduh.

Aici urmărirea. Continuăm, direcția Newark.

Recepționat. Aici Springfield. Ține-ne la curent.

Drojdieri adormiți prin ganguri, trezindu-se amețiți la vuietul camioanelor și privind tăcuți feliile de cer întrevăzute printre clădiri. Ochii sînt palizi și galbeni, gurile sînt linii curbate în jos. Cu reflexe senile, mîinile trag de ziarele care să-i apere de frigul toamnei, însă ziarele nu mai există, le-a ucis Lib-Veul. Lib-Veul este regele lumii. Aleluia ! Barosanii cu tipe fumează Pipe. Ochii galbeni întrezăresc pe cer o străfulgerare necunoscută de lumini. Licăr, licăr. Roșu și verde, roșu și verde. Uruitul camioanelor s-a îndepărat, reverberîndu-se prin canioanele dintre clădiri precum pumnii vandalilor. Drojdierii se culcă. Înjurînd.

L-am interceptat la vest de Springfield.
Îl preluăm în cinici minute.
Din Hording ?
Da.
E localizat și urmărit.

Lilieci invizibili zboară prin noapte, trasînd o rețea scînteietoare peste colțul nord-estic al Americii. Servourile controlate de calculatoarele General Atomic funcționează lin. Rachetele se răsucesc și se înclină insesizabil, urmărind luminile pîlpîitoare roșu și verde care străbat cerul. Sînt aidoma unor șerpi-cu-clopoței metalici, așteptînd înveninați.

Richards vedea totul, și continua să judece chiar în timp ce vedea. Dualitatea creierului său era, cumva, straniu de liniștitoare. Producea o detașare foarte asemănătoare nebuniei. Degetul lui era acoperit de sînge închegat urmărea atent traiectoria avionului, spre sud. În sudul lui Springfield, în vestul lui Hartford, în...

Urmărind.

...019 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Domnule Richards ?
— Da.
— Sîntem deasupra lui Newark, New Jersey.
— Da, încuviință Richards. Am urmărit căpitane ?
Holloway nu răspunse, însă Richards știa că îl asculta.
— Sînt tot timpul cu ochii pe noi, nu-i așa ?
— Da, spuse Holloway.
Richards privi către McCone.
— Îmi închipui că-ncearcă să se hotărască dacă pot renunța la copoiul lor de-aici. Să zicem c-o să zică : dă-l dracu'. La urma urmei, pot pregăti și unul nou.

McCone își dezgolise dinții spre el, însă Richards bănui că era un gest absolut inconștient, care putea fi probabil, urmărit pînă la strămoșii bărbatului, Neanderthalii care se strecuraseră înapoia dușmanilor, evitînd lupta pe viață și pe moarte onorabilă dar lipsită de inteligență.

— Cînd revenim peste regiuni nepopulate, căpitane ?

Niciodată. Nu pe traiectoria asta sudică. După ce-o să traversăm North Caroline dinspre coastă, o să trecem peste ocean, dar și-atunci vor fi platforme de foraj.

— De acum încolo, spre sud sînt numai suburbiile New Yorkului ?

— Cam așa ceva.

— Mulțumesc.

Sub ei, Newark se răsfira precum un pumn de bijuterii, azvîrlite neglijent în caseta capitonată cu velura unei aristocrate.

— Căpitane ?

Da ? Rosti resemnat Holloway.

— Cotim spre vest.

McCone tresări, parcă lovit. Amelia scoase un icnet de surpriză în fundul gîtului.

— Spre vest ? repetă Holloway. Pentru prima dată, nefericit și speriat. Într-acolo e cel mai riscant. Spre vest, trecem peste regiuni nepopulate. Între Harrisburg și Pittsburg, Pensylvania este numai teren agricol. La est de Clevelard nu există nici un oraș mare.

— Căpitane tu-mi stabilești planul ?

— Nu... am...

— Spre vest, repetă sec Richards.

Newark coti sub ei.

— Ești nebun, spuse McCone. O să ne-arunce în aer.

— Cu tine și alte cinci persoane nevinovate la bord ? Această țară onorabilă ?

— Va fi o greșeală, rosti răgușit McCone. O greșeală intenționată.

— Nu urmărești *Raportul Național ?* zîmbi Richards. Noi nu facem greșeli. Noi n-am greșit din 1950.

Newark dispărea sub o aripă ; îi luă locul bezna.

— Nu mai rîzi, observă Richards.

...018 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Peste o jumătate de oră Holloway interveni pe interfon. Părea agitat.

— Richards, cei din Harding ne-au anunțat că ne trimit un semnal de înaltă intensitate. Din partea Federației

Jocurilor. Mi s-a spus că dacă deschizi Lib-Veul, ai putea avea o surpriză interesantă.

— Mulţumesc.

Privi ecranul întunecat al Lib-Veului şi fu gata să-l aprindă. Îşi retrase mîna de parcă spătarul fotoliului frigea. Îl încercă o senzaţie curioasă de spaimă şi *déjá vu*. Semăna prea mult cu o revenire la începuturi, Sheila cu chipul ei supt, obosit, mirosul verzei gătite de doamna Jenner.., Zgomotul jocurilor... *Roata Banilor, Înoată cu crocodilii*... Ţipetele lui Cathy... Nu mai putea avea alt copil, bineînţeles, nici dacă ar fi putut anula totul, şi reveni la existenţa anterioară. Şi aşa avusese un noroc incredibil.

— Deschide-l, rosti McCone. Poate c-o să ne ofere... c-o să-ţi ofere... un tîrg.

— Gura, făcu Richards.

Aşteptă, lăsînd spaima să-l cuprindă precum o apă. Senzaţia ciudată a presentimentului. Se simţea rău. Rana continua să-i sîngereze, şi-şi simţea picioarele slăbite şi foarte îndepărtate. Nu ştia dacă se mai putea scula atunci cînd avea să vină momentul să termine piesa aceasta.

Icnind, se aplecă înainte şi apăsă butonul. Lib-Veul se aprinse imediat, cu o imagine incredibil de clară. Chipul care acoperea ecranul, aşteptînd răbdător, era foarte negreu şi foarte familiar. Dan Killian. Stătea la un birou oval din mahon încrustat cu simboul Jocurilor.

— Salut, salut, şopti Richards.

Fu gata să cadă din scaun, cînd Killian zîmbi şi răspunse :

Salut şi ţie, domnule Richards.

...017 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Nu te pot vedea, urmă Killian, dar te pot auzi. Interfonul avionului transmite prin echipamentul radio din cabină. Mi-au spus că eşti rănit.

— Nu aşa de grav pe cît pare. Mai mult sînt zgîriat din pădure.

— Ah. da, încuviință Killian. Faimoasa Excursie prin Pădure. Bobby Thom[illegible] acrificat-o chiar azi în emisiune — bineînțeles, [illegible] ur[illegible] de situația actuală. Mîine, pădurea respectivă va mișuna de oameni în căutarea unui petic din cămașa ta, sau poate chiar a unei casete.

— Îmi pare rău, spuse Richards. Am văzut un iepure.

— Richards, ai fost concurentul cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Printr-o combinație de noroc și abilitate, ai fost în mod clar cel mai bun. Suficient de bun ca să-ți facem o propunere.

— Ce anume ? transmiterea în direct a execuției ?

— Chestia asta cu avionul a fost cea mai spectaculoasă, dar și cea mai stupidă. Știi de ce ? Pentru că, pentru prima dată, nu mai ești lîngă cei asemenea ție. Cînd ai decolat, i-ai părăsit. Asta-i valabil chiar și pentru femeia care te apără. Poate crezi că-i de partea ta. Poate crede așa chiar ea. Dar nu este așa. Acolo sus nu sîntem decît noi, Richards. Ești ca și mort. Punct.

— Toți îmi zic asta, și văd că mai trăiesc.

— În ultimele două ore trăiești numai pentru că așa a vrut Federația Jocurilor. Mai exact, eu. Eu sînt cel care a obținut autorizația pentru propunerea pe care vreau să ți-o fac. Vechea gardă s-a opus categoric — așa ceva nu s-a mai auzit niciodată — totuși am căpătat aprobarea.

M-ai întrebat pe cine ai ucide dacă ai putea ajunge înarmat în vîrful piramidei. Unul dintre aceia aș fi fost eu, Richardus. Te surprinde ?

— Cred că da. Te crezusem tot o slugă.

Killian lăsă capul pe spate și hohoti, dar rîsul sună forțat — rîsul unui om care joacă o miză mare și este încordat.

— Uite propunerea, Richards. Vino cu avionul în Harding. La aeroport te va aștepta o limuzină a Jocurilor. Se va regiza o execuție... falsă. Apoi te alături echipei noastre.

Dinspre McCone se auzi un strigăt de furie :

— Negru-mputit...

Amelia Wiliams privea încremenită.

— Excelent, rosti Richards. Știam că ești bun, dar asta e excelent. Ți-ai ratat cariera, Killian. Puteai ajunge un mare vînzător de vechituri.

— L-ai auzit pe McCone. Ți s-a părut că se preface?

— McCone e un actor foarte bun. Pe aeroport a jucat un rol pentru care putea lua Oscarul.

Cu toate acestea, nu era sigur. Felul cum Vînătorul o trimisese pe Amelia după cafea atunci cînd se părea că putea declanșa explozivul dușmănia lui permanentă... ceva nu se potrivea. Sau aveau un rost. Mintea începu să-i lucreze febril.

— Poate că ai un plan, dar el nu-l cunoaște. Poate că te bizui pe reacția lui ca să-i confere realism.

— Domnule Richards, vorbi Killian, sceneta cu explozivul a luat sfîrșit. Știm — știm — că e o cacialma. Dar pe biroul meu există un buton, mic și roșu, care nu este o cacialma. La douăzeci de secunde după ce l-am apăsat, avionul va fi făcut bucățele de rachete Diamond-back sol-aer cu încărcături convenționale.

— Nici Irlandezul nu-i o cacialma. Simțea însă în gură un gust acru Biuful luase sfîrșit.

— Ba da. Nu poți sui într-un avion Lockheed G-A cu o încărcătură de plastic explozibil. Alarmele se declanșează imediat. În avion sînt instalate patru detectoare, pentru prevenirea eventualelor deturnări. Al cincilea detector a fost introdus în parașuta cerută. Îți pot spune că atunci cînd ai urcat în avion, becurile de alarmă din turnul de control al aeroportului Voigt au fost urmărite cu un deosebit interes. Eram convinși că ai asupra ta explozivul. Te dovedisei atît de ingenios pînă atunci, încît părea o bănuială fondată. Cînd nu s-a aprins nici un beculeț, ușurarea a fost evidentă. Presupun că n-ai avut de unde procura explozibil. Poate că și ideea ți-a venit prea tîrziu. Oricum e lipsit de importanță. Îți înrăutățește situația, însă...

Brusc, McCone apăruse lîngă Richards.

— Aici se termină, rînji el. Aici îți zbor creierii, vierme.

Întinse revolverul spre tîmpla lui Richards.

...016 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Ești mort dacă o faci, spuse Killian.

McCone ezită, se retrase un pas și privi neîncrezător Lib-Veul. Chipul reîncepu să-i tremure și să se boțească. Buzele i se strîmbară într-un efort tăcut de-a vorbi. Cînd reuși, o făcu printr-un șuier de ură.

— Îl pot ucide ! Acum ! Aici ! să fim toți în siguranță ! Să...

— Acum ești în siguranță, imbecilule, rosti obosit Killian. L-ar fi putut ucide și Donahue... dacă doream să-l ucidem.

— E un criminal ! începu să zbiere McCone. A ucis polițiști ! A comis acte de anarhie și piraterie aeriană ? E... m-a umilit în public, pe mine și pe oamenii mei !

— Stai jos. Glasul lui Killian era tot atît de înghețat cît și hăurile interstelare. Este momentul să-ți amintești cine te plătește domnule Vînător — Șef.

— O să m-adresez Președintelui Consiliului ! McCone spumega. Stropi de salivă îi zburau de pe buze. O să te trimită la cules bumbac, cioroiule ! Fira-ai al dracu' de țigan borît...

— Aruncă, te rog arma, se auzi un glas nou.

Richard întoarse capul, surprins. Era Donahue, navigatorul, arătînd mai dur și mai periculos ca oricînd. Avea un pistol mitralieră Magnum/ Springstun cu pat rabatabil, și-l ținea îndreptat asupra lui Mc Cone.

— Robert S. Donahue, moșule. Controlul Consiliului Jocurilor. Aruncă jos arma.

...015 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

McCone îl privi o secundă lungă, apoi arma căzu pe carpeta groasă.

— Ne...

— Cred că mi-ajunge cît am auzit pînă acum, îl întrerupse Donahue. Treci la clasa a doua și fi băiat cuminte.

McCone se retrase cîțiva pași, bolborosind. Lui Richards îi părea un vampir amenințat de un crucifix, din vechile filme de groază.

Cînd dispăru, Donahue îl salută ironic cu țeava armei pe Richards și rînji.

— N-o să te mai deranjeze.

— Tot arăți ca unul care-i rade pe perverși, rosti seo Richards. Rînjetul dispăru. Pentru o clipă, Donahue îl privi cu o antipatie indiferentă, apoi plecă în cabina lui.

Richards reveni la ecran. Constată că pulsul îi rămăsese constant. Nu gîfîia și nici nu-i tremurau picioarele. Moartea devenise o prezență obișnuită.

— Mai ești acolo, domnule Richards ? întrebă Killian.

— Da, sînt.

— Problema a fost rezolvată ?

— Da.

— Bun. Să revin la ceea ce spuneam.

— Dă-i drumul.

Killian suspină.

— Spuneam că deoarece noi știm că-i o cacialma, situația ta e mai rea, dar credibilitatea noastră e mai bună. Înțelegi de ce ?

— Da încuviință detașat Richards. Înseamnă că puteați doborî avionul oricînd. Sau îi puteați ordona lui Holloway să aterizeze. McCone m-ar fi împușcat.

— Exact. Mă crezi că știm că încerci o cacialma ?

— Nu. Deși ești mai șiret decît McCone. Chestia aia cu omul vostru, navigatorul, a fost de mîna-întîi.

— Oh, Richards, izbucni în rîs Killian. Ești extraordinar. Cu adevărat o pasăre rară.

Părea totuși încordat, fals. Richards se gîndi că poate Killian știa niște lucruri pe care se străduia să le ascundă.

— Dacă l-ai fi avut cu adevărat, l-ai fi detonat cînd te-a amenințat McCone cu arma. Știai că avea să te ucidă. Cu toate acestea, n-ai făcut-o.

Richards înțelese că se terminase ; ei știau. Un zîmbet îi strîmbă trăsăturile. Killian avea să aprecieze asta. Era

un tip cu simțul umorului negru. Atunci să plătească, dacă voiau să-i vadă cartea.

— Nu mai încerca să mă convingi de ceva ce nu-i adevărat. Dacă-mi forțați mîna, totul sare-n aer.

— Sînt convins că n-ai mai fi tu, dacă n-ai împinge lucrurile pînă la capăt. Domnule Donahue ?

— Da, domnule. Glasul sec, eficient, nepăsător al lui Donahue se auzi simultan din intercom și din Lib-Ve.

— Te rog, scoate poșeta doamnei Williams din haina domnului Richards. Nu-i vei pricinui nici un rău.

— Da, domnule. În mod straniu, îi amintea lui Richards de perforatorul care-i însemnase cartela la sediul Jocurilor. *Clic-clic-clic.*

Donahue apăru și se îndreptă spre el. Chipul îi era inespresiv calm și indiferent. *Programat.* Cuvîntul țîșnise în mintea lui Richards.

— Stai pe loc, frumosule, vorbi el mișcîndu-și ușor degetele în haină. Tipul de acolo n-are probleme, e-n siguranță pe pămînt. Tu o să fi cel care ajunge-n Lună.

I se păru că pasul egal șovăise o secundă, iar ochii se mijiseră o fracțiune, însă continua să se apropie. La fel de bine putea să se plimbe pe Coasta de Azur... sau să încolțească un homosexual tremurînd, ghemuit într-o fundătură.

Pentru o clipă, se gîndi să înhațe parașuta și să fugă. Inutil. Să fugă ? Unde ? Toaleta bărbaților, dincolo de clasa a treia, era capătul drumului.

— Ne-ntîlnim în iad, șopti el, și făcu gestul de a trage de inel. De data aceasta, reacția fu ceva mai bună. Donahue îcni și ridică mîinile pentru a-și proteja chipul, într-un gest instinctiv, probabil de aceeași vîrstă cu omul. Și le coborî, fără să se fi întîmplat nimic, părînd stînjenit și furios.

Richards scoase geanta Ameliei Williams, și-o azvîrli. Geanta îl izbi pe Donahue în piept și-i căzu la picioare precum o pasăre moartă. Mîna lui Richards era lunecoasă de transpirație. Așezată pe genunchi, părea ciudată, albă și străină. Donahue ridică poșeta, privi înăuntru, și o întinse Ameliei. Richards simți un fel de tristețe stupidă. Într-un fel avea impresia că-și pierduse un vechi prieten.

— Bum ! murmură el.

— E foarte bun omul tău, rosti obosit, după plecarea lui Donahue. L-am făcut să tresară, dar crezusem c-o să se scape în pantaloni.

Începuse să observe o dedublare ciudată a vederii. Apărea și dispărea. Își apăsă ușor rana. Se închisese pentru a doua oară.

— Și-acum ? întrebă el. Ai adus camerele la aeroport, să vadă toți ce pățește un criminal ?

— Acum urmează propunerea, vorbi încetișor Killian. Chipul lui era negru, indescifrabil. Ceea ce ascunsese pînă atunci se afla acum imediat sub suprafață.. Richards o știa. Și, brusc, simți din nou teamă. Îi venea să oprească Lib-Veul. Să nu-l mai audă. Își simțea măruntaiele chircindu-se încet și teribil — realmente se chirceau. Totuși nu-l putea opri. Bineînțeles că nu. Era, la urma urmei, Liber.

— Piei, Satană, mormăi el.

— Ce ? Killian păru surprins.

— Nimic. Spune.

Killian nu vorbi. Își privi mîinile. Ridică ochii. Richards simți un ungher necunoscut al minții sale suspinînd, cu o presimțire. I se părea că fantomele sărmanilor și neștiuților, ale alcoolicilor dormind prin parcuri, îi strigau numele.

— McCone e terminat, spuse Killian. O știi, pentru că tu ai făcut-o. L-ai strivit ca pe o coajă de ou. Vrem să-i iei locul.

Richards, care crezuse că nu-l mai putea surprinde nimic, descoperi că falca inferioară îi atîrna deschisă. Era o minciună. Trebuia să fie o minciună. Totuși Ameliei i se restituise poșeta. N-aveau de ce să-l mintă, sau să-i ofere false iluzii. Era rănit și singur. Atît McCone cît și Donahue erau înarmați. Un glonte deasupra urechii i-ar fi adus sfîrșitul, rapid, curat și fără bătăi de cap.

Concluzia : Killian spunea adevărul.

— Ești nebun, șopti el.

— Nu. Ești cel mai bun fugar pe care l-am avut vreodată. Și cel mai bun fugar știe cel mai bine unde să caute.

Deschide puțin ochii și-ți vei da seama că *Fugarul* n-are numai rolul de-a oferi senzații tari spectatorilor și de-a-i elimina pe indivizii periculoși, Richards. Rețeaua caută în permanență oameni ieșiți din comun. Avem nevoie de ei.

Richards încercă să vorbească, dar nu putu articula nimic. Spaima nu-l părăsise, creștea, se îngroșa...

— N-a existat niciodată un Vînător-Șef cu familie, reuși el să rostească. Cauza e bine cunoscută. Posibilitățile unui șantaj...

— Ben, spuse Killian cu o blîndețe infinită, soția și fiica ta sînt moarte. Sînt moarte de mai bine de zece zile.

7.013 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Dan Killian vorbea, vorbea probabil de multă vreme, însă Richards îl auzea în depărtare, un glas distorsionat de un straniu efect de ecou al minții sale. Parcă ar fi fost prizonier într-un puț extrem de adînc și auzea pe cineva strigînd de sus. Mintea i se întunecase complet, iar întunericul servea ca fundal pentru un fel de spectacol cu diapozitive. Un vechi Kodak al Sheilei, umblînd legănat pe coridoarele Școlii de Meserii, cu o mapă ponosită sub braț. Micro-fustele tocmai reveniseră la modă. O imagine cu ei doi, așezați în capătul Cheiului Golfului (Intrarea : Gratuit), cu spatele spre obiectivul aparatului, privind apa. Ținîndu-se de mînă. Fotografia sepia a unui tînăr îmbrăcat într-un costum închiriat și a unei tinere, în rochia cea mai bună a mamei — special ajustată — stînd înaintea unui judecător de pace cu un neg mare pe nas. În noaptea nunții, chicotiseră amintindu-și de negul acela. Fotografia alb-negru a unui bărbat gol pînă la brîu, asudat purtînd un șorț cu plumb, și acționînd pîrghii grele, într-o încăpere subterană uriașă, boltită, iluminată de lămpi cu arc. Fotografia color cu tonuri retușate (pentru a estompa decorul) a unei femei cu pîntece mare privind pe fereastră, ținînd perdeaua zdrențuită și așteptîndu-și bărbatul să apară pe stradă. Pe obrazul ei lumina

lăsă dungi subțiri. Ultima fotografie : alt Kodak vechi al unui tip slab, ridicînd deasupra capului un ghemotoc de prunc : o expresie ciudată de triumf și dragoste pe chipul brăzdat de un zîmbet uriaș. Diapozitivele începură să fulgere tot mai repede, amețitor, fără să declanșeze sentimente de durere și dragoste și pierdere, nu încă, nu, aducînd doar o amorțeală înghețată de novocainã.

Killian asigurîndu-l că Rețeaua n-avea nimic de-a face cu ceea ce se întîmplase ; fusese o întîmplare oribilă. Richards bănui că-l credea — nu doar pentru că detaliile sunau prea mult a minciună ca să nu fie chiar adevărul, ci pentru că Killian știa că dacă Richards i-ar fi acceptat oferta, primul său drum ar fi fost în Co-Op City, unde ar fi aflat adevărul după o singură oră petrecută pe străzi.

Hoți. Trei. (Sau altceva ? se întrebă Richards, ros de un gînd. La telefon, ea păruse cam ascunsă, parcă tăinuindu-i ceva...). Erau probabil drogați. Poate că o amenințaseră pe Cathy, și Sheila încercase s-o apere. Ambele fuseseră înjunghiate.

Asta îl aduse în realitate.

— Nu mai mînca căcat ! răcni brusc. Amelia tresări și-și ascunse fața în palme. Ce s-a-ntîmplat ? Zi-mi ce s-a-ntîmplat ?

— Nu mai am ce spune. Soția ta avea peste șaizeci de răni.

— Cathy, rosti Richards fără să se gîndească, și Killian se crispă.

— Ben, nu vrei să te las să te gîndești la tot ce ți-am spus ?

— Ba da. Ba da, vreau.

— Îmi pare extrem, extrem de rău, amice. Îți jur pe mama că n-avem nici o legătură. Ne gîndeam să vă separăm, păstrînd drepturi de vizitare dacă erai de acord. Nimeni nu lucrează pentru cineva care i-a măcelărit pe ai lui. Știm asta.

— Am nevoie de timp să mă gîndesc.

— Ca Vînător-Șef, vorbi încet Killian, i-ai putea prinde pe nenorociții ăia și să-i termini. Și nu sînt doar ei.

— Vreau să mă gîndesc. La revedere.

— Am...

Richards se întinse și întrerupse Lib-Veul. Rămase încremenit în fotoliu. Mîinile îi atîrnau între genunchi. Avionul zumzăia în beznă.

Deci asta-i, își spuse. Firul s-a descurcat. Complet.

...012 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Trecu o oră.

Vaca de Mare zise atunci: „Venit-a clipa-n care Putem vorbi de multe noi: De ghete, De vapoare, De ce-i marea-așa spumoasă, De ce-au purceii aripioare...“[1]

Imaginile i se succedau prin minte, Stacey, Bradley, Elton Parrakis cu fața de copil. Un coșmar al fugii. Aprinzînd ziarele în subsolul Tinerilor Creștini cu acel ultim chibrit. Mașinile poliției gonind și scrîșnind din frîne, automatul Sten scuipînd foc. Glasul scîrbit al lui Laughlin. Fotografiile celor doi puști, agenți juniori ai Gestapoului.

Și, de ce nu?

Acum nu mai avea nici un fel de familie, și cu siguranță nici o moralitate. Cum mai putea moralitatea reprezenta ceva pentru un bărbat plutind în derivă, cu legăturile retezate? Cît de inteligent fusese Killian înțelegînd lucrul acesta, arătîndu-i lui Richards, cu calm și o brutalitate blîndă, cît de singur rămăsese. Bradley și cruciada lui împotriva poluării părea îndepărtată, ireală, lipsită de importanță. Filtre nazale. La un moment dat, problema filtrelor nazale păruse deosebită, foarte importantă. Nu și acum.

Săracii vor exista de-a pururi.

Adevărat. Pînă și Richards produsese un exemplar pentru mașina de ucis. În cele din urmă, săracii aveau să se adapteze, prin mutații. Plămînii lor aveau să producă propriul sistem de filtrare, peste zece mii de ani sau peste cincizeci de mii, iar ei aveau să se ridice, să smulgă filtrele artificiale și să-i privească pe proprietarii acestora zbătîndu-se și zvîrcolindu-se și murind, înecîndu-se într-o atmosferă unde oxigenul juca doar un rol minor, dar ce însemna viitorul pentru Ben Richards? Doar necazuri.

---

[1] În românește de Frida Papadache.

Avea să urmeze o perioadă de durere. Ei se puteau aștepta la asta și puteau lua măsurile respective. Aveau să urmeze chiar momente de furie, explozii de revoltă. Încercări nereușite de-a atrage din nou atenția publicului asupra problemei poluării premeditate ? Poate. Ei aveau să se ocupe de asta. Aveau să aibă grijă de el — anticipînd o vreme cînd el urma să aibă grijă de ei. Instinctiv, știu că putea să o facă. Bănuia că s-ar fi putut chiar să aibă o anumită înclinație spre această slujbă. Ei aveau să-l ajute, să-l lecuiască. Medicamente și doctori. Schimbarea concepției.

Apoi, pace.

Caracterul agresiv stîrpit ca o buruiană.

Privea tînjind pacea aceea, așa cum privește apa un om în pustiu.

Amelia Williams continuă să plîngă în fotoliul ei multă vreme după ce toate lacrimile ar fi trebuit să-i sece. Se întrebă indiferent, ce avea să se întîmple cu ea. În starea actuală nu mai putea fi înapoiată soțului și familiei ; pur și simplu nu mai era aceeași doamnă care se oprise la un indicator rutier, gîndindu-se doar la meniuri și vizite, la cluburi și rețete de cocteiluri. Văzuse Cartonașul Roșu. Bănuia că avea să fie tratată cu medicamente și terapie, o pacientă de viitor. Locul Unde Diverg Două Drumuri, explicarea motivării pentru care s-a ales drumul greșit. Un carnaval în tonuri mentale întunecate.

Brusc, simți nevoie să meargă la ea, s-o aline, să-i spună că nu era complet deteriorată, că o singură fîșie de leucoplast psihic o putea repara, o putea face la fel de bună ca și înainte.

Sheila. Cathy.

Numele lor apăreau și se repetau, răsunîndu-i în minte aidoma unor clopote, aidoma unor cuvinte repetate de atîtea ori încît își pierd înțelesul. Rostește-ți numele de vreo două sute de ori și vei descoperi că nu mai înseamnă nimic. Durerea era imposibilă ; simțea doar o senzație nedefinită de stînjeneală : îl luaseră, îl hăituiseră nebunește, și în cele din urmă se dovedise că fusese un fraier. Își aminti de un băiat din școala primară, care se ridicase

să recite Declarația de Independență, și-i căzuseră pantalonii în vine.

Avionul zumzăia mai departe. Richards începuse să picotească. Imaginile apăreau și dispăreau lenește, revedea întîmplări întregi fără nici o culoare emoțională.

În cele din urmă, ultima fotografie din album : zece pe opt, lucioasă, făcută de un polițist plictisit, care poate că mesteca gumă. Dovada C, doamnelor și domnilor jurați. Un trupușor sfîrtecat într-un leagăn însîngerat. Picătură și pete pe zidurile acoperite cu stucat ieftin, și mobila ruptă cumpărată la mîna a doua. O pată mare, încă lipicioasă, pe ursulețul cu un singur ochi.

Se deșteptă brusc, complet și se îndreptă, cu gura întredeschisă într-un răcnet. Urletul ieșit din plămînii săi era atît de puternic încît îi flutură limba precum o cîrpă. Totul, totul, din compartimentul de clasa întîia deveni deodată clar și mușcător de real, atotputernic, oribil. Avea realitatea distinctă a unui clip horror dintr-o emisiune de știri. De pildă, Laughlin tîrît afară din baraca aceea din Topeka. Totul, totul era foarte real și în Tehnicolor.

Amelia strigă și ea, speriată, ghemuindu-se în fotoliu, cu ochii uriași precum niște ceșcuțe de porțelan, încercînd să-și vîre întregul pumn în gură.

Donahue apăru în goană, cu arma pregătită. Ochii îi erau mărgeluțe negre, încîntate.

— Ce-i ? Ce s-a-ntîmplat ? McCone ?

— Nu, răspunde Richards, simțind că inima i se potolise îndeajuns pentru ca vorbele lui să nu pară disperate. Am visat urît. Fetița mea.

— Aha. Ochii lui Donahue se înmuiară, prefăcîndu-se înțelegători. Nu se prea pricepea s-o facă. Poate că așa avea să fie toată viața. Poate că avea să învețe. Se întoarse, ca să plece.

— Donahue ?

Bărbatul îl privi fără tragere de inimă.

— Te-am speriat, așa-i ?

— Nu. Donahue se răsuci spre ușă. Ceafa îi era încordată. În pantalonii albaștri, strîmți fundul era rotund, ca al unei fete.

— Te pot speria şi mai tare, continuă Richards. Te pot ameninţa că-ţi iau filtrul nazal.

Exeunt Donahue.

Richards închise ochii obosit. Revedea opt pe zecele lucios. Deschise ochii. Îi închise. Nici o fotografie lucioasă. Aşteptă, şi cînd fu sigur că n-avea să mai revină (imediat), deschise ochii şi apăsă pe butonul Lib-Veului.

Ecranul se aprinse, şi-l văzu pe Killian.

...011 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Richards. Killian se aplecă înainte, fără să încerce să-şi ascundă încordarea.

— Am hotărît să accept, rosti Richards.

Killian se lăsă pe spate, şi doar ochii îi zîmbiră.

— Mă bucur nespus, zise el.

...010 şi numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Isuse, exclamă Richards. Stătea în uşa cabinei pilo-ţilor. Holloway se întoarse.

— Salut !

Vorbea prin radio cu cineva denumit Detroit VOR. Duninger bea cafea. Cele două manşe identice erau părăsite. Totuşi se răsuceau, se înclinau şi se legănau, parcă manevrate de nişte mîini fantomă. Acele cadranelor oscilau. Luminile clipeau. Consolele respective păreau că primesc şi transmit informaţii permanent... dar nu era nimeni în faţa lor.

— Cine conduce ? întrebă Richards, fascinat.

— Otto, răspunse Duninger.

— Otto ?

— Pilotul automat. Te-ai prins ? Otto-piloto... Brusc, Duninger zîmbi : Mă bucur că, te-avem în echipă, tipule. Poate nu crezi, da'unii dintre noi ţi-am ţinut pumnii.

Richards încuviinţă nepăsător.

Holloway interveni în tăcerea oarecum stînjenitoare, spunînd:

— Otto mă cam sperie şi pe mine. Chiar după douăzeci de ani de meserie. Dar este absolut sigur. Sofisticat ca dracu'. Faţă de modelele alea vechi e ca... eu ştiu, o ladă pe lîngă un birou Chippendale.

— Chiar aşa ?

— Exact. Îl fixezi pe P.D.D. — punctul de destinaţie — şi Otto face treaba, ajutat de radar. Pilotul e de-a dreptul inutil, cu excepţia decolărilor şi aterizărilor. Şi a necazurilor.

— Şi ce *puteţi* face cînd aveţi necazuri ? întrebă Richards.

— Ne putem ruga, răspunse Holloway. Poate că dorise să sune a glumă, dar sinceritatea cuvintelor atîrna straniu în cabină.

— Cu volanele alea se coteşte avionul ?

— Nu, manşele dirijează doar mişcările pe verticală, spuse Duninger. Virajele sînt controlate de pedale.

— Pare un fel de kart pentru copii.

— E ceva mai complicat, rîse Holloway. Să zicem doar că are mai multe butoane.

— Şi ce se întîmplă dacă Otto o ia razna ?

— Nu s-a întîmplat niciodată. Dac-ar face-o, preiei comenzile manual. Dar calculatorul nu greşeşte niciodată, amice.

Richards ar fi vrut să plece, totuşi manşele care se roteau, deplasările infime, fără minte, ale pedalelor şi acelor îl hipnotizau. Holloway şi Duninger reveniră la treaba lor — cifre obscure şi transmisii pîriind de paraziţi.

Holloway privi o dată peste umăr, şi păru surprins să-l vadă tot acolo. Zîmbi şi arătă în bezna de afară.

— În curînd o să vezi Hardingul.

— Cînd ?

— Peste cinci, şase minute ar trebui să apară la orizont.

Cînd căpitanul privi a doua oară, Richards dispăruse.

— Abia aştept să scăpăm de tipul ăsta, îi spuse lui Duninger. E ţicnit.

Duninger se uita în jos, morocănos, cu chipul scăldat în lumina verzuie a cadranelor.

— Nu i-a plăcut Otto : Ai văzut ?

— Am văzut, încuviință Holloway.

...009 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Richards reveni pe coridorul îngust. Friedman, transmisionistul nu ridică ochii. Nici Donahue. Richards se opri în chicinetă.

Aroma cafelei era puternică și plăcută. Își turnă o ceașcă, puse frișcă, și se așeză într-unul din scaunele stewardeselor. Ibricul bolborosea și înălța aburi.

Vitrinele frigorifice erau încărcate cu preparate de lux, congelate. Barul era ticsit cu sticluțele liniilor aeriene.

Poți să te-mbeți pe cinste, își spuse.

Sorbi din cafea. Era bună și tare. Ibricul Silex bolborosea.

Am ajuns și aici, se gîndi și mai sorbi. Da, în privința asta nu era nici o îndoială. Ajunsese acolo, și bea cafea.

Tigăițe și farfurii puse în ordine. Chiuveta din inox sclipind precum o bijuterie cromată în mijlocul mobilierului Formica. Și, bineînțeles. Șilexul de pe reșou, bolborosind și aburind. Sheila dorise un Silex. Silexul n-are moarte, spunea ea.

Începu să plîngă.

Puțin mai departe o toaletă micuță, unde intraseră numai funduri de stewardese. Ușa era întredeschisă, și putea privi înăuntru, vedea pînă și apa albăstruie, dezinfectată, din rezervoare. Excretînd în splendoare la cincisprezece mii de metri înălțime.

Bău cafeaua, privi Silexul bolborosind, și plînse. Plîngea liniștit și în tăcere. Se opri din plîns cînd termină și cafeaua.

Se sculă și puse ceașca pe chiuvetă. Apucă mînerul de plastic mare al Silexului și, cu atenție, goli cafeaua în chiuvetă. Picături condensate rămaseră pe sticla groasă.

Își șterse ochii cu mîneca jachetei și reveni pe coridorul îngust. Păși în compartimentul lui Donahue, cu ibricul în mînă.

— Vrei o cafea ? îl întrebă.

— Nu, răspunse scurt Donahue, fără să înalțe privirea.

— Ba da, făcu Richards și, cu toată puterea, izbi ibricul greu în capul bărbatului.

...008 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Efortul îi deschise pentru a treia oară rana dintre coaste, dar Silexul nu se sparse. Richards se întrebă dacă nu cumva fusese întărit cu ceva (poate cu vitamine B-12 ?), pentru a nu se sparge în cazul unor goluri de aer. Pe capul lui Donahue era o pată de sînge surprinzător de mare. Bărbatul căzuse în tăcere pe masa hărților. Un firicel de sînge traversă învelitoarea de plastic a unei hărți și începu să picure pe podea.

— Gata pe cinci, C-unu-nouă-opt-patru, rosti un glas din radio.

Richards continua să țină ibricul. Pe sticlă se lipiseră smocuri din părul lui Donahue.

Îi dădu drumul să cadă, însă nu se auzi nici un zgomot. Pînă și aici existau carpete. Cilindrul transparent al Silexului se rostogoli, clipind parcă dintr-un ochi însîngerat. Imaginea lui Cathy în leagănul pătat de sînge apăru rechemată, și Richards se cutremură.

Îi ridică pe Donahue, trăgîndu-l de păr și-i scotoci în jacheta albastră. Arma era acolo. Era gata să-i lase capul să cadă înapoi pe masă, dar se opri, și-l împinse și mai pe spate. Gura bărbatului atîrna deschisă, într-un rînjet idiot. Înăuntru îi picura sînge.

Richards șterse sîngele dintr-o nară și privi înăuntru.

Acolo era... micuț, minuscul. Licărul unui fir.

— Recepționat E.T.A. C-unu-nouă-opt-patru, repetă radioul.

— Hei, e pentru tine ! strigă Friedman de vis-a-vis, Donahue...

Richards șchiopătă în coridor. Se simțea extrem de slăbit. Friedman înălță ochii.

— Vrei să-i zici lui Donahue să-și miște fundul și să răspundă...

Îi împușcă deasupra buzei superioare. Dinții zburară precum un colier rupt cu sălbăticie. Părul, sîngele și creierii se pulverizează într-un Rorschach pe peretele dinapoi, acolo unde într-un poster tri-D, o fată își întindea picioarele interminabile peste o noptieră din mahon.

Dinspre cabina piloților se auzi o exclamație înăbușită, și Holloway se repezi disperat să închidă ușa. Richards observă că avea pe frunte o cicatrice micuță, de forma unui somn de întrebare. Era genul de cicatrice pe care și-o poate face un băiețel aventuros, căzînd din copac pe cînd se joacă de-a pilotul.

Îl împușcă pe Holloway în burtă, și căpitanul scoase un răcnet surprins :

— *He-e-e-e-e-E-E-E !*

Căzu cu fața înainte.

Duninger se răsucise cu scaunul, privindu-l cu chipul alb ca varul.

— Nu mă-mpușca ? șopti el. Nu avusese destul suflu ca s-o spună ca pe o afirmație.

— Ia aici, rosti blînd Richards, și apăsă pe trăgaci. Ceva străfulgeră înapoia lui Duninger cînd căzu.

Tăcere.

— Recepționat E.T.A., C-unu-nouă-opt-patru, vorbi radioul.

Brusc, Richards icni și vomită un jet de cafea și bilă. Contracția musculară îi deschise și mai mult rana, și o durere intensă începu să-i pulseze între coaste.

Șchiopătă pînă la comenzile care continuau în tandemul complex permanent. Atîtea cadrane și butoane...

Într-un zbor așa important n-ar fi trebuit să aibă o legătură radio permanent deschisă ? Ba da, bineînțeles.

— Recepție, spuse el inexpresiv.

— Vă uitați la Lib-Veu, C-unu-nouă-opt-patru ? Am recepționat niște aiureli. Totu-i în regulă ?

— O.K.

— Zi-i lui Duninger că-mi datorează o bere, rosti criptic vocea, apoi se auziră numai paraziți.

Otto conducea circul.

Richards plecă să-și termine treaba.

...007 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Dumnezeule, gemu Amelia Williams.

Bărbatul își plecă privirea indiferent. Toată partea dreaptă a trupului, de la coaste pînă la genunchi, era un roșu viu, strălucitor.

— Cine ar fi crezut că boșorogul are atîta sînge în el ? mormăi Richards.

McCone apăru fulgerător în compartimentul clasei întîia. Îl zări imediat. Revolverul lui era scos. Ambii trăseră simultan.

McCone dispăru prin perdeaua dintre compartimente. Richards căzu într-un fotoliu. Se simțea extraordinar de obosit. Avea o gaură mare în pîntece. Își putea zări intestinele.

Amelia zbiera într-una, trăgîndu-se cu ambele mîini de obraji, parcă voind să-și jupoaie fața.

Împleticindu-se, McCone reveni în clasa întîia. Rînjea. Jumătate din cap îi era numai sînge. Totuși continua să rînjească.

Trase de două ori. Primul glonte trecu peste capul lui Richards. Al doilea îl izbi sub claviculă.

Richards trase și el. McCone se răsuci de două ori, într-un fel de vals amețit. Revolverul îi căzu din mînă. McCone părea că cercetase atent plafonul alb din spumă uretanică al clasei întîia, poate comparîndu-l cu cel de dincolo de perdea. Se prăbuși. Mirosul de pulbere și piele arsă era limpede și pătrunzător, distinct precum cel al merelor într-o presă pentru cidru.

Amelia continua să țipe. Richards se gîndi că suna extrem de sănătoasă.

...006 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Se sculă foarte încet, apăsîndu-și intestinele înăuntru. I se părea că cineva îi aprindea chibrite în stomac.

Porni pe culoarul dintre scaune, aplecat înainte, cu o mînă pe mijloc, parcă făcînd o reverență. Apucă parașuta și-o trase după el. O bucată de intestine cenușiu îi scăpă printre degete, și-l împinse înapoi. Îl duru îngrozitor. Vag avea impresia că se putea scăpa pe el.

— M-m-m, gemea Amelia Williams. D-d-d... Doamne! Doamne! Doamne! Dumnezeule.

— Pune-ți asta, vorbi Richards.

Ea continua să se legene și să geamă, fără să-l audă. Dădu drumul parașutei și o pălmui. Nu mai avea însă forță. Strînse pumnul și o lovi. Femeia amuți. Îl privea buimacă.

— Pune-ți asta, repetă. Ca pe un rucsac. Înțelegi?

Amelia încuviință.

— Nu... Pot... Sări. Mi-e frică!

— Coborîm. Trebuie să sari.

— Nu pot.

— Bine. Atunci te-mpușc.

Ea țîșni din fotoliu, îl împinse într-o parte, și începu să-și pună parașuta, privindu-l cu ochi îngroziți. Se retrase din fața lui, pe cînd se chinuia cu curelele.

— Nu. Aia vine pe de... dedesubt.

Și-o potrivi în grabă, retrăgîndu-se către trupul lui McCone pe măsură ce Richards se apropia. Din gura bărbatului picura sînge.

— Acum, bagă clema în inel. În jurul... Bu... burții.

Îl ascultă cu degetele tremurătoare, izbucnind în plîns atunci cînd nu reuși de prima dată. Ochii ei îl priveau terorizați.

Lunecă o fracțiune de secundă în sîngele lui McCone, apoi păși peste el.

Traversară în același fel clasa a doua și a treia. Chibritele din pîntecele lui Richards fuseseră înlocuite cu o brichetă arzînd într-una.

Ușa era zăvorîtă cu bolțuri explozive și un zăvor comandat de pilot.

Richards îi întinse pistolul.

— Trage-n ea. Eu... nu pot suporta reculul.

Închizînd ochii și ferindu-și fața, Amelia apăsă de două ori pe trăgaciul revolverului lui Donahue. După aceea percută în gol. Gloanțele se terminaseră. Ușa rămăsese închisă, și bărbatul simți o disperare plină de greață. Amelia răsucea speriată inelul parașutei.

— Poate... începu ea, și brusc ușa zbură în noapte, aspirind-o și pe femeie.

...005 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Adus mult de spate, înfruntînd un uragan inversat, Richards se îndepărtă de ușă ținîndu-se de spătarele fotoliilor. Dacă avionul ar fi zburat mai sus, la o diferență mai mare de presiune, ar fi fost tras și el afară. Așa însă fusese doar izbit rău, iar intestinele i se tîrau acum după el, pe carpetă. Aerul nopții, înghețat la șapte sute de metri altitudine, fu aidoma unui duș cu apă rece. Bricheta devenise o torță, și măruntaiele îi ardeau.

Traversă clasa a doua. Era mai bine. Aspirația nu mai era la fel de puternică. Apoi peste corpul răschirat al lui McCone (piciorul *sus*, te rog) și prin clasa întîia. Sîngele îi șiroia din gură.

Se opri la intrarea în chicinetă și încercă să-și adune mațele. Știa că nu le plăcea Afară. Cîtuși de puțin. Se murdăreau. Îi venea să plîngă pentru bietele, fragilele lui intestine, care nu doriseră așa ceva.

Nu le mai putea băga la loc. Se încurcaseră. Prin fața ochilor îi fulgerară imagini înspăimîntătoare din manualele de biologie din liceu. Înțelese adevărul crud, neiertător, că îi sosise sfîrșitul, și scoase un strigăt, înăbușit de un val de sînge.

Nimeni din avion nu-i răspunse. Muriseră toți. Mai puțin el și Otto.

Lumea părea că-și pierde culorile, în vreme ce propriul său trup își pierdea lichidul cel strălucitor. Reze-

mîndu-se cocîrjat de ușa chicinetei, aidoma unui beţiv proptit de stîlpul unui felinar, vedea obiectele din jur tremurînd printr-o pîclă sură.

Asta-i. Mă curăţ.

Răcni încă o dată, readucînd lumea într-o focalizare dureroasă. Nu încă. Nu trebuia.

Se năpusti prin chicinetă, cu intestinele atîrnînd ca niște frînghii. Uluitor cît de multe puteau fi. Încolăcite, strîns adunate...

Călcă pe unul din ele, și ceva dinăuntru *se rupse*. Explozia durerii depăși orice închipuire, depăși lumea întreagă, și urlă, împroșcînd sînge pe peretele opus. Își pierdu echilibrul și ar fi căzut, dacă peretele nu l-ar fi oprit într-un unghi de șaizeci de grade.

Împușcat. Sînt împușcat.

Nebunește, mintea lui răspunse : *Clic-clic-clic.*

Un singur lucru de făcut.

Împușcătura în burtă era una dintre cele mai păcătoase. Discutaseră odată care era modul cel mai nasol de-a muri ; era pauza de masă de la miezul nopții, pe cînd lucra la G—A. Sănătoși, voinici și plini de sînge, fecale și spermă, înfulecînd sandvișuri și comparînd avantajele iradierii, degerării, căderii de la înălțime, înecării. Și cineva menționase împușcarea în burtă. Harris, parcă. Glasul care în timpul lucrului bea bere pe șest.

Te doare burta, spusese Harris. *Și te chinuiești mult.* Iar ei toți încuviințaseră și fuseseră de acord, habar n-avînd ce înseamnă Durerea.

Richards se împletici pe coridorul îngust, sprijindu-se de ambii pereți. Pe lîngă Donahue. Pe lîngă Friedman și radicala lui operație dentară. O amorțeală i se ridica prin brațe, totuși durerea din pîntece (ceea ce *fusese* pîntece) se înrăutățea. Cu toate acestea, continua să înainteze, iar corpul său sfîrtecat se străduia să îndeplinească ordinele dementului Napoleon întemnițat în craniul lui.

Doamne, ăsta să fie sfîrșitul lui Rico ?

N-ar fi crezut că avea în minte atîtea clișee legate de ultimele clipe dinaintea morții. I se părea că propriul său creier se întorcea către interior, auto-devorîndu-se în ultimele lui clipe de delir.

Încă... Un... Lucru.

Căzu peste trupul lui Holloway și rămase acolo, cuprins brusc de moleșeală. Un pui de somn. Da. Atît. Era prea greu să se mai scoale. Otto, bîzîind. Cîntîndu-i cîntecul de leagăn. Ș-ș-ș, ș-ș-ș, ș-ș-ș. Pisicuța doarme, cățelul s-a culcat.

Reuși să ridice capul — un efort gigantic, capul îi era din oțel, fier, fontă, plumb — și să privească cele două manșe gemene dansînd. Dincolo de geamurile din plexiglas, Harding.

Prea departe.

E-n fîn, a adormit.

...004 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Radioul pîrîia alarmat :

— Răspunde, C-unu-nouă-opt-patru. Ai coborît prea mult. Recepție. Recepție. Ești pe manual ? Recepție. Recepție. Rece...

— Suge-o, șopti Richards.

Începu să se tîrască spre comenzile mișcătoare. Sus-jos, pedalele. Stînga-dreapta, volanele. Urlă, străpuns de altă durere. Un intestin se prinsese sub bărbia lui Holloway. Se întoarse. Se eliberă. Porni din nou.

Brațele i se înmuiară și pentru o clipă pluti, lipsit de greutate, cu fața în mocheta moale și groasă. Izbuti să-și revină și se tîrî mai departe.

Sculatul, și așezatul în fotoliul lui Holloway i se părură Everestul.

...003 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Iat-o. Uriașă, crescînd masivă și înaltă în noapte, profilîndu-se întunecată deasupra tuturor. Lumina lunii o transformase în albastru.

Împinse doar puțin de manșă. Podeaua se înclină brusc în stînga. Fu zguduit în fotoliu, gata să cadă. Reveni cu

manșa în poziția inițială, încercă din nou, și podeaua se aplecă spre dreapta. Orizontul era pieziș.

Acum pedalele. Da. Era mai bine.

Apăsă ușor manșa. Într-o clipită, cadranul din fața lui trecu de la 700 la 500. Trase manșa înapoi. De abia mai vedea. Cu ochiul drept nu mai distingea nimic. Era straniu că nu se întîmpla același lucru la ambii.

Apăsă din nou manșa. Acum i se părea că avionul plutea, lipsit de greutate. Cadranul zbură de la 500 la 400, la 300. O trase înapoi.

— C-unu-nouă-opt-patru. Glasul era de-a dreptul speriat : Ce s-a întîmplat ? Recepție ?

— Zi, băiete, croncăni Richards. Ham ! Ham !

...002 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Avionul străbătea noaptea aidoma unei săgeți din gheață, iar Co-Op City se întindea dedesubt ca o cutie gigantică, călcată în picioare.

Venea spre ea, venea spre Clădirea Jocurilor.

...001 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Acum avionul traversa canalul, parcă ținut de mînă Domnului, gigant, vuind. În pragul unei uși, un drogat Push privi în sus, și crezu că vede un miraj, visul-limită al drogului, care venea să-l ducă, poate în raiul General Atomics, unde mîncarea era gratuită, iar reactoarele inofensive.

Uruitul motoarelor aduse oamenii la ferestre, chipurile lor răsucindu-se în sus aidoma unor flăcări palide. Vitrine din sticlă zăngăniră și se sparseră. Gunoaie de pe străzi fură atrase în vîrtejuri. Un polițist își azvîrli bastonul, se strînse cu palmele de cap și urlă, dar nu se putu auzi.

Avionul continua să coboare, trecînd acum peste acoperișuri aidoma unui liliac argintiu; vîrful aripii drepte trecu la numai patru metri de supermagazinul Glamour Column.

În întregul Harding, ecranele Lib-Veurilor deveniseră albe datorită interferențelor, iar oamenii le priviră cu ochi incredulî, tîmpi, temători.

Tunetul umplu lumea.

Killian ridică ochii de la biroul său și privi fereastra ce acoperea întreg peretele exterior.

Panorama sclipitoare a orașului, din South City pînă în Crescent, dispăruse. Întreaga fereastră era acoperită de un avion Lockheed Tristar care venea către el. Luminile de poziție clipeau, stingîndu-se și aprinzîndu-se, și pentru o singură clipă, o clipă dementă de totală surpriză, oroare și neîncredere, îl putu zări pe Richards privindu-l. Chipul însîngerat, ochii negri arzînd precum ochii unui demon.

Richards rînjea.

Și-i făcea semnul cu degetul.

— ...Isuse..., a fost tot ce-a reușit Killian să mai spună.

...000 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Cu botul ușor aplecat înainte, Lockheedul a izbit în plin Clădirea Jocurilor, ceva mai sus de jumătatea ei. Rezervoarele avionului erau pline mai mult de un sfert din capacitate. Viteza era cu puțin peste opt sute de kilometri pe oră.

Explozia a fost gigantică, luminînd noaptea precum mînia Domnului, și ploaia de foc s-a întins peste douăzeci de cvartale...

SFÎRȘIT